MEUDUDI

Introducere în ISLAM

MEUDUDÎ

INTRODUCERE ÎN ISLAM

S.C. CHRATER S.R.L.
BUCUREȘTI
1991

DESPRE AUTOR

Seyyid Ebul A'la el-Meududî (1903-1979) este un savant pachistanez. Nu a frecventat cursurile vreunei şcoli, fiind educat în sînul familiei, unde tatăl lui a avut o contribuţie deosebită. Tot în această perioadă a învăţat limbile arabă, franceză şi engleză, după care s-a înscris în învăţămîntul superior. Acolo şi-a continuat studiile sub povara unor mari greutăţi materiale.

Primele lucrări le-a publicat în revista **Medine,** iar cînd avea 24 de ani şi-a publicat, într-o revistă, în formă de foileton, cartea sa **Doihadul în Islam.** Mai tîrziu a înfiinţat **Uniunea Oamenilor de Ştiinţă din India,** publicînd în acelaşi timp şi revista **Muslim** (Musulmanul), organul de presă al acestei Uniuni. În anul 1933 a început să editeze renumita sa revistă **Terdjuman-ul Kur'an** (Traducerea Coranului), care a avut un ecou larg în rîndul cititorilor.

În perioada cînd edita revista **Muslim** a făcut cunoştinţă cu personalităţi ca: Said ed-Dehleui, muftiul Muhammad Kifayullah, Mahzur el-Numani, Ebu Hasan en-Nedui, Ahsen el-Islami ua Mesud en-Nedui. Bucurîndu-se şi de sprijinul acestora, în anul 1941 a înfiinţat **Dgemaat el-Islami** (Societatea Islamica), în cadrul căreia şi-a desfăşurat activitatea într-un mod sistematic. Pînă în anul 1972 a fost preşedintele executiv al acestei societăţi.

Cu o voinţă şi o hotărîre demne de admiraţie a pledat pentru islam. A chemat oamenii să adere la Islam, educînd tineretul în spiritul luptei pentru propăşirea acestei religii în lumea întreagă. Întreaga sa viaţă a dedicat-o luptei împotriva acelor cercuri retrograde din ţară

și din străinătate, care cu tot dinadinsul încercau să renege pe **Profet** și tradițiile musulmane. În acest sens a elaborat un număr impresionant de lucrări.

Unele din operele sale citite cu mare interes atît în Turcia, cît și în multe alte țări ale lumii sînt: **Tefhim ül Kur'an (Interpretarea Coranului), Statul în islam, Califatul și Sultanul, Dgihadul în islam, Pentru înțelegerea islamului, Viața profetului, Camăta, Controlul nașterilor, Organizarea islamului, Învierea în islam.**

Îi amintim numele aici cu o adîncă pioșenie. Fie ca Allah să-l aibă în paza sa.

CUVÎNT ÎNAINTE

Ediția actuală a cărții **Toward Understanding Islam** (Pentru înțelegerea islamului) nu este o simplă transcriere a cărții mele **Descrierea religiei,** ci este o cu totul altă carte, revizuită în întregime. Sînt convins că prin această nouă formă a sa, cartea își atinge cel mai bine scopul pentru care a fost scrisă.

În elaborarea acestei cărți scopul urmărit de mine a fost de a pune la îndemînă musulmanilor și nemusulmanilor, care nu au avut posibilitatea de a cunoaște izvoarele originale ale islamului, o descriere clară și cuprinzătoare privind această religie. Iată, tocmai de aceea am evitat intenționat abordarea unor probleme neesențiale controversate, încercînd să prezint o imagine generală a islamului. Mai mult, în carte nu m-am limitat doar la stabilirea și determinarea obiectului credinței noastre ci și ce reprezentăm noi, musulmanii. Am încercat să clarific și bazele raționale ale credinței noastre. În aceeași ordine de idei, în carte, nu m-am limitat doar la prezentarea unei schițe cu principiile practicării religiei și cu preceptele vieții unui musulman, ci mai degrabă m-am concentrat asupra determinărilor raționale existente în spatele acestor principii și percepte. Sper ca această scurtă descriere să satisfacă, în bună măsură, curiozitatea intelectuală a tineretului și să fie de un real folos nemusulmanilor care vor să pătrundă și să înțeleagă această religie.

Seyyid Ebul A'la el-Meududî
11 septembrie 1960 / Lahor

CAPITOLUL 1

SEMNIFICAŢIA ISLAMULUI

Toate religiile existente în lume sînt denumite ori după numele celui care a creat acea religie, ori după numele poporului în sînul căruia a luat naştere acea religie. Spre exemplu, **Creştinismul** este denumit astfel după numele creatorului acestei religii, care este Cristos, **Budismul,** după numele creatorului său, Buda, **Zaroastrismul,** după numele creatorului său, Zaroastru şi **Iudaismul,** după numele poporului care l-a creat. Acelaşi lucru se poate spune şi despre celelalte religii. Doar islamul face excepţie de la această regulă. Islamul nu are vreo legătură cu numele unui om sau popor anume. Pentru că islamul nu are vreo legătură cu numele unui om, numele unui popor sau ţări, cuvîntul **islam** nu exprimă o astfel de legătură. Aşa cum islamul nu poate fi rodul gîndirii umane, nu este nici rezultatul creaţiei vreunui popor. Islamul este o religie universală şi scopul ei este de a forma şi a dezvolta la om toate însuşirile şi obligaţiile sale.

În realitate **islamul** este un titlu care are în vedere în primul rînd calitatea umană. Oricine deţine calităţile cerute de această religie, fără deosebire de rasă, mediu social, ţară sau pătură socială, este musulman. După învăţătura Coranului în orice perioadă istorică şi în sînul oricărui popor au existat oameni buni şi drepţi care au fost învestiţi cu aceste calităţi. Toţi au fost musulmani şi sînt musulmani.

Acest adevăr ne conduce la următoarea întrebare: ce este **islamul** şi cine este un **musulman?**

CE ESTE ISLAMUL?

Islam'ul este un cuvînt arăbesc şi înseamnă **a se supune, a asculta, a fi docil.** Din cauză că se bazează pe o deplină supunere faţă de Allah i se spune **islam.**

Oricine poate constata că universul în care vieţuim se întemeiază pe o rînduială, pe o ordine. Există nişte legi şi interacţiuni între toate unităţile care alcătuiesc acest univers. Totul este dispus pe un plan uriaş, care are o organizare perfectă şi grandioasă. Soarele, Luna, stelele şi toate celelalte corpuri cereşti sînt dispuse în univers, într-un sistem extraordinar de bine pus la punct. Ele acţionează conform unor legi imuabile şi evoluează în nişte coordonate fără să cunoască nici cea mai mică deviere de la cursul lor. Pămîntul se roteşte în jurul axei sale şi în evoluţia sa în jurul soarelui urmează, cu cea mai mare strictete, drumul prestabilit. Tot aşa, tot ce există pe lume, începînd cu minusculii electroni care sînt într-o mişcare permanentă, pînă la uriaşele galaxii, pururea acţionează conform unor legi ale lor. Materia, energia şi viaţa, în totalitatea ei, îşi urmează propriile lor legi şi evoluează, se transformă, trăiesc şi mor tot sub înrîurirea acestor legi. Şi în regnul uman legile naturii sînt destul de evidente. Naşterea omului, creşterea lui şi întreaga sa viaţă sînt determinate de o serie de legi biologice. Omul îşi asigură hrana din natură, conform unor legi neschimbate. Toate organele sale începînd cu cele mai mici celule şi terminînd cu inima şi creierul, fără nici o excepţie, funcţionează conform unor legi date o dată pentru totdeauna. Pe scurt, universul nostru este o lume care se menţine, supunîndu-se unor legi prestabilite şi fiecare component al acestui univers urmează un drum al său determinat de aceste legi.

Această lege puternică şi atotcuprinzătoare, care guvernează asupra a tot ce intră în alcătuirea acestui univers, începînd cu cele mai fine particule şi terminînd cu uriaşele galaxii, este legea lui Allah, creatorul şi suveranul acestui univers. Toate fiinţele se supun legii lui Allah şi de aceea toată lumea este legată de religia islamică. Pentru că islamul nu semnifică altceva decît supunerea întregului univers voinţei lui Allah. În această accepţiune a sensului cuvîntului **islam**, şi Soarele, şi Luna, şi toate celelalte corpuri cereşti sînt „musulmani". Aceeaşi situaţie este valabilă pentru aer, apă, temperatură, roci, copaci şi animale.

Pentru că tot ce există în lume se supune voinţei lui Allah, de aceea se poate spune că tot ce alcătuieşte acest univers este „musulman". Chiar şi cineva care îl reneagă pe Allah sau crede în altceva decît în Allah este, prin firea lucrurilor, musulman, atît timp cît el există fizic. Pentru că începînd cu stadiul embrionar şi pînă la

inevitabila moarte și mai departe pînă ce se transformă în praf și pulbere, fiecare celulă, fiecare organ al corpului uman urmează, implacabil, drumul prestabilit de voința lui Allah. Chiar și limba care cu știre sau fără știre îl reneagă pe Allah sau care declară credință față de alți zei, natural, este tot musulmană. Cel care se închină la alți zei, în mod firesc, este tot musulman. Acea inimă care nutrește dragoste și stimă, nu față de Allah, ci față de alți zei, prin simțiri este tot musulman. Toate acestea se supun voinței divine. Funcțiile și activitățile lor sînt conforme cu sentimentele acestei voințe divine.

Aceasta este, pe scurt, situația omului și a universului. Și acum să analizăm lucrurile după un alt unghi de vedere.

Omul, după existența sa și după acțiunile sale a fost creat pe două planuri diferite. Primul plan presupune că a fost în întregime programat, determinat de către voința divină. Din acest punct de vedere el nu are nici cea mai mică libertate de mișcare, depinzînd cu cea mai mare strășnicie de această voință. Și în nici un fel nu o poate evita. Asemenea celorlalte ființe, și el este în întregime sub imperiul legilor naturii și este obligat să se supună acestor legi. Dar, concomitent cu acest plan, mai există și planul omului, altfel spus, domeniul acțiunilor omului. Omul este înzestrat cu minte și judecată. El posedă capacitatea de raționament și judecată, de alegere și refuz, de asimilare și negare. Este liber să-și aleagă modul de viață care îi convine. Poate să aibă convingeri pe care le crede potrivite pentru sine, poate să accepte un mod de viață care îi convine și poate să-și adapteze existența după o ideologie pe care o consideră nimerită. Poate să dispună de principiile după care va acționa sau poate adopta unele principii elaborate de către alții. Omul este înzestrat cu o voință liberă și el poate să aleagă liber direcția în care trebuie să acționeze. În opoziție cu alte ființe, pe acest al doilea plan, el a fost înzestrat cu libertatea în gîndire, alegere și acțiune.

Amîndouă aceste planuri formează o unitate în diversitate, în opoziție cu altele.

Conform planului unu, omul, aidoma altor ființe este musulman, încă din naștere, este supus voinței lui Allah, pentru că așa îi este predestinat, în timp ce pe planul doi există libertatea de a accepta sau

de a nega calitatea de musulman. În direcția aceasta i se recunoaște libertatea de alegere. Oamenii se împart în două grupuri. După felul cum se folosesc de această libertate de alegere, în credincioși musulmani și în nemusulmani (chiafiri). Este un musulman adevărat acela care îl recunoaște pe Creatorul său, care îl acceptă drept judecătorul suprem, care se supune sincer, corect și cinstit voinței și poruncilor Lui și care în viața personală și socială se conduce după principii unanim recunoscute. O dată cu alegerea liberă a căii supunerii conștiente față de Allah, el de fapt va atinge maturitatea în islam. Și odată atinsă această treaptă a credinței în Allah, de aici încolo toată viața acelui om va fi dedicată, în întregime, supunerii voinței lui Allah și personalitatea sa va fi izbăvită de orice fel de duplicitate. De aici încolo el va deveni un bun musulman, cu credința deplină în islam. Să-ți dedici toată existența supunerii totale voinței lui Allah, acesta este de fapt islamul.

Locul supunerii inconștiente este luat de supunerea voită și conștientă. Dacă mai înainte supunerea era fără tragere de inimă, de data aceasta supunerea este din propria inițiativă și convingere. Datorită faptului că de data aceasta el știe bine care este acea putere care l-a înzestrat cu capacitatea de a pătrunde în esența lucrurilor și a fenomenelor, de aceea cunoașterea lui are o cu totul altă calitate.

Pentru că s-a decis, cu hotărîre, să fie supus față de cel care l-a înzestrat cu aptitudinea de a gîndi și de a judeca, de aceea el este izbăvit de gînduri și judecăți strîmbe. Și pentru că el știe deja cine l-a înzestrat cu darul vorbirii, de aceea limba lui grăiește numai adevărul. De asemenea, pentru că el, conștient sau inconștient, respectă cu pioșenie voința lui Allah, care este unicul suveran al întregului univers, de aceea toată existența lui reprezintă realitatea. Mai mult, pentru că și el este plin de supușenie și smerenie față de Creatorul suprem, de aceea se află într-o împăcare totală cu întreg universul. Un asemenea om este reprezentantul lui Allah pe pămînt. Tot globul pămîntesc este al lui și el la rîndul lui aparține lui Allah.

PARTICULARITĂȚILE NECREDINȚEI

În opoziție cu omul pe care l-am descris mai sus, mai există un tip de om, care, deși din naștere este musulman și, fără să-și dea seama, continuă să rămînă musulman pe tot parcursul existenței sale,

dar el nu-şi foloseşte aptitudinile sale de gîndire, de judecată şi de percepţie pentru cunoaşterea stăpînului şi creatorului său adevărat şi abuzează de libertatea de opţiune, alegînd calea renegării. Un asemenea om este lipsit de credinţă. În limbajul islamului el este **chiafir**, adică necredincios **(ghiaur).**

În limba arabă cuvîntul **kufr** are sensul de **a ascunde, a tăinui.** Cel care îl reneagă pe Allah este **chiafir** (cel care tăinuieşte), pentru că acest tip de om îşi ascunde necredinţa din suflet şi conştiinţă. Pentru că sufletul, ca ceva care aparţine de instinct, este propriu islamului. Tot organismul său, fiecare ţesut, fiecare celulă şi fibră din acest organism îşi desfăşoară funcţiile conform acestui instinct. După concepţia islamică, tot ce există însufleţit şi neînsufleţit acţionează şi îşi îndeplineşte funcţia cu care a fost învestit. Dar vederea unui asemenea om s-a tulburat, mintea lui s-a acoperit de ceaţă şi astfel a ajuns în situaţia de a nu mai putea discerne chiar şi cele mai simple lucruri şi fenomene. El judecă lucrurile şi acţionează ca atare uitînd de acea minune a venirii sale pe lume. În realitate, el este rătăcit de propriul său eu şi rătăceşte prin întuneric. Pe scurt, aceasta este semnificaţia lui **kufr.**

Necredinţa, lipsa de credinţă este rezultatul ignoranţei. Oare poate exista o mai mare ignoranţă decît ignoranţa de a nu recunoaşte pe creatorul şi suveranul acestui univers? Dacă omul recunoaşte splendida priveliştе a naturii, acest mecanism perfect care funcţionează fără întrerupere şi acest model uriaş cu care se află în contact permanent, atunci de ce să nu recunoască pe cel care le-a creat şi le dirijează? Sigur că el vede propriul său organism care este însăşi perfecţiunea şi se foloseşte de acesta pentru a-şi atinge scopurile, dar nu poate sau nu vrea să înţeleagă puterea care i-a dat viaţa, pe arhitectul care a proiectat şi a executat acest mecanism complex, pe creatorul care din nişte materii neînsufleţite cum sînt: carbonul, calciul, sodiul şi altele a creat o fiinţă vie fără seamăn pe lume. El este martorul acestui uriaş plan din univers, dar nu poate sau nu vrea să vadă pe executantul acestui plan grandios. El vede cu cîtă precizie şi armonie funcţionează acest mecanism, dar nu vede absolut deloc pe autorul acestei minuni. El observă desenele extraordinare din natură, dar nu reuşeşte să observe făuritorul acestor splendori. El vede foarte bine modul cum se reflectă în lumea înconjurătoare cuceririle minţii în domeniul ştiinţei şi filozofiei, mate-

maticii şi ingineriei, artei şi literaturii, dar se preface că nu observă pe creatorul acestei lumi vaste şi pline de taine, în sînul căreia au loc toate aceste fenomene. Cum de poate avea o concepţie ştiinţifică adevărată cel care nu vrea să vadă această mare şi extraordinară realitate? Oare mai e posibil ca unui asemenea ins să i se deschidă în faţă porţile realităţii şi ştiinţei! Cum de poate reveni pe calea cea dreaptă cel care, chiar de la început, face o alegere de rău augur? Acesta nu va putea găsi drumul care duce la adevăr. Pentru el accesul spre calea cea dreaptă este blocat şi de aceea oricît de mult s-ar strădui să facă ceva în domeniul ştiinţelor sau al artelor, nu va putea beneficia niciodată de lumina sacră a inspiraţiei. Va orbecăi neajutorat în întuneric şi se va zvîrcoli în ghearele insuccesului.

Şi asta încă nu-i de-ajuns. **Zulm,** adică credinţa, mai înseamnă şi **tiranie,** şi încă una din tiraniile cele mai apăsătoare. De fapt ce înseamnă tirania? Tirania este exercitarea în mod despotic şi cu cruzime a puterii. Tirania este şi mai periculoasă atunci cînd are în vedere distrugerea fiinţei umane, a voinţei omului şi îngrădirea exprimării libere a talentului său înnăscut. Din descrierea de pînă acum am văzut că tot ce alcătuieşte acest univers este supus voinţei lui Allah. A fi supus, a trăi conform voinţei şi legilor Lui, adică a fi musulman este predestinat tuturor lucrurilor şi fiinţelor, încă de cînd au fost create. Deşi aceste lucruri şi fiinţe au fost create avînd menirea îndeplinirii doar a voinţei lui Allah, totuşi tot Allah l-a înzestrat pe om cu puteri speciale asupra acestora. Dar omul care nu arată supunere faţă de Allah şi Îl insultă prin necredinţa sa, comite cea mai abjectă nedreptate. Pentru că întreaga sa putere fizică şi intelectuală o foloseşte ca instrument în lupta împotriva supunerii voinţei Lui. În pofida pornirilor sale interioare, el, uitînd de Allah, se închină altor zei şi poartă în inimă dragoste, respect sau teamă faţă de alte puteri. El îşi mobilizează toată forţa sa şi celelalte forţe pe care el le controlează împotriva voinţei lui Allah şi în felul acesta instituie o guvernare tiranică. Oare există nedreptate, tiranie şi despotism mai mare decît cele arătate de acest om, care exploatează tot ce-i iese în cale, comite tot felul de abuzuri şi nesocoteşte legile naturii şi ale firii?

Kufr, adică necredinţa nu este numai tiranie, ea este cel puţin o răzvrătire, o ingratitudine, o trădare. Cu toate acestea, care este adevărul despre om? Care sînt responsabilităţile şi puterea lui? Oare Allah este creatorul minţii, inimii, sufletului şi al celorlalte organe din

corpul său, sau creatorul tuturor acestora este el însuşi? Oare el sau Allah a creat acest univers şi tot ce cuprinde acest univers? Cine a pus la dispoziţia omului atîtea surse de energie, el însuşi sau Allah? Dacă totul a fost creat de către Allah, atunci cui aparţin toate acestea? Cine este adevăratul stăpîn al tuturor acestor bunuri? Desigur, nu poate fi altul decît Allah. Dacă creatorul, stăpînul şi judecătorul este Allah, atunci în ce fel poate fi calificat acel om, care, prin toate mijloacele pe care le are la îndemînă, luptă împotriva voinţei judecătorului suprem. Acela nu este altceva decît un răzvrătit. Lipsa de devotament a servitorului faţă de stăpînul său o calificăm drept infidelitate. Dacă un ofiţer este infidel faţă de patria sa, el este acuzat de trădare. Dacă cineva îl păcăleşte pe binefăcătorul său este blamat fără ezitare, de către ceilalţi oameni, pentru ingratitudine. Dacă infidelitatea, ingratitudinea, răzvrătirea şi trădarea sînt dezaprobate public, atunci cum sînt privite delictele comise de un **chiafir** care alege calea nesupunerii faţă de Allah, calea necredinţei? Cu toate acestea, care este sursa adevărată a puterii şi a autorităţii? Cine conferă această putere şi autoritate omului? Cine îi ridică pe oameni la rangul cel mai înalt al puterii şi al autorităţii? Toate bunurile pe care le posedă omul, pentru propriile sale nevoi sau pentru nevoile semenilor săi, îi sînt oferite de bunul Allah. În trecerea omului prin această lume îndatorirea lui cea mai importantă este grija faţă de părinţi. Dar care este forţa aceea care inoculează în inimile părinţilor sentimentul de dragoste pentru odraslele lor şi în inimile copiilor acelaşi sentiment pentru părinţi? Oare ce putere tainică îi dă unei mame voinţa şi hotărîrea de a avea grijă şi de a-şi hrăni copiii? Ce sau cine anume face ca părinţii să facă cele mai mari sacrificii pentru copiii lor, pentru ca să ocupe un loc demn în societate? E de-ajuns ca omul să reflecteze puţin asupra acestor lucruri ca să-şi dea seama imediat că numai Allah este capabil de toate aceste minuni. Aşa cum El este creatorul, stăpînul şi binefăcătorul, tot aşa El este şi adevăratul suveran şi judecătorul suprem. Din această comparaţie se vede clar că omul datorează o supunere absolută faţă de creatorul şi judecătorul său suprem. De aceea, oare poate exista o vină mai mare decît vina de a nu-l recunoaşte pe Allah şi de a nu arăta supunere faţă de El?!

Renegîndu-l pe Allah, oamenii să nu aibă impresia că fac vreun rău lui Allah. Ce rău poate să provoace omul creatorului acestui univers, dacă el este o mărime absolut neglijabilă pe lîngă această

lume nemărginită? Suprafaţa aceasta este atît de vastă că nici cele mai perfecţionate telescoape nu pot să vadă limitele acestei vastităţi. Puterea şi forţa Lui sînt atît de mari că, chiar şi Soarele, Pămîntul, Luna, stelele şi alte asemenea corpuri cereşti se rotesc ca nişte mingi, supuse voinţei Lui. Are bogăţii fără limite şi oferă tuturor din aceste bogăţii, fără să ceară în schimb ceva.Pe el nu-l afectează cu nimic răzvrătirea omului împotriva Lui, dar omul procedînd astfel se afundă pe drumul dezonoarei şi pierzaniei.

Rezultatul incontestabil al acestei renegări va fi, fără îndoială, alterarea, deformarea concepţiei sale despre viaţă. Un astfel de răzvrătit nu va reuşi niciodată să descopere cheia cunoaşterii şi a înţelepciunii, pentru că cunoaşterea care nu rezolvă mai înainte de toate problema genezei proprii nu poate fi considerată o cunoaştere adevărată. Gîndirea şi raţionamentul unui asemenea om va fi din start pe o pistă greşită. Pentru că mintea care rezolvă eronat problema genezei sale, nu poate parcurge un drum demn în viaţă. Un astfel de om, în toate sferele activităţii sale, va avea parte numai de insuccese. În viaţa civilă, socială şi familială, în lupta pentru existenţă, într-un cuvînt toată existenţa lui va fi un eşec total. El va fi acela care va răspîndi între oameni intriga şi nesupunerea. Fără a avea cea mai mică remuşcare, va vărsa sînge, va uzurpa drepturile altora, va împila pe semenii săi, într-un cuvînt, va fi cauza dezastrului pe lume. Ideile şi pasiunile lui deformate, concepţiile necinstite şi oneroase transformă propria viaţă şi viaţa semenilor săi pur şi simplu în iad. Un astfel de om va distruge stabilitatea şi calmul în lume. Dar, în lumea de apoi, va fi tras la răspundere pentru păcatele pe care le-a comis faţă de Creatorul său şi, implicit, faţă de puterea şi posibilităţile Lui. Absolut toate organele corpului său îl vor acuza atunci pentru nedreptăţile şi cruzimile comise împotriva lor. Fiecare celulă, fiecare ţesut din corpul său îl va denunţa lui Allah, care va şti să-l pedepsească după faptele comise. Consecinţa necredinţei în Allah este aceasta. Ea, această necredinţă îl conduce inevitabil, atît pe lumea aceasta, cît şi în lumea de apoi, la un eşec total.

BINEFACERILE ISLAMULUI

După ce am văzut nenorocirile şi necazurile pe care le provoacă **kufr-ul**, adică lipsa credinţei, acum să analizăm care sînt binefacerile islamului. Atît în lumea înconjurătoare, cît şi în propria noas-

tră lume mică întîlnim nenumărate pilde de manifestare a puterii divine, a lui Allah. Acest imens univers, ordinea perfectă existentă în el constituie dovada incontestabilă a existenței și măreției lui Allah. Judecata Lui este cea mai perfectă judecată. Tot ce există în acest univers se află sub imperiul voinței Lui. Asemenea tuturor celorlalte lucruri și ființe, și omul, încă de la crearea sa, datorează supunere voinței Lui. De îndată ce renunță la această supunere, el se expune la distrugere și pieire.

Pe lîngă faptul că l-a înzestrat pe om cu capacitatea de a acumula cunoștințe, cu aptitudinea de a raționa și judeca și cu intuiția de a distinge ceea ce este adevărat, de aceea ce este neadevărat, eronat, Allah i-a mai dat, în cadrul unor anumite limite, și libertatea de voință și acțiune. Adevărata încercare a omului se realizează în cadrul acestei libertăți. Aici i se verifică cunoștințele, judecata,puterea lui de a discerne adevărul de neadevăr, libertatea lui de voință și acțiune. Pentru că, constrîngerea anulează scopul acestei verificări, iar omul nu este constrîns să aleagă o cale sau alta. Este normal ca atunci cînd individul este constrîns să răspundă într-un anumit fel la întrebările date, verificarea respectivă să nu aibă nici un fel de finalitate. Dacă i se creează posibilitatea să răspundă liber la întrebări, conform cu cunoștințele și convingerile proprii, numai atunci i se poate aprecia adevărata valoare a aceluia. Succesul la acest examen constituie accesul spre evoluții viitoare. Dar dacă răspunsul la această verificare este eronat, atunci acest insucces va frîna evoluția pe mai departe a acestui om. Situațiile cu care se confruntă omul în lume sînt identice cu situația descrisă mai sus. Allah i-a dat libertate de voință și acțiune, pentru a putea alege modul de viață ce-i convine cel mai mult. În această situație el este liber să aleagă **Islamul** sau **kufr-ul**, adică necredința.

Pe de altă parte ne confruntăm cu omul care nu poate să înțeleagă nici propria sa geneză și nici pe cea a universului. Comite erori în procesul de cunoaștere a adevăratului său stăpîn și a însușirilor Lui și alegînd calea răzvrătirii abuzează de libertatea ce i s-a dat. Un asemenea om a căzut la examenul de verificare a cunoștințelor, a inteligenței și a conștiinței.

Pe de altă parte există un om care a ieșit triumfător de la acest examen. Cu toate că nu este supus nici unui fel de constrîngere, el îl recunoaște pe Creatorul său și se închină doar Lui. Nu comite erori

în distingerea binelui de rău și, deși este liber să facă și rău, el întotdeauna alege calea binelui, calea adevărului. El înțelege propria sa geneză, legile și realitățile existente în natură. Deși este liber să aleagă orice cale pe care o dorește, el alege calea supunerii și închinării lui Allah. El cîștigă examenul și pentru că a știut să aplice, așa cum se cuvine, inteligența și toate celelalte aptitudini ale sale. Și-a folosit ochii pentru a vedea realitatea, urechile pentru a auzi adevărul, inteligența pentru a naște idei juste, iar inima și sufletul le-a dedicat pentru a urma calea cea dreaptă aleasă. Comportîndu-se astfel el vrea să demonstreze nu numai faptul că este un fervent căutător de adevăr, ci și faptul că este un bun cunoscător al acestui adevăr și că se închină acestui adevăr. Fără îndoială că un asemenea om se află pe calea cea dreaptă și va avea parte de realizări și pe lumea aceasta și în lumea cealaltă.

Un asemenea om va alege calea cea dreaptă în toate domeniile cunoașterii și ale comportamentului uman. Omul care cunoaște toate însușirile lui Allah știe ce înseamnă adevărul. În domeniul cunoașterii va depune eforturi susținute pentru a învăța legile naturii, să scoată la iveală comorile ascunse ale lumii, să stăpînească energiile necunoscute pînă acum ale minții și ale materiei. Și toate acestea le va face numai și numai pentru binele umanității. Va face tot ce-i stă în putință pentru a explora cele mai tainice cunoștințe și energii și pentru a reda omenirii tot ce este folositor pe pămînt și în cosmos. În toate etapele investigațiilor sale, conștiința existenței lui Allah îl va feri de a comite gesturi iresponsabile și de a aplica metodele științifice în scopuri distructive. El nu va putea gîndi nici măcar o clipă că este stăpînul descoperirilor sale, că el de unul singur poate schimba natura și că este animat de niște puteri divine. El nu va putea avea porniri criminale în ceea ce privește viitorul omenirii. Nici un om de știință musulman nu va putea avea asemenea porniri în ceea ce îi privește pe semenii săi. Doar oamenii de știință fără nici o credință pot să aducă regnul uman în pragul pieirii totale. În contrast cu aceștia, un om de știință musulman va avea complet alt comportament. Cu cît va avea cunoștințe mai profunde în domeniul cunoașterii lui Allah cu atît se va prosterna plin de recunoștință în fața Lui. Pentru că Allah l-a învrednicit cu multă putere și știință, de aceea el este conștient de faptul că trebuie să dea totul din el pentru propășirea sa și a semenilor săi. Nu va fi deloc îngîmfat, ba din contră va fi foarte

modest. În loc de patima dominării oamenilor, el este animat de dorința de a fi folositor semenilor săi. Libertatea lui nu va fi una necontrolată, ci va fi călăuzită de niște principii morale unanim acceptate. Astfel, știința, în mîinile lui, nu va fi un instrument de distrugere, ci un instrument datorită căruia este posibilă realizarea prosperității morale și materiale a oamenilor. Și aceasta este singura cale prin care omul își exprimă recunoștința față de Allah.

Tot așa, și în domeniul istoriei, economiei, politicii, dreptului și în celelalte ramuri ale cercetării științifice un om de știință musulman nu este cu nimic mai prejos decît unul **chiafir** (necredincios), ba din contră va fi superior lui, celui **chiafir** din punct de vedere al modului de abordare a problemei.

Un musulman va cerceta realist ramura ce constituie obiectul investigației științifice și va obține rezultate corecte. El va extrage învățăminte necesare din experiența societății umane în domeniul istoriei și va stabili corect cauzele creșterii și descreșterii unor civilizații. El va ști să evidențieze experiența bună a înaintașilor și va trage învățămintele potrivite cercetînd cauzele care au condus la prăbușirea acestor civilizații. În domeniul politic singurul lui țel este de a lupta pentru a crea un asemenea sistem de conducere unde să triumfe pacea, frăția și virtutea, unde oamenii sînt frați între ei și există respect față de om, unde să nu existe exploatare și nici o formă a sclaviei, ci respect și considerație față de drepturile omului și, de asemenea, unde slujbașii statului nu vor avea altă grijă decît slujirea corectă a poporului. În domeniul justiției menirea unui musulman este de a lupta pentru ca justiția să fie exponentul dreptății și să fie apărătorul egal al tuturor oamenilor, fără nici o discriminare.

Viața morală a unui musulman va fi animată, în permanență, de frica lui Allah, de respect față de canoanele islamului, de dreptate și corectitudine. El trăiește cu credința că Allah este unicul stăpîn al universului, că ajutorul dat de el oamenilor este un bun al lui Allah, că libertatea cu care a fost învrednicit nu trebuie s-o folosească la întîmplare, fiind încredințat că dacă o folosește conform voinței lui Allah este numai în folosul lui personal. El nu uită nici o clipă că va veni o zi cînd se va întoarce la Creatorul său și că va trebui să dea

socoteală privind viaţa pe care a dus-o. Trebuie să-i stea mereu întipărită în minte inevitabilitatea faptului că într-o zi i se va cere socoteală.

Gîndiţi-vă la soliditatea morală a omului care trăieşte cu un asemenea mod de gîndire. Viaţa lui va fi plină de puritate şi evlavie, dragoste şi sacrificii. El va deveni o binefacere pentru omenire. Mintea lui nu va fi poluată cu gînduri infame şi cu pasiuni aberante. El se va feri de a vedea, de a auzi şi de a face cuiva vreun rău. El va şti să-şi măsoare cuvintele şi nu va minţi niciodată. Îşi va cîştiga existenţa pe căi drepte şi cinstite şi va prefera foamea, decît mîncarea obţinută prin exploatare şi pe căi ilicite. El nu va fi de acord niciodată cu împilarea altora pe motiv de rasă şi culoare. Chiar dacă va plăti scump pentru aceasta, nu se va împăca niciodată cu fapta rea. Va fi un exemplu de bunătate şi gentileţe şi chiar cu preţul vieţii sale va fi de partea celui care are dreptatea de partea sa. Un astfel de om va fi întotdeauna o forţă demnă de luat în seamă. El este sigur de reuşita sa. Nimic şi nimeni nu poate să-l abată din drumul său.

El va deveni un om demn de respectul şi cinstirea semenilor săi. În această privinţă nimeni nu-l va putea depăşi. Cum altfel poate fi apreciat un om, care nu cunoaşte altă închinare decît închinarea faţă de Allah?

Nimeni altul nu va putea fi mai puternic decît el. El va fi cel mai puternic. Pentru că lui nu-i e frică absolut de nimeni în afară de Allah şi nu cere ajutor de la nimeni, în afară de Allah. Atunci ce forţă poate să-l abată din drumul său? Ce bogăţie poate să-i cumpere credinţa? Ce altă forţă poate să-i deformeze conştiinţa? Ce putere poate să-i sugrume acţiunile lui?

El va deveni cel mai bogat om din lume. Nimeni altcineva nu va putea fi mai bogat şi mai independent decît el. Pentru că el va duce o viaţă simplă şi de aceea fericită. Lăcomia de orice natură va fi străină de el. Se va mulţumi cu ceea ce va cîştiga cinstit şi nici nu se va uita la bogăţia obţinută pe căi necinstite. El va fi suveranul prosperităţii şi fericirii sale. Există oare o bogăţie mai scumpă decît aceasta?

El va deveni omul cel mai demn de încrederea şi cinstirea semenilor săi. Va fi omul cel mai demn de încredere pentru că el nu va trăda pe cei care au încredere în el şi nu se va abate niciodată de la adevăr. Va respecta cuvîntul dat şi va fi corect în relaţiile cu alţii. În toată

activitatea sa va fi corect şi drept. Pentru că el este convins că Allah este peste tot şi că ştie totul. Nu sînt destule cuvinte pentru a descrie de cîtă prestanţă şi bunăvoinţă se bucură un asemenea om. Cine poate să nu aibă încredere în el? Aceasta este viaţa şi caracterul unui musulman!

După ce înţelegi adevăratul caracter al unui musulman, ajungi la convingerea că el nu se poate împăca cu o viaţă mizerabilă. El este predestinat să fie stăpîn. Nici o forţă de pe lume nu poate să-l răpună şi să-l stăpînească, pentru că islamul i-a dat nişte însuşiri care îl fac invincibil.

În cele din urmă, după o viaţă cinstită şi demnă, el se va întoarce la Creatorul său, care îl aşteaptă cu bunurile cele mai alese. Pentru că el şi-a îndeplinit cu bine misiunea şi a ieşit victorios de la examenul pe care l-a susţinut. Viaţa lui pe pămînt a fost o reuşită, iar în lumea de apoi va avea un trai îmbelşugat, bucurie şi fericire.

Iată deci acesta este Islamul, religia care nu are vreo legătură directă cu numele vreunei persoane, popor sau ţări. Este o religie universală, religia întregii umanităţi. În orice epocă, în orice ţară, în sînul oricărui popor au existat şi există atîţia oameni care au avut credinţa în Allah, în credinţa islamică şi şi-au contopit viaţa cu această religie. Oricum s-ar numi această religie, toţi propovăduitorii ei au fost şi vor fi întotdeauna musulmani. Aceasta reprezintă islamul şi nu este altceva decît islamul.

CAPITOLUL 2

CREDINŢĂ ŞI SUPUNERE

Islamul înseamnă supunere lui Allah. Pînă cînd omul nu cunoaşte esenţa unui lucru şi pînă cînd el nu crede în acel lucru, să pretinzi de la el o supunere, o închinare totală este ceva care contravine bunului simţ. Care sînt principiile de bază care conduc viaţa unui om spre o desfăşurare divină? În acest capitol vom analiza acest lucru.

Înainte de toate omul trebuie să aibă o credinţă nestrămutată asupra existenţei lui Allah. Altfel cum poate să se închine lui Allah,atît timp cît el nu are adevărata credinţă în El!

Mai mult, el trebuie să cunoască atributele, însuşirile lui Allah. Pentru a contribui în cel mai înalt grad la dobîndirea unor calităţi umane deosebite, şi la ordonarea vieţii omului în virtute, este necesară cunoaşterea îndeaproape a acestor atribute ale lui Allah. Dacă cineva nu ştie că numai Allah este creatorul, judecătorul şi apărătorul acestui univers şi că nu există nimeni altul care, nici măcar în parte nu poate să-l substituie pe Allah în puterea Lui divină şi în autoritate, atunci el poate să devină o pradă uşoară pentru zeii mincinoşi şi, căutînd să le cîştige bunăvoinţa poate să ajungă o unealtă în mîinile acestora. Însă dacă el este întru totul convins că **Allah este unic**, atunci nu există nici un fel de teamă că el poate greşi. Tot aşa, cum o să poată să creadă în altceva un om care ştie că Allah este peste tot şi că ştie totul, că vede şi aude tot ce facem pe ascuns sau în văzul tuturor, controlînd pînă şi gîndurile noastre neexprimate? De aceea va fi în permanenţă vigilent şi, în consecinţă, va acţiona în modul cel mai potrivit. Dar cineva care nu cunoaşte aceste atribute, aceste însuşiri ale lui Allah, poate oricînd să se abată de pe drumul credinţei faţă de.Allah. Cineva care doreşte să păşească pe drumul islamului şi doreşte să aibă trăsăturile şi însuşirile unui bun musulman, înainte de toate trebuie să cunoască foarte bine atributele lui Allah. Ceea ce purifică mintea, sufletul,

credința, spiritul și acțiunile omului este cunoașterea atributelor, însușirilor lui Allah. Desigur că nu este suficient să studieze mai mult sau mai puțin academic aceste atribute. În același timp trebuie să studieze, în amănunțime, modul de viață pe care trebuie să o trăiască pentru a fi întru totul în grațiile lui Allah.

El trebuie să știe foarte bine ce mod de viață este pe voia lui Allah, ca să poată alege și el pe cel potrivit. În această privință are o importanță deosebită cunoașterea legilor divine și a principiilor de viață pe care trebuie să le urmeze.

Și aici nu este suficientă doar cunoașterea. El trebuie să aibă încredere și convingere totală în faptul că această lege divină și principiile de viață după care își croiește propria sa viață sînt expresia voinței lui Allah. Deoarece cunoașterea lipsită de credință nu va putea conduce omul pe drumul cel drept și de aceea se poate întîmpla uneori ca el să se afle în impas.

În sfîrșit, orice om trebuie să știe care sînt consecințele credinței și supunerii, necredinței și nesupunerii. El trebuie să cunoască binefacerile care îl așteaptă dacă alege calea lui Allah și duce o viață curată, virtuoasă și supusă. Dar, în același timp trebuie să știe urmările nefaste care îl așteaptă în caz că va alege calea nesupunerii și răzvrătirii. El trebuie să aibă convingerea fermă în legătură cu faptul că moartea nu este sfîrșitul existenței, că va învia și va fi dus la tribunalul suprem, unde judecătorul suprem este Allah, că adevărul va triumfa în acest tribunal și că faptele bune vor fi recompensate, iar faptele rele vor fi pedepsite pe merit. Toată lumea va primi ce i se cuvine. Acest lucru este inevitabil și este obligatoriu să se întîmple așa. Ca supunerea față de voința lui Allah să fie adevărată și completă este necesară cunoașterea acestui sentiment, de răspundere, pentru faptele sale.

Un om care nu are prea multe cunoștințe despre lumea de apoi, ar putea să nu acorde prea multă importanță noțiunii de supunere și nesupunere. El se poate gîndi că aceeași soartă vor avea și cei cu credință și cei fără credință, crezînd că toți oamenii, fără excepție, se vor preface în pulbere. Și atunci, oare te poți aștepta ca un asemenea om să fie dîrz, cu o voință nestrămutată în fața greutăților vieții și să se abțină de a păcătui sub imperiul unor interese materiale și morale meschine? Unul care gîndește astfel nu poate accepta legile divine ale lui Allah și ca atare nu le va respecta. Un om care nu crede în lumea de apoi și în judecata de apoi, nu poate să rămînă neclintit

și integru în apele cu vîrtejuri ale vieții, plină de atracțiile păcatului, binelui și a răului. Bănuiala și îndoiala distrug voința de acțiune a omului. Doar omul cu credința adevărată în Allah se poate bucura cu adevărat de rezultatul acțiunilor sale. Dacă sînteți siguri de foloasele pe care le veți obține mergînd pe un drum anume și de pierderile pe care le veți suferi în cazul că nu veți urma acel drum, atunci puteți să îmbrățișați din toată inima acel drum. Tocmai de aceea are o importanță deosebită ca el să cunoască ce-i așteaptă, după moarte, pe oamenii care au trăit cu credința în Allah sau care au trăit fără această credință, pentru a înțelege, înainte de a fi prea tîrziu, importanța credinței în Allah.

Acestea sînt chestiunile fundamentale pe care trebuie să le cunoască cineva care îmbrățișează islamul.

CE ESTE CREDINȚA?

Credința este ceea ce noi, mai sus, am definit-o ca fiind **cunoaștere** și **crez.**

Iman este un cuvînt de origine arabă și are sensul de **a ști, a crede** și **a avea convingeri trainice**. Astfel, **iman**, adică **credință** este un crez care se naște din cunoaștere și convingere. Cel care nutrește convingerea că Allah este unic și cunoaște temeinic însușirile lui, legile lui, vestirile lui, principiile lui divine de recompensare și de pedepsire poartă numele de **mumin,** adică credincios. Fără excepție, această credință conduce omul la supunere și închinăciune față de Allah. Și omul care trăiește într-o asemenea credință se numește **musulman.**

Acest exemplu arată că cineva care nu are nici o convingere, nu poate deveni un adevărat musulman. Fără acest principiu de bază nu se poate realiza absolut nimic. Legătura **iman-ului**, adică a credinței, cu islamul se poate compara cu legătura existentă între sămînță și copac. Așa cum nu poate exista copacul fără sămînță, tot așa nu poate exista islamul fără **iman,** fără credință. Pe de altă parte, sămînța pusă în pămînt, se poate întîmpla, din diferite motive, să nu răsară, sau planta răsărită din ea să nu aibă o creștere normală. Tot așa se poate întîmpla ca cineva să aibă **iman**, credință, dar din cauza unor

slăbiciuni să nu fie un musulman adevărat şi devotat. Astfel, aflăm că nu poate deveni cineva musulman fără **iman**, fără credinţă.

Se poate întîmpla ca cineva care deşi, ar putea avea **iman**, credinţă, din cauza unor lacune de voinţă şi de educaţie sau din cauza mediului social nociv în care trăieşte, să nu ducă o viaţă potrivită pentru un bun musulman. Din acest punct de vedere oamenii se împart în patru categorii:

1. Oameni care au o credinţă nestrămutată. Credinţa lor îi determină să fie supuşii adevăraţi ai lui Allah .Ei urmează fără şovăire drumul arătat de Allah. Ei îşi consacră inima şi sufletul lor pentru a-i intra în voie. Ei îşi manifestă acest ataşament faţă de Allah cu o ardoare fără seamăn. Aceştia sînt adevăraţii musulmani.

2. Oameni care cred în Allah, în voinţa Lui şi în ziua de apoi, dar această credinţă a lor nu este atît de profundă, atît de puternică şi de aceea nu depun cine ştie ce eforturi ca să intre în voia lui Allah. Din cauza actelor lor nefaste ei rămîn cu mult sub standardul necesar pentru un bun musulman şi de aceea sînt vrednici de pedeapsa lui Allah, dar încă continuă să fie musulmani. Ei recunosc atotputernicia şi credinţa în Allah, dar cu toate că, de cele mai multe ori ei se abat de la această credinţă, totuşi încă nu au ajuns pînă acolo încît să se răzvrătească împotriva lui Allah. Ei recunosc măreţia lui Allah şi păcatele pe care le făptuiesc faţă de El.

3. Oameni care nu au nici o credinţă. Aceştia nu recunosc atotputernicia lui Allah. Ei sînt renegaţi. Se poate întîmpla ca aceştia să nu comită acte reprobabile sau să nu răspîndească nedreptatea şi violenţa de orice tip; oricum ei sînt renegaţi şi au prea puţină valoare, actele lor, care la prima vedere ar părea că sînt bune. Aceşti oameni sînt ca aceia care contravin legii. Aşa cum un nelegiuit nu poate să devină un cetăţean onest, chiar dacă nu întotdeauna încalcă legile ţării sale, tot astfel, aşa-zisele fapte ale unui renegat nu-i pot suplini toate actele lui de necredinţă.

4. Oameni care nu au nici credinţă şi nici nu sînt capabili de vreo faptă bună. Ei răspîndesc confuzia şi dezordinea între oameni şi sînt capabili de orice fel de violenţe şi oprimare. Sînt cei mai detestabili oameni şi în acelaşi timp sînt şi cei mai vinovaţi şi cei mai păcătoşi.

Această clasificare a oamenilor arată cu claritate că succesul real şi fericirea adevărată a omului depind de credinţa în Allah. Cineva

poate să aibă anumite lipsuri în respectarea islamului, dar islam fără credinţă în Allah nu există. Acolo unde nu există credinţă, nu există nici islamul. Şi acolo unde nu există islamul există necredinţă şi batjocură. Poate să aibă forme şi nuanţe diferite, dar în realitate tot **Kufr**, necredinţă, se numeşte.

Şi acest lucru ne arată cît de important este **imanul** (credinţa) în existenţa unui musulman.

CUM SE CAPĂTĂ CUNOŞTINŢE DESPRE ALLAH?

Şi acum se pune următoarea întrebare: Cum se capătă cunoştinţe despre Allah, despre însuşirile şi legile Lui, despre lumea de apoi?

S-a vorbit mai înainte despre nenumăratele dovezi existente în lumea înconjurătoare şi în lumea noastră interioară, care constituie argumente incontestabile privind faptul că Allah este unicul Creator şi Suveran al Universului. Aceste dovezi sînt în legătură cu însuşirile divine ale Creatorului. Astfel, se pot vedea peste tot efectele inteligenţei Lui uriaşe, ale cunoaşterii Lui infinite, ale puterii, mărinimiei şi forţei Lui protectoare; într-un cuvînt efectele tuturor însuşirilor pe care le posedă. Însă inteligenţa omului şi capacitatea lui de cunoaştere, deseori cad în păcatul neobservării şi neînţelegerii acestor însuşiri. Toate miracolele înfăptuite de Allah sînt în văzul tuturor şi nouă nu ne rămîne altceva de făcut decît să le observăm şi să le înţelegem. Tocmai aici omul comite erori. Sînt oameni care se închină la doi zei deodată, alţii la trei zei iar alţii la mai mulţi zei. Mulţi oameni în lume sînt idolatri, închinîndu-se la diferite obiecte şi fenomene ale naturii ca ploaia, aerul, focul etc. De aici se poate vedea limpede că, deşi semnele existenţei lui Allah sînt indubitabile, de multe ori, în asemenea privinţe, judecata omului cade în păcatul erorii, neputînd penetra unele adevăruri.

În aceeaşi ordine de idei, şi în privinţa vieţii de apoi sînt vehiculate foarte multe păreri eronate. Aşa spre exemplu, se afirmă că după moarte omul nu mai învie, transformîndu-se în praf şi pulbere sau că omul trăieşte doar viaţa pămîntească, în cursul căreia este răsplătit sau pedepsit, doar aici, pe pămînt, pentru faptele sale.

Apar dificultăţi şi mai mari atunci cînd ajungem la problema normelor de existenţă. Este extrem de dificil ca omul să-şi rînduiască viaţa, în mod raţional, conform cu normele revendicate de voinţa lui

Allah. Nimeni nu va fi niciodată convins că a ales adevărul şi calea cea dreaptă, chiar dacă el este dotat cu o inteligenţă şi judecată formidabile şi chiar dacă posedă o vastă experienţă de viaţă. Allah i-a ferit pe oameni de rătăcire, dotînd pe unii oameni cu trăsături extraordinare pentru a-i educa pe semenii lor în credinţa lui Allah şi a-i învăţa toate componentele, fundamentale ascultării faţă de Allah. Aceşti oameni sînt trimişii lui Allah, adică profeţii. Allah a transmis acestora, prin revelaţie, toată ştiinţa necesară pentru a o împărtăşi tuturor oamenilor. Cartea care conţine normele divine se numeşte **Chitabullah** (Cartea lui Allah) sau **Chelamullah** (Cuvîntul lui Allah). Inteligenţa şi cultura oamenilor se probează în această chestiune. Cineva care are o cultură adevărată şi se bucură de o cinste ireproşabilă, va accepta realitatea şi se va conforma îndrumărilor date de trimisul lui Allah. Dacă el refuză să-l accepte pe trimisul lui Allah şi învăţătura lui, acest refuz denotă că nu are acea capacitate de a intui realitatea şi adevărul. Din cauza acestui refuz el rămîne repetent la această probă a vieţii. Un astfel de om nu va afla niciodată adevărul despre Allah, despre legile divine şi despre viaţa care începe după moarte.

CREDINŢA ÎN CELE TAINICE

Este în obişnuinţa oamenilor ca atunci cînd nu ştiu ceva, să se adreseze celor cunoscători şi să acţioneze aşa cum au fost învăţaţi, sfătuiţi. Cînd oamenii se îmbolnăvesc, caută şi găsesc un doctor şi fără să crîcnească ascultă sfaturile lui şi le respectă întocmai. De ce se întîmplă aşa? Pentru că acest doctor este omul cel mai competent să dea sfaturi medicale, are experienţă şi a tratat şi a vindecat mai mulţi bolnavi. De aceea, omul se agaţă de sfaturile lui şi cînd acesta îi cere să procedeze într-un fel sau altul, el se conformează imediat. Acelaşi fenomen se întîmplă atunci cînd omul are nevoie să fie apărat de un avocat. El crede în recomandările acestuia şi le aduce la îndeplinire întocmai. În sfera educaţiei şi învăţămîntului lucrurile se petrec cam la fel. Învăţăceii au încredere în dascălul lor şi în cunoştinţele primite de la el. Cineva vrea să ajungă undeva, dar nu cunoaşte drumul pînă acolo şi de aceea este silit să se informeze de la un cunoscător, după care nu-i este greu deloc să ajungă la locul

respectiv. În concluzie, omul cînd nu este edificat cu precizie în legătură cu o chestiune, recurge la ajutorul unor oameni informaţi şi competenţi în domeniul respectiv.

Acelaşi lucru se întîmplă în problema care constituie obiectul discuţiei noastre. Dacă cineva nu are cunoştinţe suficiente în acest domeniu caută şi găseşte pe cineva bine informat şi adoptă recomandările acestuia. Pînă cînd găseşte pe omul cel mai potrivit el depune eforturi deosebite, dar după ce-l găseşte acceptă fără nici o opoziţie toate recomandările acestuia. Iată că o astfel de credinţă se numeşte **credinţă prin mijlocire.** Pentru că lucrurile neştiute în ale credinţei, omul le învaţă prin mijlocirea unui cunoscător. Şi denumirea în arabă a unui asemenea procedeu de a accepta credinţa este **iman bil gaib** (credinţa prin necunoaştere sau prin mijlocirea altuia).

Astfel, expresia **iman bil gaib** semnifică acea situaţie cînd cineva primeşte informaţii, într-o problemă necunoscută lui, de la cineva cunoscător. Dacă cineva nu cunoaşte valorile, însuşirile lui Allah, el nu o să ştie niciodată că îngerii sînt aceia care cîrmuiesc tot mecanismul universului, la porunca Lui, şi că aceşti îngeri îl înconjoară pe om din toate direcţiile. El încă nu cunoaşte exact ştiinţa desfăşurării unui mod de viaţă care să fie în voia Creatorului, iar în ceea ce priveşte lumea de apoi, el este complet ignorant. Cunoştinţe în legătură cu toate aceste probleme oamenii primesc de la profeţi, care au o legătură directă cu făptura divină şi care sînt înzestraţi cu cunoştinţe adevărate.

Ei, prin sinceritate, integritate morală, credibilitate, pioşenie şi prin puritatea vieţii lor constituie o garanţie sigură pentru toţi credincioşii. Înţelepciunea şi forţa mesajului lor îi determină pe oameni să-l recepţioneze ca adevărat şi loial şi de aceea acest mesaj este acceptat şi urmat cu fidelitate. Tocmai acest gen de credinţă se numeşte **iman bil gaib.** Acest gen de acceptare a credinţei are o importanţă deosebită întrucît, pentru a căpăta informaţii reale, oamenii nu au alţi intermediari, decît profeţii şi tocmai cu ajutorul acestora se realizează transmiterea voinţei lui Allah supuşilor.

CAPITOLUL 3
PROFEȚIA

Din cele analizate mai înainte se impun următoarele concluzii:

1. Calea cea dreaptă pentru om este cea a supușeniei față de Allah. Însă pentru a putea duce o asemenea viață are o importanță deosebită cunoașterea și credința. Astfel, el trebuie să aibă cunoștințe despre atributele și însușirile lui Allah, despre ce voiește și ce nu voiește Allah, despre drumul ales în această lume și lumea de apoi și de asemenea, el trebuie să aibă o încredere și o credință nestrămutate în adevărul și autenticitatea acestor cunoștințe.

2. În al doilea rînd, Allah a binevoit să scutească oamenii, de sine stătător, să depună eforturi mari pentru dobîndirea acestor cunoștințe. El a găsit de cuviință să învestească pe anumiți oameni, adică pe profeți, cu răspunderea de a transmite semenilor lor voia Sa. Această împrejurare i-a ferit pe oameni de mari nenorociri.

3. Și în sfîrșit, datoria tuturor oamenilor, atît bărbați cît și femei, este de a recunoaște bine un profet, iar după ce se conving de faptul că acela este un adevărat profet al lui Allah, trebuie să creadă în învățătura lui, să se supună cu rigurozitate lui și să-l urmeze fără șovăire. Și aceasta este calea care duce, pe fiecare, la izbăvire.

În capitolul următor vom analiza atributele, datele și alte componente ale profeției, profetismului.

I
ATRIBUTELE PROFEȚIEI (PROFETISMULUI) ȘI NECESITATEA EI

Pentru toată lumea este evident faptul că Allah prin bunăvoința Sa asigură toate necesitățile oamenilor de pretutindeni. Fiecare copil nou născut, atunci cînd vine pe lume este înzestrat cu ochi pentru a vedea, urechi pentru a auzi, nas pentru a respira și a mirosi, mîini pentru a pipăi, picioare pentru a merge și minte pentru a gîndi și a

judeca. L-a înzestrat pe om, cu cea mai mare migală, cu tot ce are el nevoie. Orice nevoie a lui a fost prevăzută dinainte și îndeplinită cu cea mai mare exactitate. Nimic din nevoile sale nu a fost omis.

Același lucru este valabil și pentru lumea în care trăiește omul. Toate elementele necesare vieții lui au fost asigurate aici. Așa spre exemplu, are aer,apă, lumină, căldură etc. Pruncul, cum își deschide ochii, își găsește hrana la pieptul mamei. Părinții îl iubesc din instinct și sînt animați de un imbold irezistibil pentru a avea grijă de el, pentru a-l crește și pentru a face orice fel de sacrificii pentru binele lui. Copilul, în aceste condiții, se dezvoltă și ajunge la maturitate și, în toate etapele vieții sale, bunurile de care are nevoie le dobîndește din natură. Pentru a supraviețui și pentru a crește are la dispoziție toate condițiile materiale. O lume întreagă stă la dispoziția lui.

În plus, Allah l-a mai înzestrat pe om cu posibilități fizice, intelectuale și morale de care se folosește în lupta pentru existență. Și aici Allah a creat o ordine desăvîrșită. Aceste bunuri nu le-a împărțit oamenilor în mod egal. În cazul împărțirii acestor bunuri în mod egal, atunci oamenii ar fi fost complet independenți unul față de altul și n-ar mai fi fost posibile relațiile reciproce și colaborarea între ei. Și astfel, cu toate că omenirea, în întregul ei, posedă toate bunurile necesare pentru sine, calitățile, posibilitățile umane sînt inegal repartizate. Tocmai de aceea unii oameni posedă mai multă putere fizică și curaj, alții însă se remarcă mai mult cu inteligența lor. Unii se nasc cu un talent remarcabil pentru artă, literatură și filozofie, alții cu un talent deosebit de exprimare iar alții cu înclinație spre arta militară, sau dotați cu clarvi-ziune comercială, pricepere pentru matematică, curiozitate științifică, profunzime filozofică etc. Aceste aptitudini individuale îi deosebesc pe oameni și determină această inegalitate între ei. Toate aceste însușiri deosebite constituie un dar de la Allah. Aceste însușirl deosebite se arată la aleșii lui Allah. De cele mai multe ori aceste însușiri sînt din naștere și nu pot fi căpătate numai prin educație și printr-un studiu perseverent.

Cînd medităm asupra binefacerilor lui Allah ne atrage, în mod deosebit atenția, modul cum aptitudinea și talentul sînt împărțite, distribuite oamenilor. Împuternicirea necesară pentru asigurarea continuității culturii și civilizației umane este atribuită unor oameni obișnuiți. În contrast cu aceasta, pînă într-o anumită limită, însușiri extraordinare sînt atribuite doar unui număr limitat de oameni. Numărul soldaților,

țăranilor, meseriașilor și muncitorilor este mare, dar numărul comandanților de oști, oamenilor de știință, oamenilor de stat și intelectualilor este comparativ redus. În toate sferele activității umane situația este identică. Este o regulă unanim acceptată ca, cu cît perfecțiunea umană este mai desăvîrșită, cu atît mai mult se micșorează numărul oamenilor care fac parte din această categorie. Este relativ foarte mic numărul **savanților** care au lăsat urme adînci în istoria umanității și al căror realizări au însoțit omenirea de-a lungul secolelor. Chiar și în zilele noastre numărul lor este mic.

Aici ne confruntăm cu o altă întrebare. Oare oamenii se mulțumesc să aibă oameni bine pregătiți, doar în cultură și civilizație, drept și politică, știință și matematică, inginerie și tehnică, finanțe și economie etc., sau au nevoie și de oameni care să le arate calea spre Allah, spre izbăvire? Toți ceilalți specialiști, experți oferă oamenilor cunoștințe în legătură cu toate lucrurile și fenomenele existente în lume și cunoștințe în legătură cu metodele și căile de folosire ale acestora, dar trebuie să existe și cineva care să dezvăluie, să explice oamenilor scopul venirii lor pe lume și sensurile vieții. Ce este omul și de ce s-a născut el? Cine i-a asigurat tot felul de puteri și posibilități? Care sînt adevăratele țeluri ale vieții și cum pot fi ele atinse? Acestea sînt întrebări la care omul trebuie să găsească răspunsuri. Atît timp cît omul nu cunoaște răspunsurile la aceste întrebări, el nu poate avea o pregătire culturală solidă și implicit, nu va putea avea realizări notabile în viața lui, în această lume și în lumea cealaltă. Mai mult, rațiunea noastră refuză să creadă că Allah, care nu uită să asigure și cele mai neînsemnate cerințe ale omului, putea să neglijeze cea mai importantă și cea mai vitală cerință a omului. Desigur că nu se poate întîmpla așa ceva. Așa cum a știut să formeze oameni de cea mai înaltă competență în știință și cultură, tot așa a format și oameni cu vederi vaste, cu o intuiție pătrunzătoare și cu un talent sclipitor, pentru studiul și înțelegerea Sa. El, personal, le-a relevat calea spre credință, pioșenie și adevăr. Le-a dat știința despre țelurile vieții și valorile morale, și le-a încredințat obligația de a transmite oamenilor voința divină și drumul cel drept. Acești oameni sînt profeții și trimișii lui Allah.

Așa cum geniile, în domeniile științei și artei, se remarcă cu forța lor extraordinară și cu talentul lor ieșit din comun, tot în același fel se remarcă și profeții în viața socială, cu talentul lor de excepție, cu

mintea lor pătrunzătoare şi cu viaţa lor ordonată şi plină de conţinut. Genialitatea lor se afirmă în sfera cunoaşterii umane. Ei se pricep cel mai bine să apropie şi să convingă oamenii.

Aşa spre exemplu, cînd ascultăm poemele unui poet de talent, imediat ne dăm seama de genialitatea acelui poet. Oamenii care nu sînt înzestraţi cu talent, oricît ar depune eforturi pentru a crea un asemenea poem, nu vor reuşi acest lucru. În acelaşi mod se pune problema şi în legătură cu un orator, un scriitor, un lider sau un inventator. Fiecare din cele două preferinţe se afirmă cu realizări excepţionale în domeniul lor. Altele nu pot fi pe măsura acestora. Acelaşi adevăr este valabil şi pentru un profet. Mintea lui percepe fenomenele pe care alte minţi nu le pot înţelege. El abordează probleme şi face lumină în chestiuni pe care alţii nu îndrăznesc să le abordeze. Posedă cunoştinţe în probleme delicate şi complexe, pe care nu poate să le înţeleagă nimeni, chiar şi după cercetări şi investigaţii de o viaţă. Mintea omenească acceptă orice afirmă el, inima simte că aceste afirmaţii ale lui sînt numai adevăruri şi experienţa şi observaţia umană îndelungate cu privire la evoluţia acestei lumi atestă cu tărie veridicitatea acestor afirmaţii ale lui. Iar cînd ceilalţi oameni vor încerca să facă acelaşi lucru sau altceva asemănător vor avea numai insuccese. Pe cînd alesul lui Allah are un caracter atît de frumos şi curat, încît din tot ceea ce face el emană numai adevărul, dreptatea şi noblețea. El nu minte niciodată şi nu e în stare să facă vreun rău cuiva. În permanenţă îndeamnă la mărinimie şi dreptate şi ceea ce pretinde să facă alţii el este cel care face primul. Niciodată nu există vreo discordanţă între ideile şi acţiunile lui. Niciodată nu vorbeşte sau acţionează, avînd pe primul plan, interesele sale personale. Pentru binele altora îndură nenumărate privaţiuni, dar nu admite ca cineva să îndure asemenea privaţiuni pentru el personal. Toată viaţa lui este o pildă de dreptate, noblețe şi gîndire înălţătoare. Are un caracter integru şi cea mai exigentă analiză nu poate descoperi vreo fisură în viaţa lui. Toate aceste realităţi, toate aceste calităţi arată că un astfel de om este profetul lui Allah şi că ceilalţi oameni trebuie să creadă în el.

Cînd există indicii sigure că cineva este profetul lui Allah, atunci oamenii trebuie să accepte cu smerenie îndemnurile şi poruncile lui. Constituie o rătăcire încercarea de a nu recunoaşte ca profet al lui Allah un asemenea om şi mai ales, de a nu crede în el şi în poruncile lui. Acceptarea lui ca trimis, profet al lui Allah înseamnă,

implicit, acceptarea îndemnurilor şi poruncilor lui ca exprimînd voinţa lui Allah. Nesupunerea faţă de el înseamnă şi nesupunere faţă de Allah. Iar nesupunerea faţă de Allah nu duce decît la distrugere şi ruinare. De aceea, acceptînd un profet ne obligăm, în acelaşi timp, să ne supunem tuturor poruncilor lui şi să le urmăm pe toate fără şovăire. Se poate întîmpla ca oamenii să nu poată deduce rostul şi avantajele vreunei porunci, dar faptul că acea poruncă vine de la un profet constituie o garanţie sigură asupra veridicităţii ei şi înlătură orice îndoială şi dubii. Faptul că nu o înţelegem, nu înseamnă că acea poruncă, acel îndemn este defectuos. Pentru că înţelegerea unui om de rînd este limitată şi acest fapt nu poate fi neglijat. Aşa spre exemplu, un necunoscător al vreunei arte nu reuşeşte să înţeleagă toate subtilităţile acelei arte. În acelaşi timp, ar constitui, dacă nu prostie, cel puţin un act de lipsă de înţelepciune, contestarea afirmaţiilor unui bun cunoscător în arta respectivă. Doar se ştie că în problemele cotidiene, de viaţă, simţim nevoia să consultăm un specialist, apoi ne străduim să respectăm şi să aplicăm cu stricteţe indicaţiile lui. În această situaţie, de regulă, omul renunţă la intenţiile şi hotărîrile luate de capul lui. Un om nu poate fi specialist în toate domeniile de activitate. Cea mai bună cale de urmat pentru un om obişnuit este de a face ceea ce crede el că e capabil să facă, iar în domeniile în care crede că nu este în stare să se descurce de unul singur, el trebuie să pună la contribuţie toată imaginaţia sa pentru a găsi omul cel mai potrivit care să-l ajute şi să-i indice calea cea mai bună. După găsirea unui asemenea cunoscător, el trebuie să facă în aşa fel încît să-i înţeleagă foarte bine indicaţiile şi să le aplice întocmai.

Cînd sînteţi convins că omul găsit de dumneavoastră este cel mai nimerit în domeniul respectiv, atunci îl rugaţi să vă sfătuiască şi să vă ajute, acordîndu-i încredere totală.

Desigur că în cursul rezolvării unei asemenea probleme, noi nu putem, la orice pas, să ne adresăm pentru orice fleac, sfătuitorului nostru. Asta n-ar fi altceva decît lipsă de bună-creştere din partea noastră. Angajînd un avocat pentru o acţiune judecătorească, nu-l deranjăm tot timpul cu fel de fel de probleme mărunte, reale sau imaginare. În această situaţie noi avem toată încrederea în avocatul nostru şi-l lăsăm să-şi desfăşoare activitatea întru binele nostru. Pentru un tratament medical mergem la un medic şi-i respectăm întocmai toate sfaturile lui. În această situaţie, ca pacient, îi ascultaţi cu

aenție sfaturile, fără să vă băgați nasul în probleme de medicină și să începeți să-l contraziceți pe medic în aceste probleme. În viață, astfel se poate caracteriza o existență onestă.

Și în domeniul credinței ar trebui să se întîmple la fel. Oamenii au nevoie de știință despre Allah. Ei au nevoie să cunoască care este cel mai adecvat mod de viață pentru a fi pe voia lui Allah, dar nu au mijloace pentru a-și satisface această nevoie. De aceea ei sînt datori să-i caute pe adevărații profeți ai lui Allah și în această căutare a lor ei trebuie să arate atenție, pricepere și judecată deosebite. În cazul unei alegeri greșite, atunci și drumul ales în viață va fi cel greșit. Doar după ce oamenii, în urma cîntăririi, cu foarte multă atenție, a tuturor părerilor și ideilor, ajung să stabilească, cu precizie, identitatea profetului lui Allah, ei se închină în întregime lui și îi îndeplinesc cu cel mai mare devotament toate poruncile.

În această situație, este evidentă calea ce trebuie urmată în viață, fiind cea indicată de profet, întrucît el este singurul mesager al voinței lui Allah pe pămînt. De aceea nu prezintă nici o îndoială pentru nimeni, faptul că fiecare om are obligația de a se supune și de a se închina lui și să-l urmeze fără șovăire. Nu este nici o îndoială, că cel care nesocotește calea arătată de profet se abate de la drumul cel drept și se afundă în mocirlă.

În această privință sînt nenumărați oameni care comit greșeli. Astfel, sînt persoane care recunosc adevărul existenței profetului, dar care nu se închină lui și nu-i urmează calea. Nu-i de ajuns ca acest soi de oameni să fie **chiafir,** ei se și comportă într-un mod nesăbuit și anormal. Pentru că aceștia aleg intenționat complet alt drum, deși ei recunosc existența reală a profetului. Oare poate exista o mai mare neghiobie decît aceasta?

Unii oameni susțin că nu au nevoie de nici un profet, drept călăuză, declarînd că ei singuri își pot găsi drumul care duce la adevăr. Și aceasta este o părere complet greșită. Cine a studiat cît de cît geometria știe că dreapta este drumul cel mai scurt dintre două puncte, iar că toate celelalte linii sînt curbe, deci mai lungi. În limbajul islamic există expresia **al sîrat-îl mustechim** (calea cea dreaptă), care exprimă, pe planul religiei islamice, linia, calea dreaptă dintre om și Allah. Această dreaptă pornește de la om și direct, fără cea mai mică curbă, se oprește la Allah. Toate celelalte linii sînt deviații de la linia dreaptă și duc la rătăcire. Această cale este trasată de profet

și altă cale mai dreaptă nu există și nici nu poate exista. Cel care neglijează această cale și caută altele, este victima propriei sale închipuiri. Acest tip de om își alege o cale și se autoamăgește crezînd că este calea cea dreaptă, dar nu peste mult timp se trezește într-un mare impas. În ce fel poate fi calificat un asemenea om care, pur și simplu, din capriciu, refuză cu hotărîre să accepte drumul cel adevărat indicat de un om cumsecade, pe motiv că el singur poate, pe bîjbîite, să-l găsească? Această atitudine a lui, vizavi de menirea călăuzitoare a profeților, nu poate fi calificată ca altceva decît ca o curată neghiobie. Dacă fiecare individ ar începe totul de la zero, asta ar necesita o imensă risipă de energie. În domeniul științei și artei nu se întîmplă niciodată așa. Atunci de ce să se întîmple aici așa ceva?

Acest comportament constituie o mare eroare. Cu cît pătrundem mai în profunzimea problemei, cu atît ne dăm seama că cei care nu cred în profet sînt sorțiți rătăcirii pe pămînt sau, altfel spus, nu vor ajunge niciodată la Allah. Acest soi de om este victima propriei sale îndărătnicii, îngîmfări și idei preconcepute. Dacă cineva este cuprins de una din situațiile descrise mai sus, atunci drumul care duce spre adevăr se înfundă în fața lui. Un asemenea om nu poate găsi drumul care duce la izbăvire. Pe de altă parte, în fața unui om care nu este cuprins de asemenea vicii, drumul spre adevăr este deschis larg în fața lui și nu are nici un motiv ca să nege profetul. El regăsește reflectarea sufletului său în învățătura profetului și prin această descoperire a profetului el își descoperă propria sa identitate.

Făcînd abstracție de toate acestea, alegerea adevăratului profet este făcută de către Allah.

El este trimis de către Allah pentru a-i transmite mesajul oamenilor. De aceea credința în profet și calea arătată de el este porunca lui Allah. Tocmai din această cauză cel care refuză să creadă în trimisul lui Allah, păcătuiește, neîndeplinind voința lui Allah. Această nesupunere face din el un răzvrătit. Allah este stăpînul lumii, suveranul ei. Este o obligație indispensabilă, a fiecărui om, să recunoască drept trimis al lui Allah pe pămînt. Și cel care nu-l recunoaște pe profetul lui Allah, crede sau nu crede în Allah, este cu siguranță un **chiafir,** un necredincios.

II

O SCURTĂ ISTORIE A LUMII PROFEȚILOR

Iar acum să aruncăm o privire asupra istoriei profeților. Să vedem cum a început acest șir lung, cum s-a dezvoltat treptat și în sfîrșit, cum s-a terminat cu ultimul profet Muhammed.

Rasa umană s-a dezvoltat de la un singur om, acesta fiind Adam. Rasa umană a evoluat și familia umană a sporit. Toți oamenii acestei planete sînt urmașii primei perechi, care este perechea Adam și Eva! Istoria și religia în această privință sînt de aceeași părere. Și cercetările științifice antropologice consemnează faptul că în perioade și în zone diferite au trăit diferite rase de oameni. Și oamenii de știință admit ipoteza că la început a existat un singur om și că toți ceilalți oameni sînt urmașii acestuia.

Adam, care este primul om pe pămînt, a fost numit și primul profet al lui Allah. Allah i-a explicat propria Sa religie (islamul). I-a poruncit s-o transmită mai departe urmașilor săi. I-a cerut să-i învețe pe urmașii săi că Allah este unicul creator al acestei lumi, că numai El este suveranul acestui univers, că ei trebuie să se supună și să se închine doar Lui, că într-o bună zi se vor întoarce înapoi la El, că numai de la El trebuie să implore ajutor și că, dacă vor duce o viață supusă și adevărată, potrivită cu voia lui Allah, atunci vor fi răsplătiți cu generozitate, iar în cazul că Îl vor renega și nu se vor supune Lui, atunci au de pierdut atît de mult, încît nici nu-și pot imagina dimensiunile acestei pierderi și această nelegiuire a lor va fi pedepsită în cel mai aspru mod posibil.

Cei buni dintre urmașii lui Adam au ales calea arătată de către acesta, dar cei răi s-au abătut de la drumul arătat de părintele lor și încet, încet au apucat pe un drum greșit.

Unii dintre ei au început să creadă în soare, lună și stele, iar alții au găsit de cuviință să creadă în copaci, animale și rîuri. Au fost și dintre aceia care au ales ca obiect al cultului lor elemente ale naturii ca aerul, apa, focul etc., gîndindu-se că acestea se află sub controlul

unor zei și că astfel trebuie cîștigată bunăvoința acestora. În această direcție ignoranța a devenit cauza care a generat diferitele curente ale politeismului și idolatriei, scoțînd la iveală mai multe religii. Această epocă este epoca cînd descendenții lui Adam s-au răspîndit peste tot în lume și cînd s-au format mai multe rase și națiii. Fiecare nație și-a însușit cîte o religie, care avea tradițiile și obiceiurile ei specifice. Creatorul și suveranul lumii, Allah, a fost dat complet uitării. Ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, urmașii lui Adam, uitînd de modul de viață inspirat de Allah, și-au urmat propria lor cale păgînă. În sînul lor au luat amploare obiceiurile nefaste și au cunoscut o răspîndire foarte mare tot felul de idei ignorante. Oamenii și-au pierdut capacitatea de a discerne adevărul de minciună. Răul a început să fie acceptat ca bine, iar binele, din contră, ca rău.

În această perioadă Allah a început să trimită acestor oameni profeți înarmați cu învățătura islamului. Fiecare dintre aceștia a chemat propriul său popor la credință în Allah. Au chemat oamenii să nu mai creadă în alți zei și idoli. Au reușit să elimine toate obiceiurile rele din sînul oamenilor. I-au învățat pe oameni cum să trăiască în adevăr, ca să se îndeplinească voia lui Allah și au elaborat legi drepte care să reglementeze viața lor în societate. Allah și-a ales profeții din sînul tuturor neamurilor. Credința fiecăruia a fost credința islamică. Desigur, în funcție de neamul din care se trăgea profetul și în funcție de necesitățile și credințele acestui neam, învățătura și metodele de aplicare ale acestei învățături prezentau diferențe de nuanțe. Menirea fiecărui profet a fost determinată de specificul răului pe care urma să-l îndepărteze. Și căile de aplicare ale acestor reforme sînt diferite, dat fiind faptul că și ideile erau diferite. În primele perioade ale dezvoltării intelectuale și culturale ale umanității, structura de organizare a societății era simplă. O dată cu dezvoltarea societății a evoluat și această structură organizatorică. În realitate, diferențele amintite mai sus erau superficiale și de suprafață. De fapt, toate religiile au o bază comună, propovăduind credința în unicitatea lui Allah, atașamentul față de o viață plină de evlavie, bunătatea și buna înțelegere și de asemenea credința în viața de după moarte, cînd oamenii vor fi, după caz, răsplătiți sau pedepsiți.

Atitudinea oamenilor față de trimișii lui Allah a fost plină de neprevăzut. La început au avut o atitudine foarte ostilă față de profeți, refuzînd să îi asculte și să le accepte învățătura. Unii dintre profeți au

fost izgoniți din patria lor, unii au fost omorîți, iar alții, în pofida ostilității semenilor lor, au pledat toată viața lor, în numele lui Allah, deși au avut adepți în număr restrîns. În ciuda unei opoziții puternice și a unor vicisitudini greu de imaginat, profeții nu au renunțat o clipă la luptă. Au repurtat succese remarcabile datorită răbdării și hotărîrii cu care au luptat. Învățătura lor, pînă la urmă, a prins viață. Nenumărate comunități umane au recepționat mesajele lor și s-au alăturat lor. Obiceiurile rele care apăruseră ca rezultat al unei vieți desfășurate, secole de-a rîndul, în ignoranță și necredință, căpătaseră acum o altă tendință. Atît timp cît trăia un profet, oamenii acceptau și aplicau așa cum se cuvine învățăturile lui, dar de îndată ce el murea aceștia se reîntorceau la vechea lor credință. Ei au adoptat o formă destul de stranie de rugăciune. Unii dintre ei au început să creadă numai în profet. Alții au considerat că profetul lor este chiar Allah, alții credeau că profeții sînt fiii lui Allah, iar alții îi considerau pe profeți egalii lui Allah. Ei i-au idolatrizat pe acești oameni, care aveau menirea de a le distruge definitiv idolii. Oamenii au amestecat în așa fel obiceiurile, tradițiile și legendele false cu religia, încît s-a ajuns într-o situație cînd nu se mai putea distinge unde este adevărata credință și unde este legenda, basmul.

Denaturarea a fost atît de mare încît nu a mai fost posibilă alegerea neghinei de grîu. Nu s-au mulțumit doar cu falsificarea învățăturii profeților, ei au denaturat și biografia acestora, mistificînd-o cu povești imaginare și legende contrafăcute. Această falsificare a fost atît de evidentă că acum nici nu mai este posibil să determinăm ceea ce a fost real, de ceea ce a fost rodul imaginației oamenilor. În ciuda acestor falsificări, strădaniile profeților nu au fost în zadar. În ciuda adăugărilor și schimbărilor, în lume a supraviețuit adevărul pentru care au propovăduit aceștia. A căpătat o formă sau alta ideea despre Allah și despre viața de apoi. În toată lumea au fost unanim acceptate unele principii ale binelui, adevărului și ale moralei. Și astfel, profeții i-au pregătit pe semenii lor în vederea acceptării, fără șovăire, a unei credințe planetare. Această credință planetară este acea credință care se potrivește cel mai bine cu factura fizică și psihică a omului și cea mai logică și plauzibilă, comparativ cu alte credințe.

Așa cum s-a arătat mai sus, pentru a arăta adevărul oamenilor, pentru a-i atrage pe drumul arătat de Allah, pentru a elimina încet, încet răul și denaturările din rîndul lor, pentru a eradica din rădăcini diferitele manifestări ale ignoranței și pentru a-i învăța să trăiască călăuziți de principiile nobile ale unei vieți simple în deplină supușenie și în dreptate, ca astfel să fie oameni demni în toate sferele activității umane, a fost nevoie să li se trimită profeții. Doar Allah știe cîte mii de ani să fi trecut de cînd a început acest proces extraordinar de pregătire, din punct de vedere mental, moral și spiritual, al oamenilor.

Această evoluție a omului a continuat fără răgaz și depășind faza de copilărie a sa a ajuns la faza maturității.

O dată cu dezvoltarea și lărgirea comerțului, industriei și artelor s-au stabilit relații complexe între oameni. Începînd cu China și Japonia și pînă în cele mai îndepărtate colțuri din Europa și Africa, pe mare și pe uscat, s-au deschis nenumărate drumuri. Mai mulți oameni au devenit cunoscători de carte și astfel științele au fost accesibile pentru mai mulți oameni. A început o intensă circulație a ideilor și un schimb larg de cunoștințe între diferite neamuri și popoare. Pe firmamentul istoriei au apărut marii cuceritori ai lumii, s-au întemeiat mari imperii, care au unit sub același sistem politic mai multe națiuni. În felul acesta popoarele s-au tot apropiat între ele, iar diferențele dintre ele s-au redus considerabil.

În aceste condiții a fost posibilă trimiterea, de către Allah, a unei credințe unice întregii umanități, care cuprindea în ea întreaga experiență de viață a tuturor societăților, care satisfăcea toate nevoile morale, spirituale, sociale, culturale, economice și alte numeroase nevoi ale omului și care cuprindea, în alcătuirea sa, elemente atît religioase cît și extrareligioase.

Încă cu două mii de ani în urmă gîndirea umană atinsese un asemenea nivel de maturitate că numai apariția unei religii universale putea s-o satisfacă.

Budismul, deși cuprindea unele principii morale valoroase, dar care, totuși, nu puteau constitui un sistem complet de norme de viață, a apărut în India. Apoi a pătruns, pe de o parte în Mongolia și Japonia, iar pe de altă parte în Afganistan și Buhara. Misionarii budiști au cutreierat toată lumea.

Peste cîteva secole a apărut creștinismul. Această religie propovăduită de către Isus, deși nu este altceva decît islamul, aderenții

ei au reuşit s-o transforme într-o amestecătură numită Creştinism. Şi această religie, apărută sub influenţa religiei israelite, s-a răspîndit începînd cu cele mai îndepărtate colţuri ale Iranului şi Afganistanului, pînă în ţările cele mai îndepărtate ale Europei şi Africii.

Într-o fază atît de importantă a civilizaţiei umane, cînd mintea omenească a simţit nostalgia unei religii universale, din Peninsula Arabică a fost trimis întregii lumi un profet. Religia pe care urma s-o răspîndească era tot islamul. De data aceasta religia se prezenta în forma unui sistem complet şi matur, care includea toate aspectele vieţii personale şi materiale ale omului. Acela era profetul întregii rase umane şi avea îndatorirea să-şi facă cunoscută religia în toată lumea. Acest profet al islamului este Muhammed.

PROFEŢIA (PROFETISMUL) LUI MUHAMMED

Dacă ne plimbăm privirea asupra hărţii lumii vedem că cel mai propice loc pentru a fi leagănul religiei, a cărei apariţie era absolut necesară, nu putea fi altul decît Peninsula Arabică. Arabia are o poziţie centrală faţă de Asia şi Africa, iar Europa nu se află la o distanţă prea mare de ea. La apariţia lui Muhammed popoarele civilizate şi dezvoltate cultural ale Europei locuiau în partea de sud a acestui continent. Această situaţie conferea Arabiei un rol central.

Dacă privim istoria acelei perioade ne convingem de faptul că nu a existat un alt popor, care să fi meritat alegerea unui membru al său, ca profet, mai mult decît poporul arab.

Marile popoare ale vremii erau implicate în lupta pentru supremaţie în lume. În această luptă, care nu cunoştea sfîrşit, aceste popoare îşi pierduseră toată vitalitatea. Pe cînd arabii erau oameni plini de viaţă şi puternici. Aşa-zisul progres social facilitase apariţia unor obiceiuri nefaste, la aceste popoare avansate, pe cînd la arabi nu exista un asemenea salt social şi din această cauză ei erau feriţi de imobilismul, dezonoarea şi decăderea determinate de lux şi voluptate. Arabii idolatri ai secolului cinci rămăseseră în afara influenţei civilizaţiilor şi sistemelor sociale artificiale, aparţinînd marilor popoare ale lumii. Ei erau deţinătorii unor valori nealterate. Erau oameni curajoşi, neînfricaţi, generoşi, fideli, iubitori de libertate şi independenţi din punct de vedere

politic. Nu erau sub hegemonia nici unei puteri imperialiste. Duceau o viaţă extrem de simplă.

Viaţa în lux şi degradare morală erau lucruri necunoscute lor. Fără îndoială că, aşa cum vom mai reveni asupra acestei chestiuni, viaţa lor avea şi părţi negative, dar acest lucru se datora faptului că de mii de ani din rîndul lor nu apăruse nici un profet sau un reformator, care să-i civilizeze şi să le cureţe viaţa morală de murdărie. Viaţa liberă şi independentă, care durase secole de-a rîndul în deşert, generase şi întreţinuse o ignoranţă imensă. Din această cauză ajunseseră să fie atît de insensibili şi se lăsaseră atît de mult pradă ignoranţei, încît să-i umanizezi nu putea fi treaba unui om de rînd. Dar, în acelaşi timp, erau posesorii unui asemenea fond sănătos că, cineva care ar fi posedat puteri miraculoase şi i-ar fi chemat la înfăptuirea unor reforme, dîndu-le un ideal şi un program ireproşabil, aceştia ar fi răspuns imediat la chemarea lui şi ar fi trecut fără şovăire la acţiune, pentru înfăptuirea acestui ţel şi n-ar fi precupeţit nimic în lupta pentru această cauză. În numele acestei cauze, ei ar fi fost gata să ţină piept întregii lumi. Aşa cum s-a întîmplat mai tîrziu, învăţătura lui Muhammed adresată umanităţii a fost răspîndită în lume de asemenea oameni tineri, puternici şi curajoşi.

Apoi, să luăm limba arabă. Dacă avem în vedere profunzimea şi subtilităţile ei, ne-am convinge că nu există o altă limbă mai potrivită decît aceasta, care să exprime cu atîta subtilitate măreţele idealuri ale omului, vibraţiile sufletului său şi să înfăţişeze cu atîta forţă semnificaţia gestului de supuşenie în faţa lui Allah. Cele mai mici expresii şi propoziţii ale ei exprimă un întreg univers de idei şi au o forţă atît de mare că impresionează puternic sufletele, iar timbrul ei îi emoţionează pînă la lacrimi pe cei care o ascultă. Este o limbă atît de dulce, că ascultînd-o ai senzaţia unui plăcut gîdilat în urechi şi este atît de armonioasă că pur şi simplu te înfioară. Ea este atît de bogată că Allah a găsit de cuviinţă ca tocmai limba arabă să fie limba Coranului.

Aceasta este semnificaţia alegerii de către Allah a Arabiei ca loc de naştere al profetului lumii.

Iar acum să vedem cît de neasemuită şi extraordinară este această personalitate sfîntă trimisă de Allah întregii lumi.

O PRIVIRE REALISTĂ ASUPRA PROFETISMULUI LUI MUHAMMED

Dacă închidem ochii şi ne imaginăm că trăim cu 1400 de ani în urmă, atunci vom vedea că lumea de atunci era foarte diferită de a noastră şi că obiectele de atunci n-au nici o legătură cu cele de astăzi. Schimbul de idei era extrem de limitat. Mijloacele de transport erau foarte rudimentare. Cunoaşterea umană era, de asemenea, limitată. Concepţia despre viaţă era îngustă. Oamenii erau năpădiţi, din toate părţile, de superstiţii, brutalităţi şi minciuni.

Întunericul era la ordinea zilei. Existau doar licăriri palide de informaţii care cu greu reuşeau să lumineze orizontul de cunoştinţe al oamenilor. Nu existau nici comunicaţiile fără fir, nici telefonul, nici televiziunea şi nici cinematografia. Nici nu puteau fi imaginate trenul, vehiculele cu motor şi avionul. Tiparul şi tipărirea de cărţi erau doar un vis. Rarele cărţi de literatură, care se transmiteau din generaţie în generaţie erau scrise de mînă. Învăţătura şi educaţia erau un lux şi aveau parte de ele numai cei privilegiaţi.

Cel mai cult om al acelor timpuri poate că avea o pregătire mai slabă decît pregătirea unui om de rînd al zilelor noastre.

Într-adevăr, omenirea era cufundată în ignoranţă şi superstiţii. Ştiinţa, care de-abia se înfiripa, dădea o luptă inegală cu ignoranţa şi întunericul. Pentru a fi acceptate cele mai simple descoperiri ştiinţifice era nevoie, uneori, de o viaţă de om. Ceea ce noi astăzi denumim superstiţie sau legendă, erau adevărurile incontestabile ale acelor vremuri. Comportamentele pe care astăzi noi le calificăm ca detestabile şi sălbatice erau lucruri obişnuite în acele vremuri. Metodele pe care noi le respingem ca urîte, constituiau esenţa moralei de atunci şi nimeni de atunci n-ar fi putut imagina o altfel de morală. Frica atinsese o asemenea amploare că oamenii, din această cauză, refuzau să accepte orice lucru care nu se înfăţişa ca supranatural, extraordinar, misterios. Cultivaseră între ei un asemenea complex de inferioritate, încît nu se puteau gîndi că cineva dintre ei va putea avea un spirit divin, un rol binefăcător asupra lor.

ARABIA CUFUNDATĂ ÎN BEZNĂ

În această epocă de ignoranţă exista un ţinut unde întunericul era mai dens. Ţări ca Iranul, Bizanţul şi Egiptul, cu care se învecina acest ţinut, posedau o civilizaţie înfloritoare. Însă Arabia nu beneficiase, în nici un fel, de această civilizaţie. Din cauza oceanului de nisip rămăsese în continuare izolat de restul lumii. Comercianţii arabi, parcurgînd distanţe uriaşe făceau negoţ cu aceste ţări, dar ei nu erau capabili să preia şi ceva din civilizaţia acestor popoare. Acest lucru se poate explica şi prin faptul că în ţara lor nu exista nici un lăcaş de învăţămînt sau vreo bibliotecă. Nimeni nu se preocupa de organizarea şi dezvoltarea ştiinţelor. Chiar dacă existau cîţiva intelectuali, nici aceştia nu erau capabili să abordeze nişte probleme complexe, limitîndu-se doar la sfera lor îngustă de activitate. Cu toate acestea, aveau o limbă destul de evoluată, capabilă să redea superb gîndirea umană. În acelaşi timp, aceşti oameni aveau un talent literar înnăscut.

Arabia era o ţară fără administraţie statală. Fiecare trib se considera suveran şi independent. Nu aveau altă lege decît legea junglei. Era la ordinea zilei jefuirea şi omorîrea celor slabi şi nevinovaţi. Viaţa, avuţia şi onoarea oamenilor erau într-un pericol permanent. Triburile se războiau fără încetare între ele. Sub cele mai diverse pretexte începea războiul între ele şi de multe ori acest război se extindea în toată ţara. Un beduin se considera îndreptăţit să prade şi să omoare pe cineva din alt trib şi nu concepea să-l ierte.

Educaţia, cultura şi civilizaţia lor erau primitive şi grosolane. Nu puteau face distincţie între curat şi murdar, legitim şi nelegitim, între civilizat şi necivilizat. Duceau o viaţă sălbatică şi acţiunile lor erau pline de cruzime. Adulterul, jocurile de noroc şi băutura erau la ordinea zilei. Iar jaful, crima şi hoţia făceau parte din obiceiurile lor. Fără nici o jenă umblau în pielea goală. Chiar şi femeile, la ceremonia de înconjurare a Kaab'ei, se dezbrăcau în pielea goală. Sub imperiul unei false mîndrii, în sensul că nu suportau ca fiicele lor să ajungă pe mîini străine, le îngropau de vii în pămînt. Mai mult, după moartea tatălui, fiul se căsătorea cu mama vitregă. Nu ştiau să-şi coasă haine şi nici obiceiul spălatului nu-l aveau.

În ceea ce priveşte religia, ei credeau în tot felul de pietre, copaci, idoli, aştri şi spirite, doar în Allah nu credeau. Ei nu aveau nici cea mai

mică idee despre învățăturile vechilor profeți. Ei auziseră precum că Avraam (Ibrahim) și Ismail sînt strămoșii lor, dar nu știau absolut nimic despre învățătura lor și despre Allah la care se închinau aceștia. În folclorul lor existau povești despre Ad și Semud, dar ele nu conțineau nici urmă din învățăturile profeților Hud și Salih. Preluaseră de la iudei și creștini legendele populare referitoare la profeții israeliților. Aceștia le transmiseseră figurile retușate ale acestor personalități nobile. Învățăturile acestor profeți au fost denaturate și personalitățile acestora erau prezentate negativ.

Despre gîndirea religioasă a acestor oameni putem să ne facem o idee citind despre tradițiile fiilor lui Israel, în scrierile comentatorilor Coranului.

SE NAȘTE MÎNTUITORUL

Într-o asemenea epocă obscură și într-o asemenea țară cufundată în ignoranță se naște un om. Încă pe cînd era mic copil își pierde ambii părinți, iar peste încă doi-trei ani moare și bunicul care avea grijă de el. Drept rezultat al acestei situații, el este lipsit și de fărîma aceea de educație pe care un copil arab putea s-o primească în acele vremuri. În copilărie el paște oi și capre împreună cu alți copii de beduini. Cînd se face mare se dedică negoțului. Avea relații comerciale doar cu arabii. Nu a mers deloc la școală, și de aceea era complet analfabet (ummi). Nu are ocazia să vină în contact cu oameni eruditi, pentru că asemenea oameni nici nu existau în Arabia. A avut cîteva prilejuri să iasă în străinătate, dar nu a putut merge mai departe de Siria, care era țara unde caravanele arabilor ajungeau frecvent. Aici în Siria, s-ar putea să fi avut anumite contacte culturale cu anumiți oameni, dar aceste contacte, din cauză că nu aveau un caracter permanent, nu ar fi putut avea un rol decisiv în formarea lui. Într-adevăr, indiferent de spiritul și influența culturală a acestor călătorii, este evident că ele nu aveau cum să-i ofere cunoștințe în legătură cu ideile și principiile de etică, cultură și civilizație, care în lumea de atunci nici nu existau în măsură necesară, ca să determine formarea unui om, cu personalitatea lui atît de fără seamăn.

DIAMANTUL DINTR-O GRĂMADĂ DE PIETRICELE

După ce am analizat condiţiile existente, nu numai în lumea arabă, dar şi în întreaga lume, putem aprecia mai bine viaţa şi opera acestui om nobil.

El este complet altfel decît oamenii în sînul cărora s-a născut, şi-a petrecut copilăria şi tinereţea şi mai apoi a atins maturitatea. El nu cunoaşte minciuna. Tot poporul său stă mărturie în ceea ce priveşte integritatea lui morală. Chiar şi cei mai mari duşmani ai săi n-au îndrăznit să-l blameze pentru minciună. Vorbea cu dezinvoltură, niciodată nu se exprima vulgar şi nu folosea un limbaj jignitor. Avea o personalitate fermecătoare şi avea un mod de a fi atrăgător, care cucerea imediat inimile. În relaţiile cu oamenii, era călăuzit de dreptate şi adevăr. Mulţi ani s-a ocupat cu negoţul, dar niciodată nu a făcut afaceri necinstite. Toţi oamenii cu care făcea negoţ aveau mare încredere în cinstea lui. Oamenii l-au numit **El Emin** (Integrul). Chiar şi inamicii lui îi dădeau în grijă obiectele lor de valoare. Niciodată nu a făcut vreun gest care să zdruncine încrederea oamenilor. Într-o societate complet lipsită de morală, el este un simbol al moralei. Cu toate că s-a născut şi a crescut în sînul unui popor care practica beţia şi jocul de noroc, ca virtuţi morale, el nu a consumat niciodată băuturi alcoolice şi nu a practicat jocuri de noroc. Poporul din care se trăgea era grosolan, lipsit de cultură şi murdar, dar el era personificarea unei înalte culturi şi exponent al unui rafinat simţ estetic. Deşi era înconjurat de oameni fără inimă, el avea o inimă plină de dragoste faţă de oameni. Îi ajuta pe orfani şi văduve. Îi primea ca oaspeţi acasă pe călătorii ocazionali. Nu avea obiceiul să deranjeze pe cei din jur, din contră, se deranja el singur ca ceilalţi să se simtă bine. Cu toate că oamenii cu care trăia erau atît de mult obişnuiţi cu războaiele, el era mare iubitor de pace, nesuportînd niciodată vărsarea de sînge. Era împotriva urei şi setei de răzbunare. În asemenea situaţii făcea tot ce îi stătea în putinţă să împace oamenii. Deşi poporul lui era idolatru, el avea o clarviziune remarcabilă şi un suflet atît de curat, încît nu putea să creadă în nimic altceva decît numai în Allah. Încă din fragedă copilărie nu avusese obiceiul să se închine în faţa cuiva şi niciodată nu adusese jertfe idolilor. Avea o aversiune instinctivă faţă de închinăciunea în faţa diferiţilor idoli, avînd o credinţă profundă faţă de

Allah.Se poate afirma, fără riscul de a greşi că, într-o societate cufundată în ignoranţă şi întuneric, personalitatea superioară şi luminoasă a acestui om a strălucit aidoma unui diamant într-o grămadă de pietricele.

DECLANŞAREA UNEI REVOLUŢII

După ce şi-a trăit o mare parte din viaţă în deplină puritate, simplitate şi corectitudine, în viaţa lui a survenit o mare prefacere. El nu mai poate să suporte întunericul şi ignoranţa din jurul său. Este hotărît să se debaraseze de apăsarea înspăimîntătoarei ignoranţe, desfrîului, idolatriei şi dezordinei generale. Simte că totul din jurul său este în contradicţie cu factura sa spirituală. La un moment dat se retrage în munţi, pentru a nu veni în contact cu această lume. Zile şi nopţi în şir trăieşte retras de lume, în post, rugăciuni, meditaţie şi contemplare. Este în căutarea unei raze de lumină care să înlăture întunericul din jur. Atunci el doreşte din tot sufletul să fie învestit cu asemenea putere, care să dărîme lumea aceea putredă şi dezorganizată şi să pună temeliile unei lumi noi şi mai bune.

Se poate afirma că, din acest moment el este foarte aproape de revoluţia pe care a declanşat-o mai tîrziu. Sufletul lui se luminează dintr-o dată cu raza aceea de lumină divină, care i-a dat puterea aceea de care avea atît de multă nevoie. Iese din peştera unde stătuse atîta timp închis şi întorcîndu-se înapoi, la lume, se adresează oamenilor cu următoarele cuvinte:

„Idolii la care vă închinaţi sînt lucruri false. Să nu vă mai închinaţi lor, căci nimic trecător în această lume nu este vrednic de închinăciunea omului. De aceea să nu vă aplecaţi capetele înaintea acestor idoli. Tot universul, cu tot ce există în el aparţine lui Allah, care este atotputernicul. El este creatorul, binefăcătorul şi apărătorul acestei lumi şi de aceea El este unicul suveran în faţa căruia trebuie să ne închinăm şi să ne supunem. Constituie mari păcate, în faţa lui Allah, jaful, prădălniciile, omuciderea, nedreptatea, tirania şi alte asemenea deprinderi nefaste, cu care sînteţi obişnuiţi. Abandonaţi imediat apucăturile voastre rele, pentru că Allah are o aversiune puternică împotriva lor. Vorbiţi drept şi fiţi oameni întregi. Nu ucideţi şi nu jefuiţi pe nimeni. Luaţi doar ce vi se cuvine. Fiţi drepţi la împărţirea drepturilor altora. Sînteţi oameni şi toţi oamenii sînt egali în faţa lui Allah.

Nimeni nu se naşte cu stigmatul ruşinii încrustat pe faţă şi nici cu semne distinctive ale onoarei şi demnităţii. Doar cel care trăieşte cu frica lui Allah şi cel care este drept în vorbe şi în fapte se bucură de onoare şi cinste. Oamenii se nasc egali şi de aceea nu poate exista nici o diferenţiere între ei. Ei pornesc în viaţă cu aceleaşi posibilităţi. Cei care trăiesc cu frica lui Allah şi fac bine semenilor săi sînt cei mai onoraţi oameni. Cei care nu sînt în graţiile lui Allah vor încerca mari privaţiuni. Există o zi cînd, după moarte, vă veţi înfăţişa în faţa lui Allah şi veţi fi chemaţi să daţi socoteală pentru tot ce aţi făcut bine sau rău în viaţă. Atunci nimeni nu va putea tăinui cele făptuite. Judecata lui Allah este la curent cu toate faptele voastre. Acolo, nici nu poate fi vorba de mărturii false! Nici nu-l puteţi corupe. Nu se va da ascultare nici mărturiilor părinţilor şi rudelor. **Atunci doar credinţa în Allah şi faptele voastre bune vor pleda în apărarea voastră**. Cine în viaţa lui a făptuit numai fapte bune, acela îşi va primi locul binemeritat în rai (Al-Djănăh), iar cine a făptuit numai fapte rele, acela va fi aruncat în focul iadului (Djăhănnăm)."

Acesta a fost mesajul cu care s-a întors el acasă. Mulţimea ignorantă l-a contestat.

Această personalitate superioară este victima unor injurii grosolane şi este izgonit cu pietre. Este supus unor chinuri şi suplicii care depăşesc orice imaginaţie. Şi această situaţie nu a durat doar cîteva zile, ci o perioadă lungă de unsprezece ani, după care a fost surghiunit. Dar nici în surghiun nu este lăsat în pace. La locul unde a fost exilat este supus unui tratament inuman. Toată Arabia este asmuţită împotriva lui. Încă opt ani de zile este în permanenţă urmărit şi supravegheat. În pofida acestor acţiuni de intimidare, el nu renunţă absolut deloc la ideile lui. Este consecvent şi hotărît în lupta pentru realizarea ţelurilor sale.

CARE ESTE CAUZA ACESTEI OSTILITĂŢI?

Se poate pune întrebarea: de ce propriul său popor i-a arătat atîta ostilitate? Oare e la mijloc o luptă pentru împărţirea unor valori materiale? Sau era vorba de vreo vendetă? Sau el pretindea unele lucruri de la ei? Nici vorbă de aşa ceva. Toată această ostilitate provenea de la faptul că el cerea de la ei să creadă în Allah şi să înceapă o viaţă nouă, în pocăinţă. Interzicea credinţa în idoli, pledînd cu toată

ființa sa pentru recunoașterea lui Allah și critica cu vehemență modul lor de viață greșit. A interzis viața monahală. A interzis categorisirea oamenilor în superiori și inferiori. De asemenea, a condamnat ca fiind un act de totală ignoranță împărțirea oamenilor după clase sociale și rase. A pledat pentru schimbarea definitivă a structurii societății, care se perpetua din generație în generație, din cele mai vechi timpuri. În contrast cu aceste idei ale lui, mulți concetățeni își exprimau dezaprobarea în legătură cu faptul că el ar încerca să-i determine să abandoneze datinile și obiceiurile străvechi.

Aici se impun unele întrebări. De ce a acceptat, de bună voie, toate aceste privațiuni? Poporul său i-a promis că-i pune la dispoziție orice fel de bogății dorește el și că-l acceptă drept rege al lor, doar să își abandoneze ideile și să renunțe la răspîndirea acestor idei. Dar el în loc să aleagă aceste oferte tentante, le-a refuzat și a ales privațiunile de tot felul, în numele ideii sale. De ce așa? Ce cîștig avea el personal dacă oamenii aceștia începeau să creadă într-un singur Allah și deveneau credincioși?

De ce nu l-au tentat, cît de cît, bogăția și luxul, faima și celebritatea, traiul îmbelșugat și comod? Oare pretențiile lui materiale erau și mai mari? Găsirea unui răspuns potrivit la toate aceste întrebări necesită o meditație profundă.

Oare se poate imagina un alt exemplu de bunătate umană ca a acestui om, care, în pofida tuturor vicisitudinilor îndurate, o lungă perioadă din viața lui, de la niște oameni pentru binele cărora și-a sacrificat bunăstarea și fericirea personală?

Dovada cea mai grăitoare a justeței cauzei lui o constituie credința și hotărîrea cu care a luptat pentru împlinirea idealului său. Dacă ar fi avut cea mai mică îndoială în această privință, el n-ar fi avut tăria extraordinară de a ține piept vijeliei care a durat douăzeci și unu de ani.

CUM DE A FOST POSIBIL CA CINEVA LA PATRUZECI DE ANI SĂ SE SCHIMBE?

Patruzeci de ani a trăit între arabi ca un arab. În această perioadă de timp el nu se remarcase ca un om care să aibă vocație de conducător, predicator sau orator. Nu se remarcase prin nimic în domeniul cunoașterii umane, de care a dat dovadă, în mod strălucit, mai

tîrziu, așa pe neașteptate. Nimeni nu-l văzuse discutînd despre metafizică, etică, politică, economie și sociologie. Nimeni nu știa că are calități de militar, cu atît mai mult, nu și-ar fi putut închipui vreodată că va ajunge un comandant de oști. Nu pomenise niciodată ceva înainte despre Allah, îngeri, cărți sfinte, profeți, popoare vechi, ziua de apoi, viața de după moarte și despre rai și iad. Fără îndoială că avea o constituție genială, un caracter fascinant și, de asemenea, era destul de cult pentru vremea aceea. Cu toate acestea, nu se poate spune că se întrevedea în el omul care urma să schimbe destinele omenirii. Printre cunoscuți era știut ca un om serios, calm, distins și avînd o fire blîndă. Dar din peșteră ieșise complet alt om.

Atunci cînd a început să-și expună învățătura, toată Arabia a fost uluită și a fost cuprinsă de o mare teamă. Arta sa oratorică și modul deosebit de a se adresa oamenilor pur și simplu i-a fermecat pe aceștia. Cuvîntările lui erau atît de penetrante și atrăgătoare încît adversarii lui se fereau să-l asculte, de teamă ca nu cumva, fără voia lor, învățătura lui să pătrundă și să se instaleze în inimile lor. Era atît de fără seamăn încît, atunci cînd i-a invitat pe adversarii săi, în frunte cu cei mai mari poeți, oratori și predicatori arabi ai timpului să compună măcar un rînd pe potriva creațiilor sale, nici unul dintre aceștia n-a reușit această performanță.

MESAJUL CARE ÎNGLOBEAZĂ ÎN EL TOTUL

Cu toate acestea, pînă la urmă, el s-a afirmat ca un filozof fără egal, ca un reformator genial, ca un strălucit creator de cultură și civilizație, ca un remarcabil om politic, ca un mare conducător, ca un distins judecător și ca un comandant de oști invincibil. Acest beduin simplu, acest locuitor al deșertului, și-a expus cunoștințele și gîndurile geniale așa cum nu reușise pînă atunci cineva și așa cum nu va reuși nimeni niciodată. El a reușit să clarifice cele mai complicate aspecte ale metafizicii și teologiei. A ținut prelegeri legate de cauzele prăbușirii unor popoare și imperii, argumentînd ideile sale cu mai multe exemple luate din istoria trecută a omenirii. El a studiat succesele unor reformatori vechi. A făcut unele considerații în legătură cu diferitele credințe existente în lume. Și-a spus părerea în legătură cu deosebirile și neînțelegerile existente între diferite națiuni. A supus atenției

oamenilor elementele constitutive ale moralei și culturii. El a reușit, cu o ușurință nemaiîntîlnită, să elaboreze principiile culturii sociale, organizării economice, conducerii în grup și relațiilor internaționale. Într-adevăr, o dată cu dezvoltarea societății umane, valabilitatea acestor principii va fi și mai pregnantă.

Acest negustor liniștit și pașnic, care mai înainte nici nu pusese mîna pe vreo sabie, care nu urmase niciodată vreo instrucție militară și care doar o singură dată luase parte, ca spectator, la niște lupte, a devenit dintr-o dată un brav luptător, participînd la cele mai dure bătălii.

A ajuns un comandant de oști atît de mare încît, în vremurile cînd armele și mijloacele de luptă erau atît de rudimentare, doar el, în decurs de nouă ani, a reușit să supună toată Arabia. Competența și capacitatea lui militară au atins un asemenea grad înalt că, instrucția militară pe care a dat-o unor arabi dezorganizați, care erau departe de spiritul militar de luptă și care nu aveau mijloacele adecvate de a duce un război, a produs o asemenea minune că, doar în decurs de cîțiva ani, aceștia au reușit să răpună cele două puteri militare ale timpului și au cucerit o mare parte a regiunilor limitrofe.

Acest bărbat timid și tăcut, care în decurs de patruzeci de ani nu prezentase nici un fel de interes politic, a apărut pe scena lumii ca un om politic și de stat atît de mare că, în vremurile cînd nu existau mijloace moderne de informare, a reușit să unească sub același drapel, aceeași lege și credință, aceeași cultură și civilizație și sub aceeași formă statală un popor războinic, îndărătnic, incult și angajat într-un război fratricid și care, pe deasupra, trăia răspîndit pe un deșert cu o suprafață de un milion și două sute de mii de km^2.

El a reușit să schimbe mentalitatea, obiceiurile și factura morală a poporului său. El a reușit, într-o perioadă nu prea lungă de timp, să-i schimbe complet pe oameni. Dacă înainte erau vulgari și lipsiți de caracter, acum erau civilizați și cu credința în Allah. Ei, care înainte se remarcau prin nesupunere și răzvrătiri, acum arătau un respect deosebit legilor și ordinei publice. Un popor care de-a lungul secolelor nu reușise să dea umanității nici măcar un singur om de seamă, acum, sub conducerea lui, au apărut sute de personalități, care au răspîndit, în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, științele despre religie, morală și civilizație.

Datorită conduitei sale nobile şi distinse a atras de partea sa şi mulţi adversari. A cucerit inimile oamenilor printr-o dragoste şi tandreţe fără margini. A fost un conducător drept. Nu a abdicat niciodată de la adevăr şi dreptate. Niciodată nu a fost animat de sentimentul răzbunării, chiar şi în situaţiile cînd această răzbunare se impunea. Ştia să ierte ca nimeni altul.

Deşi era conducătorul ţării, niciodată nu s-a gîndit la propria sa persoană, ducînd o viaţă modestă. A continuat să locuiască, ca înainte, în vechea sa casă sărăcăcioasă din chirpici. Dormea pe saltea, se îmbrăca modest, mînca ceea ce mîncau şi săracii, iar uneori nu mînca deloc. Toate nopţile le petrecea în rugăciuni. Ori de cîte ori era nevoie, sărea în ajutorul sărmanilor. Nu i-a fost niciodată ruşine de muncă. Îi făcea o deosebită plăcere să stea de vorbă cu oamenii de rînd, să se plimbe cu ei şi să împărtăşească necazurile şi bucuriile lor. Era atît de apropiat de popor încît de multe ori era foarte greu să-l distingi din rîndurile lui.

Cît a trăit şi a luptat, nu a umblat după cîştiguri personale şi nu a lăsat nici urmaşilor săi vreun fel de moştenire. Totul a lăsat poporului său. Tocmai de aceea el a interzis celor din neamul său să primească **zăkatul** (milostenie, patruzecime din avuţie), gîndindu-se că în caz contrar, mulţi ar fi dorit să dea zăkatul lor.

CONTRIBUŢIA LUI LA GÎNDIREA UMANITĂŢII

Succesele acestui mare om nu se sfîrşesc aici. Pentru a putea înţelege adevărata lui valoare, trebuie mai întîi de toate, să investigăm locul lui în istorie. Această investigaţie va scoate, fără îndoială la iveală, că acest locuitor de rînd al deşertului Arabiei, de acum aproximativ 1400 de ani, este şi adevăratul conducător al epocii moderne şi precursor al întregii umanităţi. El este nu numai conducătorul celor care îl acceptă ca atare, ci şi conducătorul celor care nu-l recunosc şi conducătorul celor care pur şi simplu îl reneagă. Cei care nu-l recunosc sau îl reneagă nu-şi dau seama că acţiunile şi gîndirea lor se află sub înrîurirea personalităţii acestui om şi că ei pur şi simplu nu-şi dau seama de acest lucru.

El i-a salvat pe oameni din ghearele unor superstiţii absurde, făcîndu-i să aibă o gîndire raţională şi o viaţă în credinţă şi adevăr. El a fost cel care i-a trezit la realitate pe cei care erau obişnuiţi să explice semnele lui Allah ca fiind manifestări ale naturii.

El a fost cel care a stabilit, cu precizie, limitele şi funcţiile simţurilor, raţiunii şi percepţiei. El a fost cel care a avansat o nouă concepţie în legătură cu afinităţile existente între valorile materiale şi spirituale.

Tot el a fost cel care a lichidat idolatria, credinţa în oameni obişnuiţi şi cel care a creat o religie puternică întemeiată pe recunoaşterea lui Allah. El a fost cel care a schimbat concepţia omului despre spirit şi divinitate. el a fost cel care a clarificat valoarea şi menirea adevărată a omului. În calitatea sa de îndrumător spiritual al oamenilor a explicat celor care credeau în existenţa fiului lui Allah că, un pămîntean nu poate revendica o asemenea însuşire, putînd fi vorba doar de calitatea de trimis al lui Allah pe pămînt. A reuşit să scoată din mentalitatea oamenilor obiceiul de a accepta, ca sfinţi, oameni obişnuiţi ca ei, dar cu personalităţi puternice. El a fost cel care a subliniat, cu cea mai mare vigoare, că nimeni nu se naşte cu anumite drepturi sau privaţiuni, că toţi oamenii sînt egali, din naştere, în faţa lui Allah. Învăţătura lui a contribuit decisiv la ideea de unitate umană, egalitate între oameni, democraţie reală şi libertate în lume. El este precursorul a tot ce este sublim în relaţiile dintre oameni. Legile sociale pe care le-a elaborat s-au impus puternic în societate şi acest proces continuă şi în zilele noastre. Principiile economice de bază pe care le-a elaborat au şi astăzi valabilitate. Ceea ce a elaborat el şi în alte domenii precum gîndirea politică şi juridică i-a călăuzit pe oameni de-a lungul secolelor.

Acest arab de rînd a fost prima personalitate care a făcut lumină în privinţa tuturor aspectelor relaţiilor internaţionale şi care a elaborat regulile războiului şi păcii.

CEL MAI MARE REVOLUŢIONAR

Personalitatea acestui om este atît de marcantă că nu are seamăn în toată istoria multiseculară a umanităţii. El nu are vreun termen de comparaţie. Ca nimeni altul el a exercitat o înrîurire extraordinară asupra tuturor aspectelor vieţii umane, determinînd prefaceri atît de fundamentale că pur şi simplu au schimbat mersul istoriei.

Dacă o personalitate a fost genială într-un domeniu sau altul al activităţii umane, el a fost genial absolut în toate domeniile. El este unic în sensul că tot ce este genial s-a concentrat în persoana unui singur om. Este filozof, profet şi în acelaşi timp o pildă vie a propriei sale învăţături. Pe lîngă faptul că este un mare om de stat, este în

același timp și un mare comandant de oști. Este legiuitor și în același timp o călăuză religioasă. Cunoștințele lui vaste acoperă toate aspectele vieții și nu există o problemă pe care să nu o fi abordat sau un lucru pe care să nu-l fi clarificat. Începînd cu orînduirea principiilor de relații internaționale și terminînd cu rezolvarea unor probleme legate de nevoile de trai cotidian privind hrana, băutura și igiena corporală, poruncile lui vizează absolut toate domeniile activității umane. A clădit o civilizație și o cultură avînd ca bază teoriile sale. A găsit un echilibru perfect între aspectele contradictorii ale vieții, fără cea mai mică fisură, defecțiune sau lacună. Cine, pînă la el, a mai avut o asemenea personalitate puternică și multilaterală?

Se apreciază că majoritatea personalităților de excepție au fost produsul mediului unde au trăit. Doar el face excepție de la această regulă. Mediul de viață nu a influențat cu nimic formarea perso-nalității sale. Apariția lui istorică nu se poate explica, demonstra prin cerințele Arabiei din vremea aceea. Totuși, nu se poate nega faptul că triburile războinice ale Arabiei simțeau nevoia unui conducător, care să le unească și mai apoi să supună alte popoare, contribuind astfel la prosperitatea socială și economică a țării lor unite. De aici și concluzia că numai un om care poseda moravurile cele mai josnice, specifice oricărui arab din vremea aceea, putea să ducă la îndeplinire aceste deziderate de acaparare. Acestea erau condițiile concrete în Arabia.

Conform filozofiei lui Hegel și în lumina materialismului istoric al lui Marx, pentru apariția istorică a unei personalități întemeietoare de țări și de imperii este nevoie de moment prielnic și de mediu. Dar filozofiile hegeliană și marxistă nu pot explica cum de a putut crea mediul acela o asemenea personalitate a cărei unic scop era de a transmite oamenilor principiile unei vieți morale, de a purifica omenirea de toate murdăriile, de a elimina ideile preconcepute și superstiția din mințile oamenilor, de a pune bazele unei suprastructuri morale, spirituale, cultu-rale și politice, nu numai pentru binele țării sale, ci și pentru binele întregii lumi, fără deosebire de rasă, popor sau țară, de a pune nu numai bazele teoretice, ci și bazele practice și morale ale unor domenii ca relații de muncă, drepturile cetățenești, relații politice și internaționale și, în sfîrșit, de a realiza o sinteză echilibrată și mode-

rată între viața lumească și progresele în domeniul spiritual, care constituie și astăzi o capodoperă a gîndirii și inteligenței umane. Și atunci ce om corect și onest poate afirma că o asemenea personalitate este produsul unei Arabii învăluite complet în întuneric?

Apariția lui este complet independentă de mediul în care a trăit. Cînd aruncăm o privire asupra extraordinarelor sale realizări, ne dăm seama imediat că acestea nu au limite nici în timp și nici în spațiu. Învățătura lui străpunge toate barierele de timp și fizice, se întinde ca un arc peste secole și milenii și înglobează în ea toată activitatea și istoria umană.

Așa cum s-a mai întîmplat cu alți profeți, el nu poate fi condamnat la uitare. El este conducătorul fără seamăn al omenirii înaintînd în pas cu timpul și care rămîne pururea modern. Și tocmai de aceea învățătura lui nu va pierde nimic din modernitatea sa niciodată.

Oamenii pe care noi cîteodată îi denumim **făuritori de istorie**, sînt oamenii pe care i-a creat, într-adevăr istoria. Numai despre el se poate spune fără teama de a greși că este autentic făuritor de istorie.

Atunci cînd se investighează viața și condițiile în care au evoluat geniile lumii, generatori de mari transformări în lume, se constată că aceștia au știut să evalueze cel mai bine condițiile favorabile create la un moment dat și să le canalizeze în direcția dorită de ei.

Spre deosebire de alte genii, el este singurul, care, pentru a avea la îndemînă toate premisele necesare pentru înfăptuirea acestei revoluții, a fost nevoit să găsească el singur mijloacele necesare și tot el singur să pregătească oamenii de care avea nevoie pentru atingerea acestui scop al său. Pentru că spiritul revoluției și înzestrarea cu cele necesare a acestei revoluții se aflau în mîinile acestor oameni de care își legase destinul.

Cu personalitatea sa puternică a lăsat urme de neșters în inimile miilor săi de adepți, formîndu-i precum el a dorit. Cu o voință nestrămutată a pregătit premisele revoluției, i-a trasat contururile și i-a stabilit caracteristicile. A canalizat în direcția dorită evenimentele. Ce alt făuritor de istorie sau revoluționar poate să-l egaleze?

ULTIMUL ARGUMENT

Oricine poate să reflecteze asupra acestor chestiuni şi să se minuneze cum de un negustor arab de rînd, un cioban, într-un ţinut ca Arabia învăluită în întuneric, într-o perioadă sumbră precum era acea perioadă acum 1400 de ani, a putut fi învrednicit de această rază de lumină miraculoasă, de ştiinţă, de putere, de capacitate şi de puterea aceea morală nemaipomenită. El întotdeauna a susţinut că mesajul pe care l-a adus oamenilor este creaţia propriei sale minţi. În caz contrar el ar fi ales calea declarării că este fiul lui Allah sau chiar Allah însuşi. N-ar fi fost deloc greu de convins nişte oameni care nu ezitaseră să recunoască, cu sau fără voia lor drept Allah al lor pe Krihna şi Buda, iar pe Isus îl credeau ca fiu al lui Allah. Mai mult, erau şi dintre aceia care se închinau, fără şovăire, la foc, apă şi aer. Cu atît mai uşor l-ar fi acceptat drept Allah-ul lor pe un asemenea om extra-ordinar ca Muhammed. Dar el nu a avut niciodată această intenţie. Din contră, el deseori afirma: „Şi eu sînt un om ca voi. Nimic nu v-am adus de la mine. Toate acestea mi-au fost revelate de către Allah. Tot ce stăpînesc îi datorez lui Allah. Acest mesaj, care nu poate avea egal în lumea noastră, este mesajul lui Allah. Mesajul acesta nu este produsul minţii mele. Fiecare cuvînt al acestui mesaj este relevat de către Allah şi meritul şi onoarea pentru acesta aparţine în întregime lui Allah. Nici una din realizările mele extraordinare, legile pe care vi le-am adus şi toate principiile cu care v-am învrednicit nu-mi aparţin. Mă simt complet incapabil să creez asemenea lucruri, care depăşesc capacitatea şi puterea mea. În toate depind numai de Allah. Eu sînt doar un executant fidel al voinţei Lui."

Observaţi, ce exemplu superb şi exemplar de cinste, de corectitudine şi de onoare este acesta! Dacă un mincinos sau ipocrit ar fi făcut tot ce-i stă în putinţă ca să revendice meritele altora, chiar şi în situaţia cînd minciuna lui ar fi fost descoperită. Deşi acest mare om ştia că nimeni nu ar fi putut să-l dezmintă, pentru că rămîneau învăluite în mister metodele de investigare a surselor sale de inspiraţie, totuşi el nu a încercat vreodată să-şi atribuie aceste merite şi realizări. Oare poate exista o altă dovadă mai concludentă decît aceasta în ceea ce priveşte corectitudinea, cinstea şi măreţia spiritului său? Toţi aceşti factori ne conduc, fără îndoială, la convingerea că acest om este adevăratul trimis al lui Allah.

Veneratul nostru profet Muhammed a fost un astfel de om. El este purtătorul unor valori extraordinare, este un exemplu de virtute și bunătate, este simbolul dreptății și corectitudinii, este marele profet al lui Allah și trimisul Lui pe pămînt. Viața pe care a dus-o, ideile lui, cinstea și corectitudinea care l-au caracterizat, în cel mai înalt grad, credința în Allah și bunătatea de care dădea dovadă în orice împrejurare, caracterul lui sublim, conduita sa morală ireproșabilă, de fapt toate realizările lui în slujba oamenilor stau mărturie în ceea ce privește profetismul lui. Cineva care investighează imparțial viața și învățătura lui, se va convinge de faptul că el este adevăratul profet al lui Allah, iar Coranul pe care l-a adus oamenilor este cartea adevărată a lui Allah. Nici un cercetător imparțial, onest și serios nu poate să nu ajungă la această convingere.

În plus, trebuie să știm bine că numai prin Muhammed putem găsi drumul adevărat al islamului. Coranul și viața lui Muhammed constituie singurele surse demne de crezare pentru a putea cunoaște voința lui Allah. Muhammed este un profet trimis de Allah tuturor oamenilor și șirul lung de profeți s-a încheiat cu el. Este ultimul dintre profeți. Toate poruncile sale adresate oamenilor, Allah le-a trimis prin intermediul lui Muhammed și sînt consemnate în Coran și în Sunna (tradiția sacră a islamului). Și de aceea orice adevărat și bun musulman acceptă învățătura lui și merge pe calea arătată de el. Aceasta este adevărata cale a reușitei și a izbăvirii.

III

SFÎRŞITUL PROFETISMULUI

Iată că am epuizat problema profetismului în general. În paragrafele următoare se va discuta doar despre profetismul lui Muhammed.

Mai înainte analizasem trăsăturile, caracteristicile profetismului. Această analiză stabilise faptul că apariţia profeţilor este un fenomen neobişnuit. De aceea nu este neapărat necesară existenţa unui profet pentru fiecare ţară, popor şi perioadă în parte. Viaţa şi învăţătura profeţilor constituie un far călăuzitor pentru toţi oamenii. Atît timp cît învăţătura profetului şi rolul călăuzitor al acestei învăţături sînt vii în conştiinţele oamenilor va rămîne vie şi figura lui luminoasă în mintea şi sufletele lor. Moartea adevărată a unui profet nu înseamnă, nici pe departe, dispariţia lui fizică, ci mai degrabă, diminuarea forţei învăţăturii lui sau, de ce nu, chiar dispariţia totală a acestuia.

Profeţii pînă la Muhammed au murit, pentru că adepţii lor le-au denaturat învăţătura, le-au schimbat poruncile şi prin diferite exagerări le-au deformat biografiile. În acest sens este edificator faptul că nici una din cele trei cărţi sfinte vechi (**Teurat** „Tora" sau „Pantateuhul", **Zebur** „Psalmii din Vechiul Testament" ai lui David, **Indjil** „Evanghelia") nu s-au păstrat în original. Chiar şi oamenii care cred în aceste cărţi, recunosc că acestea nu sînt în original. Biografiile profeţilor pînă la Muhammed au fost atît de mult falsificate, încît este foarte greu astăzi să cunoaştem, cît de cît, nişte date reale despre viaţa lor. Vieţile lor au fost expuse într-o formă romanţată, pierzîndu-se din vedere datele reale şi adevărate. Mai mult, nu există nici un document autentic care să consemneze data şi locul naşterii lor şi alte asemenea date autobiografice. În aceeaşi ordine de idei se poate afirma că învăţăturile lor nu pot fi individualizate cu precizie.

Comparativ cu realităţile consemnate mai sus, nimeni nu poate contesta faptul că Muhammed este viu, el încă trăieşte, ca de altfel şi învăţătura lui. Această învăţătură nu s-a alterat, nu s-a deformat şi

nu se va întîmpla niciodată așa ceva. Coranul, care a fost trimis oamenilor, a ajuns pînă la noi, cu tot textul în original; nu i s-a schimbat sau înlocuit nici măcar un cuvînt. Toate aspectele vieții profetului au fost păstrate cu sfințenie. Toate spusele, poruncile și activitățile lui au fost consemnate cu fidelitate. De aceea, în pofida faptului că de atunci au trecut paisprezece secole, imaginea lui este atît de vie, încît parcă îl vedem aievea în fața ochilor. Biografia nimănui nu a fost păstrată cu atîta exactitate ca a lui Muhammed, profetul islamului. De aceea, în toate aspectele vieții noastre, noi putem să ne inspirăm și să luăm pildă din viața lui. În aceasta rezidă cauza pentru care omenirea nu are nevoie de alt profet, după Muhammed. Sînt trei condiții care impun apariția unui profet. În nici un caz moartea fizică a unui profet nu cauzează apariția unui alt profet. Dăm mai jos condițiile care fac necesară apariția unui nou profet:

1. Denaturarea și deformarea învățăturii predecesorului său, după care această învățătură este eliminată complet. În această situație este nevoie de un alt profet, care să purifice răul din viața oamenilor și să restabilească principiile inițiale ale religiei.

2. Atunci cînd se simte necesitatea corectării, îmbunătățirii sau completării învățăturii unui profet decedat, care învățătură prezenta unele neajunsuri. Pentru a realiza această reformă este trimis alt profet.

3. În situația cînd profetul dinainte era trimis unui anume popor sau zonă geografică, iar celelalte popoare și zone geografice erau lipsite de profet.

Deci, acestea sînt cele trei situații care fac necesară apariția unui nou profet.

Analizînd cele trei situații ajungem la concluzia că în etapa actuală nimic din toate acestea nu ar justifica apariția unui profet. Învățătura ultimului profet, care este Muhammed, este plină de vitalitate, este conservată în întregime și este nemuritoare. Mesajul adus de el omenirii este desăvîrșit și acest mesaj este consemnat în întregime în marea carte a islamului care este Coranul. Sursele islamului n-au suferit nici un fel de modificări. Poruncile și îndrumările sublimului profet sînt ascultate și respectate, cu cea mai mare sfințenie. Întrucît învățătura lui a dăinuit nealterată, de aceea nu se simte nevoia apariției unui alt profet.

În sfîrşit, mesajul lui Muhammed nu era destinat unor anume popoare sau anumite perioade. El a fost trimis întregii umanităţi, în calitate de profet al adevărului. Coranul l-a învestit pe Muhammed să spună oamenilor: „O, oameni, pentru voi toţi eu sînt trimisul lui Allah". El este învestit ca **„mîntuitor al lumii"** şi menirea lui este universală, fiind profetul tuturor oamenilor de pe planeta noastră.

Tocmai de aceea omenirea nu are nevoie de alt profet, iar în Coran acest lucru este definit cu expresia **Khatem´un-nebiyyîn** (Ultimul dintre profeţi).

Tocmai de aceea Muhammed este singurul purtător de cuvînt al voinţei şi căii lui Allah. Lumea nu simte nevoia apariţiei unui nou profet; în schimb este nevoie de oameni care să arate o nemărginită credinţă în Muhammed, care să-i recepţioneze mesajul şi să-l transmită mai departe întregii lumi şi care să lupte întru instaurarea culturii şi civilizaţiei aduse de Muhammed pentru oameni. Omenirea are nevoie de oameni care să transpună cu fidelitate, în viaţă, învăţătura lui şi să contribuie la triumful islamului în lume. Aceasta este menirea lui Muhammed pentru umanitate şi reuşita lui înseamnă şi reuşita fiecărui om în parte.

Capitolul 4

FUNDAMENTELE CREDINŢEI

Înainte de a începe abordarea altor teme, credem că este nimerit, la început, să sintetizăm cele afirmate şi descrise anterior, astfel:

1. Chiar dacă islamul presupune supunere şi credinţă numai în Allah, totuşi el poate fi înţeles şi ca supunere faţă de Muhammed şi în calea arătată de el, întrucît doar el, în calitatea sa de trimis al lui Allah, constituie cea mai sigură şi de încredere sursă de cunoaştere a voinţei şi legilor lui Allah. În această ordine de idei, se poate arăta că nu este musulman cel care nu vrea să-l recunoască pe trimisul lui Allah pe pămînt, pretextînd că el crede direct în Allah, fără intermediari.

2. În vremuri mai vechi oamenilor le-au fost trimişi mai mulţi profeţi. În istoria profetismului se cunosc cazuri cînd unui singur popor au fost trimişi, unul după altul, mai mulţi profeţi. În perioada aceea **islamul** semnifica religia predicată de profetul sau profeţii unei anume comunităţi limitate. Deşi esenţa şi conţinutul islamului, în toate epocile şi ţările, au rămas aceleaşi, totuşi, el a cunoscut, pe plan local, unele particularităţi privind procedeele de rugăciune, aplicarea normelor de drept şi alte reguli şi reglementări ale diferitelor situaţii şi activităţi. Tocmai de aceea, un anumit popor nu avea nevoie să urmeze profetul unui alt popor. Responsabilitatea acelui popor consta în a respecta doar drumul arătat de propriul profet.

3. Odată cu apariţia lui Muhammed a luat sfîrşit şi această epocă cu mai mulţi profeţi. Prin el învăţătura islamică s-a completat, s-a întregit. Pentru toţi oamenii din lume s-a instituit o singură credinţă, iar el a fost ales ca profet al tuturor oamenilor. El a fost trimis profet nu pentru un anumit popor, ţară sau epocă. Mesajul lui se adresează întregii umanităţi şi tuturor timpurilor. Prin venirea ca profet a lui Muhammed,

care a adus lumii norme și principii de viață desăvîrșite, celelalte credințe sînt anulate. Pînă la sfîrșitul lumii nu va apărea nici un alt profet și pînă în ziua de apoi nu vor fi create alte principii religioase. Învățătura lui Muhammed îi are în vedere pe toți fiii lui Adam, toată umanitatea. **Islam** înseamnă să-l urmezi pe Muhammed, adică să-l accepți ca profet, să crezi în tot ce el îndeamnă ca oamenii să facă și să creadă, să lupți să fii ca el din absolut toate punctele de vedere și să te supui tuturor poruncilor și îndemnurilor lui, ca și cum ele sînt venite de la Allah. Acesta este islamul.

Această situație ne conduce la următoarea întrebare: de ce Muhammed ne cere să fim credincioși? Care sînt normele și principiile de bază ale islamului? Mai departe vom încerca să analizăm aceste principii și norme de bază și vom vedea cît de simple, cît de drepte, cît de interesante, cît de valoroase și cît de mult se ocupă ele de destinul omului aici, pe pămînt și în lumea cealaltă.

I. TEUHID-UL (CREDINȚA ÎNTR-UN SINGUR ALLAH)

Doctrina fundamentală a lui Muhammed este recunoașterea unui singur Allah. Acest concept se redă prin următoarea propoziție: **La ilahă illallan** (Nu există altă divinitate în afară de Allah). Această scurtă propoziție constituie fundamentul și esența islamului. Ceea ce deosebește pe un musulman de un necredincios, de un idolatru sau de un ateu constituie recunoașterea și mărturisirea acestei convingeri. Acceptarea sau negarea acestei formule de credință creează importante deosebiri între oameni. Cei care cred în această formulă formează o comunitate aparte, iar cei care nu cred în ea alcătuiesc complet un alt grup. Cei care cred au parte de nenumărate binefaceri pe pămînt și în lumea de apoi, iar cei care nu cred au parte, din contră, numai de nereușite și josnicii. Dar, diferențierea existentă între credincioși și necredincioși nu se stabilește doar printr-o simplă pronunțare a acestor cuvinte. Adevărata diferențiere are loc prin acceptarea conștientă a semnificației acestor cuvinte și atașamentul arătat față de această doctrină în viața practică.

Așa cum repetînd cuvîntul **mîncare** nu ne putem astîmpăra foamea, iar printr-o simplă lectură a unei rețete nu ne putem vindeca, tot așa repetînd mecanic această sfîntă formulă, fără să-i înțelegem

semnificația și utilitatea, nu putem afirma că ne putem schimba. Această propoziție, care în limba arabă poartă denumirea de **Kelimetul teuhid**, nu-și poate îndeplini menirea sa pînă cînd sensul ei nu este perceput în toată profunzimea lui.

Ne ferim de foc pentru că știm că frige. Nu ne apropiem de otravă, pentru că știm sigur că este ucigătoare. Tot așa, cunoscînd cu precizie sensul adevărat al lui **Teuhid**, fără îndoială că ne vom feri de necredință, ateism și idolatrie.

SEMNIFICAȚIA LUI KELIMETUL TEUHID

În limba arabă cuvîntul **ilah** înseamnă **divinitate**, adică acea făptură în fața căreia, datorită măreției și puterii sale, ne simțim datori să ne închinăm și să ne supunem cu evlavie. Cuvîntul **ilah** pe lîngă alte multe sensuri, mai semnifică și ceva tainic, misterios, adică o făptură nevăzută, necomprehensibilă. Cam același lucru semnifică **Huda** în persană. **Deva** în hindi, **God** în engleză și **Dumnezeu** în română. Și în celelalte limbi ale lumii există, de asemenea, cuvinte semnificînd același lucru.

Pe de altă parte cuvîntul Allah semnifică numele original și personal al lui Allah. **La ilahă illallah** semnifică: **nu există altă divinitate în afară de cea cunoscută cu numele de Allah.**

Din vremurile cele mai vechi oamenii au avut obiceiul să-și aleagă zeii și să se închine lor. Chiar și în epoca contemporană, comunitățile existente în lume, atît cele primitive cît și cele civilizate au zeii lor și se închină lor. Acest lucru demonstrează că omul, prin factura sa, este înclinat să creadă și să se închine la divinitate. În sufletul lui există ceva care-l determină să se comporte în acest fel.

Aici se pune o întrebare: ce este acest **ceva** și de ce omul se simte obligat să se comporte astfel? Răspunsul la această întrebare îl aflăm cercetînd poziția omului în această lume. Studiul omului și al naturii din această perspectivă, arată că omul este neputincios, dezarmat în fața unor situații. Puterea omului nu este nelimitată. Din contră, în multe situații este slab și neajutorat. Este dependent de nenumărate alte forțe și fără sprijinul acestora nu poate să se descurce de unul singur. Pentru a-și perpetua existența sînt necesare foarte multe lucruri. În foarte multe cazuri el nu poate să le dobîndească de sine stătător. Cîteodată el le dobîndește destul de ușor, dar în

multe alte cazuri nu poate ajunge la ele. Are la îndemînă mai multe căi și mijloace pentru a le dobîndi, dar uneori reușește, iar alteori nu. Se întîmplă așa pentru că nu întotdeauna el este capabil de reușită, întrucît tot timpul este întîmpinat de obstacole de tot felul. Astfel, diferitele calamități spulberă, într-o clipă, tot ce a agonisit el o viață întreagă, diferitele întîmplări și situații nefaste îl descurajează, în permanență este amenințat de boli, neliniști și nenorociri care-l împiedică să fie fericit. Luptă să scape din strînsoarea acestor situații, dar nu întotdeauna el are sorți de izbîndă. Există o sumedenie de lucruri care îl sperie prin măreția lor, ca munții, rîurile, animalele sălbatice. El este martor neputincios în fața cutremurelor, uraganelor și în fața altor asemenea dezlănțuiri ale naturii. Urmărește norii negri de pe cer și vede cum acești nori însoțiți de tunete și fulgere se transformă într-un adevărat potop. Observă mișcarea permanentă a soarelui, lunii și a altor aștri. Înțelege cît de neînsemnat și mic este el în contrast cu acestea. El se simte slab, mic și neajutorat, gîndindu-se, pe de o parte la aceste minuni, iar pe de altă parte avînd conștiința slăbiciunii sale.

Fără îndoială că primele sentimente religioase la om au apărut în aceste condiții. Omul este predispus să mediteze asupra puterii care dirijează aceste forțe. Gîndul la măreția acestei puteri îl face să se supună ei și să-i implore ajutorul. Mai mult, el caută, prin diferite mijloace, să-i intre în voie, pentru a se bucura de ajutorul ei. Se teme de această putere și face tot ce-i stă în putință ca să-i cîștige bunăvoința, pentru a se feri de mînia ei.

Omul primitiv s-a închinat la lucruri de care se temea datorită imensității lor, la lucruri vitale pentru existența sa, sau, din contră, la lucruri care îi amărau viața. De aceea obiectele închinăciunii lui erau copacii, animalele, rîurile, munții, focul, ploaia, aerul, aștrii și alte multe asemenea lucruri. Acesta este stadiul cel mai obscur al ignoranței.

O dată cu începerea risipirii ignoranței și lărgirii orizontului lor de cunoaștere, oamenii încep să-și dea seama că aceste lucruri la care s-au închinat și au crezut, nu au o poziție mai privilegiată decît a lor, din care cauză nu se pot aștepta la vreo protecție din partea lor. Astfel, ei au constatat că nivelul apelor unui rîu și crește, și descrește, iar uneori rîul se și usucă, munții semeți pot fi mutați din loc, de către om, productivitatea solului, de multe ori, nu depinde de el însuși, ci de ploaie. Dar și existența ploii are în vedere anumite condiționări. Ea,

la rîndul ei, depinde de nori şi de curenţii care transportă aceşti nori. Curenţii de aer, de asemenea, depind de alte fenomene. Evoluţia tuturor aştrilor este în strictă dependenţă de unele legi imuabile.

În faţa acestor realităţi gîndirea umană încearcă să descopere care este totuşi legea aceea supremă care orînduieşte întreg universul. Cîtă organizare şi armonie există în acest univers! Într-o armonie perfectă se află fenomenele şi acţiunile antagonice! Desigur că acest echilibru perfect existent între aceste puteri şi fenomene se datoreşte unei legi, unei voinţe supreme. În faţa acestei unităţi şi subordonări ale tuturor acestor puteri şi fenomene unei singure voinţe supreme, omul a renunţat să se mai închine unor aşa-zişi zei, concentrîndu-şi atenţia asupra unei singure divinităţi, care era deasupra tuturor acestor zei. El a înţeles că dacă ar fi existat mai mulţi zei independenţi unul de celălalt, acest echilibru al universului ar fi fost afectat grav.

Observînd cu atenţie tot ce se întîmplă în jurul său şi în natură, în general, omul a ajuns la concluzia că şi lucrurile ca focul, apa, anumite animale etc., la care se închina înainte, se află sub autoritatea unei puteri absolute. El începe să privească lucrurile şi mai în profunzime, punîndu-şi diferite întrebări.

Cîtă perfecţiune există în faptul că soarele răsare şi apune cu o precizie greu de imaginat şi cîtă armonie şi concordanţă există în manifestarea ciclică a unor fenomene ca zi şi noapte, anotimpuri, ploaie şi vînt etc.

Omul a denumit această putere supremă **Allah, Permeşvar, God, Huda-i Hudagan, Dumnezeu**. Dar, din cauză că bezna ignoranţei încă persistă, oamenii nu renunţă uşor la zeii la care se închinau înainte de a-l descoperi pe Allah. Oamenii se gîndesc că pentru a cîştiga bunăvoinţa zeului suprem, bunăvoinţa lui Allah, înainte de toate trebuie să cîştige bunăvoinţa zeilor mai mărunţi. Aici se pot imagina treptele ierarhice ale unui minister, unde, pentru a ajunge la ministrul plin, trebuie să treci pe la mai multe trepte ierarhice în structura ministerului respectiv. Astfel după această concepţie, zeii mai mici sînt folosiţi ca mijloc care asigură apropierea de zeul cel mare.

O dată cu lărgirea orizontului de cunoaştere a omului, creşte şi nemulţumirea lui din cauza numărului mare de zei. Oamenii mai instruiţi studiază mai în profunzime aceste lucruri şi din ce în ce mai mulţi dintre aceştia ajung la concluzia că aşa-zişii zei, cu înfăţişare de om, nu posedă însuşiri divine, mai mult, ei îşi dau seama că aceştia

sînt niște creaturi chiar mai neajutorate decît omul. Dar ideea de monoteism mai poartă în ea unele rămășițe ale ignoranței. Tocmai de aceea unii oameni cred că Allah este o ființă în carne și oase și că are o reședință determinată. Unii cred că Allah coboară pe pămînt, sub înfățișare de om, iar alții nutresc convingerea că Allah, după ce a pus la punct toate treburile universului, acuma se odihnește undeva retras. Oamenii mai cred că pot intra în voia lui Allah doar prin intermediul unor sfinți și spirite și că pînă nu se cîștigă bunăvoința acestora nu se poate face nimic. Mai sînt o serie de oameni care cred că Allah este o ființă în carne și oase și găsesc de cuviință să țină undeva la vedere figura lui, pentru a se închina. Aceste idei denaturate au continuat să existe multă vreme și nu au dispărut chiar așa de ușor. Aceste obiceiuri mai persistă și astăzi în rîndul unor categorii de oameni.

Teuhid'ul este o chintesență a tuturor ideilor transmise oamenilor de Allah, prin intermediul profeților, privind noțiunea de Allah. La început acest mesaj a fost transmis, pe pămînt, prin intermediul lui Adam. Același mesaj l-au transmis oamenilor Noe, Avraam, Moise și Isus. Mesajul transmis oamenilor de Muhammed a fost același mesaj ca al predecesorilor săi. Acest mesaj este de cea mai mare valoare. Știința cuprinsă în acest mesaj este simplă, categorică și cu desăvîrșire ferită de ignoranță. Omul a greșit și a păcătuit devenind idolatru, numai atunci cînd nu au vrut să știe de acest mesaj al profeților. Însă **Teuhid'ul** risipește toți norii ignoranței și luminează orizontul cu raza adevărului.

Acum să vedem ce adevăruri mari exprimă această propoziție scurtă **La ilahă illallah.**

În primul ne întîlnim aici cu problema divinității. Ne aflăm față în față cu o lume imensă și fără limite. Gîndirea omenească nu poate înțelege începuturile ei și nu-și poate imagina care îi va fi sfîrșitul. Din vremuri imemorabile ea acționează pe un drum prestabilit și se întinde spre viitor. În univers au apărut diferite ființe și încă continuă să mai apară. Evenimentele se derulează atît de amețitor, chiar și o inteligență vie se găsește în dificultate de a le putea urmări. Fără un sprijin din altă parte omul nu poate percepe sau intui, de unul singur, acest adevăr. De aceea el este înclinat să creadă că totul a apărut ca rezultat al hazardului.

Universul nu este o formațiune întîmplătoare de materie, un conglomerat haotic de lucruri, o acumulare absurdă de obiecte, lucruri

și fenomene. Desăvîrșirea și perfecțiunea existente în univers nu sînt posibile în afara unui unic ziditor, conducător și supraveghetor suprem. Dar cine poate să fie creatorul și suveranul acestui univers? Acest lucru poate să-l îndeplinească doar unul care este suveranul tuturor lucrurilor, unul care este veșnic, unul care are puteri nelimitate și în sfîrșit, unul care este la curent cu tot ce există în univers, într-un cuvînt, unul atotputernic. În același timp, pe lîngă puterile nelimitate pe care le deține, trebuie să fie, fără vicii. Numai o asemenea făptură poate fi creatorul, suveranul și supraveghetorul universului.

Mai mult, toate aceste însușiri divine trebuie să se concentreze într-o singură făptură. Se exclude ideea existenței a două sau mai multe făpturi cu însușiri și caracteristici egale. În caz contrar, ar fi existat contradicții între acestea. De aceea există o singură făptură cu puteri nelimitate, de care depind și căruia se supun celelalte făpturi și fenomene. Această situație se poate compara cu unele realități din viața socială. Așa spre exemplu, la conducerea unui județ nu pot exista doi prefecți, așa cum o armată nu poate avea doi comandanți supremi.

Universul este un tot indivizibil și de aceea existența unor mai mulți zei care să aibă misiuni și atribuții separate și distincte se exclude; altfel ar fi existat un haos general în univers.

Cu cît ne gîndim mai mult asupra acestei chestiuni, cu atît ajungem la convingerea că există un singur creator și un singur suveran al acestui univers. Tocmai de aceea politeismul constituie o formă a ignoranței și nu are un temei rațional. Realitățile existente în viață și în natură atestă aceste afirmații. Aceste realități îl conduc pe om la adevăr, adică la **teuhid** (Allah este unic).

Avînd în vedere această convingere, această credință în faptul că **Allah este unic,** să observăm cu atenție acest univers infinit. Oare puteți să întîlniți între tot ce vă înconjoară, între tot ce vedeți, observați, percepeți sau între tot ce sînteți capabili să imaginați o asemenea făptură, un asemenea lucru sau fenomen? Soarele, luna, stelele, animalele, păsările, peștii, materia, banul sau cineva dintre oameni posedă asemenea însușiri? Desigur că nu! Pentru că tot ce există în univers a fost creat, se află sub un control permanent și este orînduit pînă în cele mai mici amănunte. Ele depind unele de altele și sînt muritoare și trecătoare. Nu au independența de acțiune și

nu-şi pot continua existenţa. Starea de neajutorare în care se află fiecare din ele, reprezintă dovada faptului că haina divinităţii nu li se potriveşte. Ele nu prezintă nici cel mai mic semn al divinităţii şi nu au absolut nici o legătură cu divinitatea. Ele sînt lipsite de această putere divină şi a le atribui un statut divin constituie o mare nedreptate şi ignoranţă. Semnificaţia lui **La ilahă** (alt Allah nu există) este aceasta. Nu există vreun om sau lucru care să merite credinţa sau închinarea noastră.

Investigaţiile în această direcţie nu se opresc aici. Mai înainte am înţeles că nici o fiinţă umană şi nici altceva din univers nu posedă însuşiri divine. Această investigaţie a noastră ne conduce, cu certitudine, la acel adevăr, de netăgăduit, că tot ce există în acest univers a fost creat de o putere supremă, că tot ce se întîmplă în univers este supus voinţei Lui. Această putere se numeşte Allah, iar în ceea ce priveşte însuşirea sa divină este unic şi nu poate avea vreun termen de comparaţie.

Această nouă cunoaştere este superioară tuturor celorlalte care au precedat-o pe aceasta. Această cunoaştere constituie punctul de plecare pentru celelalte cunoaşteri. Absolut în toate domeniile de cercetare ca fizica, economia, politica, sociologia, arta şi alte domenii, semnificaţia şi însemnătatea acestei mici sintagme **(La ilahă illallah)** va fi şi mai mare, o dată cu aprofundarea investigaţiilor în aceste domenii. Dar acest mod de înţelegere a lucrurilor constituie cheia care deschide orice uşă în domeniul cercetării, lumina care călăuzeşte drumul cercetătorului spre adevăr. Dacă acest adevăr este contestat, atunci acest drum nu va conduce niciodată la adevăr şi cei care vor merge pe acest drum greşit vor fi întotdeauna deziluzionaţi.

Efectele Teuhid'ului în viaţa omului

Iar acum să analizăm efectele lui **La ilahă illallah** în viaţa omului şi să vedem de ce oamenii care cred în aceste cuvinte se bucură numai de succese în viaţă, iar pe cei care nu cred, îi urmăreşte, la tot pasul, insuccesul şi nenorocirea:

1. În primul rînd trebuie ştiut că cineva care crede în aceste cuvinte nu poate fi un om îngust la minte. Acesta crede într-un singur Allah, care este creatorul cerurilor şi pămîntului, stăpînul tuturor zărilor

și binefăcătorul întregii lumi. Cu această credință el se simte contopit cu universul. Gîndește că tot ce există în acest univers aparține lui Allah. Nu este deloc părtinitor în gîndire și acțiune. Tandrețea, dragostea lui nu se limitează la un cerc restrîns de oameni și lucruri. Are vederi largi, i se lărgește orizontul în toate privințele, devine liber și este infinit în simțiri, așa cum este infinită lumea creată de Allah. Oare un om care crede în mai mulți zei sau care se închină la niște idoli poate să aibă o structură psihică sănătoasă, ca acest om care crede în Allah?

2. Această credință conferă omului un respect deosebit față de sine și constituie sursa inepuizabilă de mîndrie personală. Un credincios știe cu siguranță că toată puterea o deține Allah, că nimeni în afară de El nu poate să-i facă vreun bine sau rău sau să-i dea viață și să-i ia viața, să-l sature sau să-l lase flămînd etc. Această credință în Allah îl face să nu-i fie teamă de nici un pericol, ori de unde ar veni. Nu-i e teamă de măreția nimănui. Doar cei care nu cred în Allah sau cei care se închină la fel de fel de obiecte și fenomene ale naturii au această teamă și se roagă în genunchi în fața acestor fenomene, implorînd protecția lor.

3. Pe lîngă respectul avut față de propria persoană, această credință îl înnobilează și cu însușirea de a fi modest și-l apără de ostentație și prefăcătorie. Un credincios niciodată nu este îngîmfat și orgolios. El nu poate fi orbit de puterea, averea și bogația pe care le deține, pentru că el este conștient de faptul că totul i-a fost dat de către Allah și că oricînd poate să i-l ia înapoi. În contrast cu acesta, un necredincios cînd ajunge să fie înstărit, acest lucru îl face îngîmfat și orgolios. Se întîmplă așa pentru că el are convingerea că doar prin meritul său personal a intrat în posesia acestor bunuri.

4. Această convingere îl face pe om virtuos și drept. El nutrește convingerea că pentru el altă cale de realizare și izbăvire, în afara purității spirituale și integrității morale, nu există. Cel drept este acela care are credința deplină în Allah. Tocmai această credință determină apariția în sufletul lui a convingerii că dacă nu duce o viață corectă și nu este animat de sentimentul de dreptate, nu va reuși în viață. El este animat de convingerea că dacă nu are această credință nu va reuși în nici un domeniu. Unii dintre aceștia cred că e de ajuns ca fiul lui Dumnezeu să ceară iertare pentru ca să i se ierte păcatele. Alții cred că ei sînt supușii favorizați ai lui Dumnezeu și că de aceea nu

vor fi pedepsiți pentru păcatele lor. Sînt mulți alții care păcătuiesc nutrind speranța că sfinții îi vor apăra în fața lui Dumnezeu. Unii păcătoși îi făgăduiesc diferite daruri și jertfe lui Dumnezeu, crezînd că **mituindu-l** astfel pe Dumnezeu Îl vor îndupleca să le ierte păcatele și fărădelegile.

Procedînd astfel ei se afundă și mai mult în mrejele necredinței și păcatului și amăgiți de atitudinea aberantă de felul arătat mai sus, nu se mai îngrijesc să se pocăiască și să-și caute calea spre Dumnezeu, atît timp cît încă nu e prea tîrziu.

În ceea ce-i privește pe atei, aceștia, de fel, resping categoric orice credință în Dumnezeu, în viața de apoi, în nemurirea sufletului. De aceea ei se consideră cu desăvîrșire liberi de a înfăptui orice doresc pe această lume, fără a fi preocupați de gîndul că vor da vreodată socoteală pentru faptele lor. Ei trăiesc ca sclavi ai propriilor pofte și dorințe.

5. Un om credincios nu cade, în nici o situație, în disperare și în deznădejde. În momente grele el își păstrează neștirbită speranța în puterea și bunătatea lui Allah. Această credință îi alină necazul și durerea și îl întărește fizic și moral, în vederea depășirii acestor necazuri. Cel care are credința întreagă în Allah se poate întîmpla să fi fost refuzat, respins de cei de care avea nevoie, se poate întîmpla să nu-i fi mers deloc bine și se mai poate întîmpla ca toți să-l fi părăsit, dar credința și încrederea pe care o are în Allah nu-l vor părăsi niciodată și stimulat și încurajat de această credință el își va continua neabătut lupta. De aceea, cei care cred în diferiți idoli, necredincioșii și ateii au sfletele anchilozate și de aceea în momentele grele disperă repede și în multe cazuri ajung la sinucidere.

6. Credința în Allah formează la om o extraordinară voință, putere de a răbda și un sentiment puternic de încredere în Allah. Cînd omul se dedică în întregime să respecte și să aducă la îndeplinire voința lui Allah, atunci el nu are nici o îndoială că Allah nu-l va ajuta în momentele grele. Această încredere în puterea lui Allah de a-l ajuta, îi conferă o fermitate ieșită din comun și nimeni și nimic nu poate să-l abată din drumul lui spre Allah. Un idolatru, un necredincios sau un ateu nu poate să fie învestit cu o asemenea hotărîre și fermitate.

7. Această credință îi conferă omului un curaj și o îndrăzneală neobișnuite. Sînt două situații care îl fac pe om fricos: a) frica de

moarte şi grija pentru siguranţa sa; b) posibilitatea ca cineva să-i ia viaţa şi gîndul salvării de la moarte, prin orice mijloace.

La ilahă illallah îl salvează pe om de ambele aceste frici. El nici nu se mai gîndeşte la frică din moment ce ştie că viaţa lui, bunurile şi toate celelalte lucruri pe care le are aparţin lui Allah.

El se simte liber şi de cealaltă frică, ştiind că numai Allah are puterea de a-i lua viaţa. Ştie că îi este predestinat să trăiască un anumit timp. Nici o forţă din lume nu-i poate lua viaţa atît timp cît nu soseşte timpul fixat dinainte. Tocmai de aceea nu există cineva mai curajos decît cel care are credinţă în Allah. Nimic nu-l poate intimida şi nu-l poate răpune nici cea mai înfricoşătoare forţă din lume. În lupta pentru credinţa în Allah, el este în stare să învingă forţe mult mai superioare decît el. De unde să aibă o asemenea hotărîre nestrămutată şi curaj un idolatru, un necredincios sau un ateu? Ei consideră propria lor viaţă ca cel mai de preţ lucru din lume şi se tem ca nu cumva să fie omorîţi de către duşmanii lor şi găsesc salvarea numai într-o fugă laşă.

8. **La ilahă illallah** aduce credinţă, prosperitate şi fericire, salvează conştiinţele de sentimente urîte ca invidia, pizma şi mînia şi elimină din capul omului acel gînd josnic care are în vedere folosirea oricăror mijloace pentru a-şi atinge scopurile. Un musulman înţelege că toate bunurile sînt în mîinile lui Allah, că le repartizează oamenilor cum doreşte şi în cantităţile ştiute numai de El, că onoarea, puterea, renumele şi autoritatea depind de voinţa Lui, că El învredniceşte oamenii cu aceste calităţi şi că datoria omului este de a munci corect şi cu perseverenţă. Un credincios ştie că orice succes sau insucces depinde de bunăvoinţa lui Allah şi că dacă El voieşte să fie într-un fel sau altul, atunci nici o putere nu poate să i se opună sau să-l oprească.

Pe de altă parte, idolatrii, necredincioşii şi ateii consideră că succesul şi insuccesul depind doar de munca depusă de ei şi că acestea sînt condiţionate de anumite împrejurări favorabile şi nefavorabile pămînteşti. De aceea, ei sînt în permanenţă sclavii lăcomiei şi zgîrceniei lor. Ei nu ezită nici o clipă să dea mită, să linguşească, să apeleze la tot felul de intrigi sau alte căi ilicite şi murdare pentru a-şi astîmpăra

setea lor de înavuțire. Ei sînt bolnavi de invidie și pizmă cînd alții reușesc în viață. Nu se dau în lături de a face tot ce le stă în putință pentru a-i lichida pe adversarii lor.

9. Cea mai importantă menire a lui **La ilahă illallah** este de a asigura apropierea și credința omului față de Allah. Cel care crede în El este convins că Allah știe absolut tot ce se întîmplă în lume, că nimic nu poate fi ascuns de El. Allah cunoaște toate gîndurile noastre ascunse bune sau rele. Noi putem să tăinuim unele lucruri față de semenii noștri, dar de Allah nu se poate ascunde absolut nimic. Cu cît credința unui om față de Allah este mai mare și mai puternică, cu atît el va fi mai supus voinței Lui și va respecta legile lui Allah, respectîndu-le în orice condiții. Un credincios procedează astfel pentru că el știe că se află sub controlul permanent al puterii divine și că nimeni nu poate fi scutit de acest control și supraveghere permanente.

Așa cum s-a explicat și mai înainte, **musulman** înseamnă un om care crede în Allah și tocmai de aceea prima condiție pentru a fi musulman este de a crede în **La ilahă illallah**, ceea ce înseamnă că dacă omul nu crede în Allah ca unic creator și suveran al lumii, atunci el nu poate fi musulman.

Principiul de bază în învățătura lui Muhammed îl constituie credința în Allah ca unic creator și suveran al lumii. În acest principiu rezidă fundamentul și forța islamului. Toate celelalte legi, dispoziții, porunci se întemeiază pe acest principiu. Fără acest principiu de bază n-ar exista nici islamul.

II. CREDINȚA ÎN ÎNGERII LUI ALLAH

Profetul Muhammed a poruncit musulmanilor să creadă în îngerii lui Allah. Acest crez în îngerii lui Allah constituie al doilea principiu de bază al islamului. Acest principiu are menirea de a purifica concepția de monoteism, de toate impuritățile posibile și de a menține această concepție departe de pericolul idolatriei.

Idolatria presupune credința în două tipuri de creaturi:

a) În creaturi concrete, cu existență materială ca Soarele, Luna, aștrii, focul, apa, diferite animale, chiar și oameni importanți, deosebiți.

b) În creaturi abstracte, care nu au existența materială. Acestea sînt acele făpturi, despre care se crede că guvernează universul. Așa spre exemplu se crede că o asemenea creatură provoacă ploaia. Amîndouă aceste laturi ale idolatriei sînt combătute și desființate de **La ilahă illallah**, ceea ce înseamnă că Allah este unic și suveran peste tot universul.

Profetul Muhammed ne învață că îngerii sînt acele făpturi ale lui Allah despre care se mai spune că sînt zei sau fii de zei. Îngerii sînt la porunca lui Allah și sînt atît de supuși Lui că îi respectă cu cea mai mare strictețe poruncile. Allah, pentru a-și guverna împărăția, îi împuternicește pe acești îngeri. Aceștia îi îndeplinesc toate poruncile cu cea mai mare migală. Ei nu au nici o împuternicire pentru a acționa după voia lor. Ei nu pot, în nici un fel să încalce hotărîrile lui Allah și de aceea constituie o înjosire pentru om ca să se roage lor, să implore ajutorul lor. Acest lucru se explică și prin faptul că atunci cînd a fost creat omul, Allah i-a obligat să fie supușii lui Adam și, mai mult, învestindu-l pe Adam cu și mai multe puteri decît acești îngeri, l-a însărcinat ca trimis al său pe pămînt. Tocmai de aceea constituie o înjosire pentru om să se închine unor îngeri, care la începuturi au sarcina de a se închina în fața primului om.

Profetul Muhammed ne-a interzis să ne închinăm îngerilor, dar în același timp ne-a arătat că îngerii sînt făpturile alese ale lui Allah, pentru că sînt făpturi pure, fără păcate, și îndeplinesc cu strictețe voința și poruncile lui Allah. În plus, ne-a mai învățat că îngerii se află tot timpul în preajma noastră și că sînt legați de noi și tot timpul sînt împreună cu noi. Ei ne urmăresc tot timpul și înregistrează toate faptele noastre bune sau rele. La moarte, atunci cînd ne prezentăm în fața lui Allah, ei prezintă un raport complet asupra vieții pe care am dus-o pe pămînt. Acest raport este de o exactitate desăvîrșită.

Profetul nostru ne mai învață că îngerii au o substanță nobilă. Alte amănunte în legătură cu însușirile și caracteristicile lor nu cunoaștem. Tocmai de aceea noi nu le putem atribui, din propria inițiativă, niște însușiri neadevărate. Iar atunci cînd ni se cere să ne închinăm lor, să nu facem acest lucru. În același timp, este mare păcat să renegăm existența lor.

În primul rînd pentru că nu avem nici un motiv să facem acest lucru. În al doilea rînd, renegîndu-i cădem în păcatul de a-l fi făcut mincinos pe profetul nostru. Noi credem în existența îngerilor, numai pentru că profetul nostru Muhammed ne-a îndemnat și ne-a învățat să procedăm astfel.

III. CREDINȚA ÎN CĂRȚILE LUI ALLAH

Al treilea principiu fundamental, a treia dogmă pe care profetul Muhammed ne-a învățat s-o respectăm este credința în cărțile sfinte ale lui Allah, pe care le-a trimis, în diferite perioade, prin intermediul unor profeți.

Allah, și înainte de profetul Muhammed, a trimis profeților cărți sfinte. Aceste cărți au fost trimise lor în modul cum i-a fost trimis profetului Muhammed, **Coranu**l. Astfel profetului Ibrahim (Avraam) i-a fost trimis **Suhuf** (Pagini), profetului Musa (Moise) **Teurat** (Vechiul Testament), profetului David **Zebur**(Psalmii din „Vechiul Testament") și profetului Isa (Isus) **Indjil** (Evanghelia). Noi nu cunoaștem denumirile altor cărți sfinte trimise altor profeți. Cert este faptul că noi credem în toate cărțile sfinte trimise de Allah.

Dintre cărțile sfinte enumerate mai sus doar cartea **Suhuf** a lui Avraam nu a ajuns pînă la noi. Celelalte trei cărți sfinte au ajuns pînă în zilele noastre, aparținînd evreilor și creștinilor. Numai că în legătură cu acestea Coranul ne face cunoscut că aceste cărți au fost modificate și denaturate de către oameni și că, cuvîntul lui Allah este amestecat cu unele invenții. Această acțiune de modificare și denaturare a textelor acestor cărți a fost atît de profundă și evidentă că înșiși evreii și creștinii recunosc acest lucru. Din păcate, acest proces de modificare și denaturare a acestor cărți sfinte continuă și în zilele noastre.

Într-adevăr, atunci cînd ne aplecăm cu mai multă atenție asupra acestor cărți, constatăm că multe capitole și o serie de porunci menționate în ele nu pot fi atribuite lui Allah. În aceste cărți cuvîntul lui Allah este amestecat cu invențiile oamenilor. Nu deținem nici un fel de instrument care să ne ajute să separăm cuvîntul lui Allah de creațiile obișnuite ale oamenilor. Profetul Muhammed îi îndemnă pe musulmani să creadă în aceste cărți sfinte, pentru că sînt trimise de Allah unor profeți, deși mai tîrziu acestea au fost denaturate și din care cauză Allah a găsit

potrivit să trimită Coranul pentru a repara greşelile comise de oameni faţă de cărţile pe care le trimisese mai înainte.

Coranul este ultima dintre cărţile sfinte trimise oamenilor de către Allah şi există unele deosebiri între această carte şi cele precedente. Aceste deosebiri constau în următoarele:

1. La majoritatea celor precedente textul original s-a pierdut, astăzi existînd doar textele prelucrate. Pe de altă parte, Coranul a ajuns pînă la noi în forma în care a fost revelat de Allah profetului Muhammed. Şi de atunci nu a suferit nici cea mai mică modificare, rămînînd complet original. Există toate premisele că şi în viitor textul autentic al Coranului se va păstra intact.

2. În cărţile divine anterioare oamenii au denaturat cuvîntul lui Allah prin introducerea unor creaţii proprii în textul original. Numai în Coran cuvîntul lui Allah a fost păstrat nealterat. Acest adevăr este recunoscut şi de adversarii islamului.

3. Se poate afirma cu argumente istorice că unele popoare nici nu au avut cărţi sfinte şi că aceste cărţi sînt trimise unor profeţi. Dar tot atît de adevărată este şi constatarea că au mai existat şi alte cărţi sfinte trimise, în diferite perioade, unor profeţi despre care noi astăzi nu mai ştim nimic. În această privinţă Coranul are complet altă situaţie. Chiar şi adversarii islamului recunosc că există dovezi indubitabile în ceea ce priveşte faptul că Coranul a fost revelat profetului Muhammed. Aceste dovezi sînt atît de zdrobitoare, încît se pot stabili cu exactitate şi perioadele şi împrejurările în care au fost revelate părţile Coranului.

4. Cărţile divine anterioare, de regulă, au fost revelate în anti-chitate, în nişte limbi moarte. Astăzi nici un popor sau comunitate nu foloseşte acele limbi. Sînt doar cîţiva specialişti care susţin că ştiu limbile respective. Din această cauză, chiar dacă aceste cărţi s-ar fi păstrat în forma lor originală, astăzi ar fi fost imposibil de descifrat aceste cărţi.

În contrast cu această realitate, limba Coranului este o limbă vie, o limbă care este limba maternă a milioane de oameni şi de asemenea alte milioane de oameni au învăţat-o şi o înţeleg. Această limbă se studiază aproape în toate universităţile din lume. Orice om simplu poate să înveţe această limbă, iar dacă nu are destul timp, poate găsi oriunde pe cineva care să cunoască această limbă şi să-l ajute la înţelegerea textului Coranului.

5. Cărţile divine existente, la început, au avut în vedere doar anumite popoare şi cuprindeau principii şi precepte specifice perioadei respective. Astăzi conţinutul lor este depăşit, din care cauză nu sînt urmate cu atîta străşnicie. De aici se poate trage concluzia că aceste cărţi aveau o adresă îngustă, neavînd în vedere toţi oamenii de pe planetă.

În contrast cu această situaţie, Coranul vizează întreaga unitate. Nici măcar o singură normă, precept, învăţătură nu se limitează la un grup restrîns de oameni. Tot aşa, toate poruncile, toate normele şi preceptele din Coran au o valabilitate nelimitată în timp. Toate aceste argumente confirmă încă o dată universalitatea Coranului.

6. Nu se poate contesta faptul că şi celelalte cărţi divine preamăresc binele şi virtutea, educă în spiritul dreptăţii şi adevărului şi îndeamnă oamenii să trăiască o viaţă care să fie conformă cu voinţa lui Allah. Dar dogmele, principiile cuprinse în aceste cărţi nu aveau vastitatea şi profunzimea celor cuprinse în Coran. Numai şi numai Coranul este cartea divină care rezolvă absolut toate laturile vieţii umane, în cel mai înalt grad.

7. Datorită intervenţiei oamenilor şi a denaturării de către ei a acestor cărţi divine, în ele s-au strecurat multe precepte, reguli, norme care astăzi nu pot fi acceptate de logica umană. Mai mult, în aceste cărţi sînt strecurate şi unele lucruri obscene, neadmisibile.

Coranul în schimb este ferit de asemenea denaturări şi falsificări. El nu conţine absolut nimic care să contravină logicii elementare şi nimic din el nu poate fi calificat ca fiind neconform cu realitatea.

Nu conţine nici măcar un cuvînt care să îndemne omul la nişte comportări şi acţiuni greşite, la tot felul de atitudini contrare firii umane. Coranul este încărcat, de la început pînă la sfîrşit, de adevăruri, învăţături şi pilde de necontestat. Cuprinde ideile cele mai bune şi legile cele mai perfecte pentru civilizaţia umană. Este o călăuză inestimabilă în viaţa omului şi un îndrumător de neînlocuit, care ne conduce la mîntuire.

Datorită acestor însuşiri ale Coranului, tot mai mulţi oameni îşi exprimă credinţa în această carte sfîntă şi tot mai mulţi oameni părăsesc celelalte cărţi în favoarea ei, pentru că numai Coranul conţine toate cunoştinţele de care are nevoie omul pentru a fi în voia lui Allah. Tocmai de aceea umanitatea nu mai are nevoie de o altă carte divină.

Analiza deosebirilor existente între Coran şi celelate cărţi sfinte ne conduce, fără îndoială, la recunoaşterea faptului că simţim, în sufletele noastre o credinţă incomparabil mai mare în Coran, decît în celelalte cărţi sfinte.

Respectul şi credinţa faţă de celelalte cărţi sfinte se datorează faptului că şi ele au fost revelate de Allah. Dar credinţa noastră în Coran trebuie să fie cu atît mai mare, cu cît, spre deosebire de celelalte cărţi sfinte, în el s-a păstrat intact cuvîntul lui Allah, aşa cum el a fost revelat profetului nostru Muhammed.

IV. CREDINŢA ÎN PROFEŢII LUI ALLAH

În ultimul capitol analizasem faptul că profeţii au fost numiţi din rîndul mai multor neamuri şi că în general ei au propovăduit aceeaşi religie pe care a propovăduit-o şi profetul Muhammed. Din acest punct de vedere toţi profeţii sînt egali între ei. Cineva care acceptă pe unul dintre ei, implicit trebuie să-i accepte şi pe ceilalţi, iar cine reneagă pe unul dintre ei, trebuie să renege şi pe ceilalţi în bloc. Motivul acestei situaţii este destul de simplu. Să ne închipuim că zece persoane fac împreună o declaraţie. Dacă acceptaţi că unul dintre ei spune adevărul, atunci înseamnă că acceptaţi şi faptul că şi ceilalţi spun adevărul. Iar dacă refuzaţi pe unul dintre ei, înseamnă că îi refuzaţi şi pe ceilalţi în bloc. Tocmai de aceea în Islam este necesar să credem în toţi profeţii. Este **chiafir** (necredincios) cel care nu recunoaşte pe unul dintre profeţi, deşi pe ceilalţi îi recunoaşte şi crede în ei. După tradiţie se afirmă că ar fi existat de-a lungul timpurilor 124 000 de profeţi. Dacă am lua în calcul numărul neamurilor şi popoarelor care au perindat pe pămînt de-a lungul istoriei umane, de cînd s-a întemeiat lumea, această cifră n-ar fi exagerată. Dintre aceştia noi trebuie să credem în cei care sînt menţionaţi în Coran. În ceea ce-i priveşte pe cei nemenţionaţi în Coran, credincioşii sînt îndemnaţi să ştie că şi aceia au fost trimişii lui Allah, pentru a lumina calea oamenilor. De aceea noi credem în toţi profeţii care au apărut în India, China, Iran, Egipt, Africa, Europa şi în alte multe zone şi ţări. Dar din cauză că numele lor nu sînt menţionate în Coran, noi nu avem cunoştinţe

privind identitatea lor. Şi nici în ceea ce priveşte personalităţile aparţinînd altor religii nu ni s-a permis să vorbim cu dispreţ despre ei. Este posibil ca unii dintre aceştia să fi fost chiar profeţii lui Allah.

Acest lucru nu este permis şi pentru simplul motiv că învăţăturile unora dintre aceştia, aşa cum este cazul profeţilor Moise şi Iisus, au fost denaturate, după moarte, chiar de propriii lor adepţi. De aceea părerile noastre ostile nu vor fi exprimate în nici un caz în legătură cu aceştia ci, mai degrabă, în ce stare a ajuns religia după moartea lor. Noi, musulmanii preferăm să tăcem, decît să comitem un sacrilegiu, criticînd vreun profet al lui Allah.

Trebuie să ştim bine faptul că nu există nici o deosebire între ceilalţi trimişi ai lui Allah pe pămînt şi profetul Muhammed. Ni s-a poruncit să credem în toţi profeţii, fără nici un fel de discriminare. Cu toate acestea între profetul Muhammed şi ceilalţi profeţi există trei deosebiri :

1. Dacă ceilalţi profeţi au fost destinaţi unor anume popoare şi pentru o anumită perioadă de timp, profetul Muhammed a fost trimis întregii omeniri şi pentru toate timpurile.

2. Învăţăturile celorlalţi profeţi ori nu s-au păstrat deloc, ori s-au păstrat partial şi cu multe modificări şi denaturări. De aceea este foarte dificil să se stabilească astăzi cu precizie, esenţa învăţăturii acestor profeţi. În contrast, se cunoaşte pînă în cele mai mici amănunte învăţătura lui Muhammed, biografia şi predicile lui, modul lui de viaţă, trăsăturile lui morale, obiceiurile şi virtuţile lui. Pe scurt, întreaga lui viaţă. De aceea profetul Muhammed este singurul profet din şirul lung al profeţilor, pe urmele căruia se poate merge fără frica de a rătăci şi în cea mai mare siguranţă.

3. Învăţăturile trimise cu ceilalţi profeţi nu erau atotcuprinzătoare. Fiecare nou profet a preluat învăţătura predecesorului său, a completat-o şi a actualizat-o. Tocmai prin acest fenomen se explică de ce învăţăturile profeţilor erau sortite uitării. Nu se mai simţea nevoia păstrării unei învăţături care fusese înlocuită cu alta care corespundea mai bine mersului societăţii în etapa respectivă.

În cele din urmă, cea mai perfectă învăţătură a fost transmisă omenirii prin intermediul profetului Muhammed şi toate celelalte învăţături anterioare au fost anulate de la sine. Într-adevăr, n-ar fi avut nici un sens ca oamenii să urmeze o învăţătură cu multe imperfecţiuni, în situaţia existenţei unei învăţături, unei doctrine perfecte. Cine îl

urmează pe profetul Muhammed implicit înseamnă că îi urmează și pe toți ceilalți profeți. Pentru că tot ce există bun și durabil în învățăturile acestora, se regăsește concentrat în învățătura lui Muhammed.

De aceea un credincios care preferă să urmeze învățătura unui alt profet riscă să nu găsească toate preceptele și dogmele necesare lui la acesta. Dar învățătura lui Muhammed este perfectă și numai ea poate să-i satisfacă complet cerințele acestuia.

Tocmai de aceea credincioșii au datoria sfîntă de a-l urma pe Muhammed și învățătura sa. Un bun musulman trebuie să creadă, fără șovăire, în Muhammed și să fie pătruns de faptul că :

a) Muhammed este profetul adevărat, de netăgăduit al lui Allah !

b) Învățătura, credința adusă de el este perfectă și este la adăpost de orice fel de lacune sau erori.

c) Muhammed este ultimul profet al lui Allah, după el nu va veni altul pînă la sfîrșitul lumii și nu va exista o altă persoană pe pămînt care să se bucure de credința semenilor săi.

V. CREDINȚA ÎN ZIUA DE APOI

Al cincilea principiu, dogmă a islamului, este crezul (credința) în ziua de apoi. Profetul Muhammed ne îndeamnă să credem în faptul că morții vor învia la sfîrșitul lumii și va avea loc judecata de apoi, judecata divină.

Această lume și tot ce există în ea, într-o bună zi, vor avea un sfîrșit. Totul va dispare. Această zi se numește **sfîrșitul lumii.** În ziua respectivă, toți morții, fără excepție, vor învia și se vor prezenta în fața lui Allah, pentru judecată. Această zi poartă denumirea de **haşr** (adunare).

Un registru în care sînt consemnate toate faptele bune și rele ale tuturor bărbaților și femeilor va fi înmînat lui Allah, în vederea judecății de apoi, iar Allah va lua o hotărîre pentru fiecare om în parte, în funcție de ceea ce este consemnat în acest registru. Vor fi cîntărite toate faptele bune și rele ale fiecăruia. În funcție de cum vor arăta talgerele balanței, Allah va hotărî soarta fiecăruia: raiul și fericirea veșnică sau iadul și osînda veșnică.

NECESITATEA ACESTEI CREDINȚE

Credința în lumea de apoi a constituit mereu o parte componentă a credințelor propovăduite de toți profeții, fără excepție. Așa cum a procedat Muhammed și ceilalți profeți au propovăduit la rîndul lor acest crez în iminența zilei de apoi. Acest principiu constituie condiția de bază pentru a deveni un bun musulman. Toți profeții au arătat, cu hotărîre, că cei care nu cred în ziua de apoi sau cei care se îndoiesc de ea, nu pot fi considerați credincioși, întrucît negarea existenței acestei zile anulează toate celelalte credințe. Negarea credinței în lumea de apoi anulează și toate sancțiunile puse în vederea realizării unei vieți normale și îl împinge pe om în ghearele ignoranței și fărădelegilor. Un mic efort de gîndire ne înlesnește lămurirea acestei probleme.

De obicei atunci cînd doriți să făptuiți ceva în viața dv. cotidiană, mai înainte de toate vă gîndiți la consecințele favorabile și nefavorabile ale acestui act. Așa este firea omului. Din instinct omul distinge ceea ce îi convine de aceea ce nu îi este folositor. Nimeni nu dorește să-și piardă timpul și energia făcînd lucruri care nu-i folosesc la nimic, numai de dragul de a face ceva. Dar este ceva normal ca interesul omului să crească față de o muncă oarecare, atunci cînd se convinge de utilitatea ei și acest interes scade în măsura în care el este conștient de faptul că acea muncă nu este utilă pentru el. Un alt exemplu. De ce un copil își bagă mîna în foc? El face acest lucru pentru că nu-și dă seama că focul frige. Tot așa, de ce un copil nu vrea să-și pregătească în mod conștiincios lecțiile? Acest lucru se întîmplă pentru că el încă nu-și dă prea bine seama de importanța învățăturii și în același timp nu prea are încă încredere în îndemnurile celor mari în această direcție.

Iar acum să vă gîndiți la cineva care nu crede în lumea de apoi. Oare un astfel de om va mai accepta de bună voie credința în Allah și un mod de viață conformă cu voia și legile Lui? Ce importanță va acorda el unei asemenea vieți? În concepția lui, credința în Allah, nu-i schimbă viața cu nimic. Și atunci, cum de va fi posibil ca acest om să mai aibă credință în poruncile lui Allah, în profeții și cărțile Lui? Ce altă putere îl mai poate îndemna pe un astfel de om la luptă și sacrificii și feri de tot felul de capcane ademenitoare?

Mai mult, dacă ne gîndim mai bine vom înţelege că această credinţă în existenţa vieţii de apoi constituie cel mai important factor de orînduire a vieţii sale în această lume. Acceptarea sau refuzul acestei credinţe determină drumul unui om în viaţă.

Un om care are în vedere numai reuşitele şi nereuşitele sale în această lume este preocupat de foloasele şi pagubele pe care le poate avea doar în această lume. În contrast cu acesta, cineva care crede în viaţa de apoi va trata ca fiind lucruri trecătoare toate cîştigurile şi pierderile cu care se va confrunta în această lume şi de dra-gul unor foloase efemere, trecătoare el nu-şi va periclita fericirea sa veşnică. Acesta va privi lucrurile dintr-un unghi larg şi va avea permanent în vedere binele şi răul veşnic. El va face bine semenilor săi, oricît de mare ar fi preţul plătit pentru acest bine şi se va feri de rău oricît de scump l-ar costa. El va aprecia lucrurile din unghiul de vedere al veşniciei lor şi nu va fi niciodată sclavul propriilor sale toane şi capricii.

Deci, cei doi au concepţii diametral opuse despre această viaţă. La primul, noţiunea de bine se confundă cu avantajele pe care i le oferă banul, bogăţia, aplauzele altora şi alte asemenea lucruri care îi aduc plăceri pămînteşti. El luptă prin toate mijloacele pentru o poziţie socială, putere şi renume. Să realizeze toate aceste scopuri ale sale şi să se înalţe cît mai mult constituie unica lui raţiune de a fi. Ca să reuşească în această direcţie el nu se dă înapoi de la nici un fel de căi murdare şi ilicite.

În contrast cu acesta, un credincios musulman are complet altă concepţie despre bine şi rău. După concepţia lui tot ce este după voia lui Allah este bine şi tot ce îl mînie este rău. Oricît de greu ar fi preţul pentru un bine făcut oamenilor el continuă să fie un om bun şi cumsecade. El este convins că pentru binele acesta, care l-a costat atît de scump, va fi răsplătit de către Allah şi că adevărata răsplată pentru el va fi răsplata care vine de la bunul Allah. El mai ştie că un om care a comis fapte rele, murdare, chiar dacă a scăpat de judecata oamenilor, el nu va putea scăpa de judecata lui Allah şi va răspunde după faptele comise.

Tocmai credinţa sau lipsa de credinţă constituie cauzele comportamentului diferit al oamenilor pe acest pămînt. Cel care nu crede în viaţa de apoi, acela nu-şi poate modela viaţa după principiile şi canoanele islamului. Islamul porunceşte: **Daţi milostenii celor**

săraci. La această poruncă răspunsul unui astfel de om va fi: „Nu dau, pentru că dacă dau milostenie mi se va împuţina averea, mai degrabă caut să cîştig şi mai mult pentru a avea şi mai mult". Acest soi de om nu va ezita să fure în situaţii dramatice şi pîinea din gura nevoiaşilor.

Islamul ne învaţă următorul lucru: **„Spuneţi totdeauna adevărul şi fugiţi de minciună, chiar dacă ştiţi că urmează să cîştigaţi imens spunînd minciună şi că veţi pierde şi mai mult spunînd adevărul"**. Dar aceşti necredincioşi în replică spun: „Ce să fac cu adevărul care nu-mi foloseşte la nimic, ba din contră îmi provoacă numai prejudicii? De ce să nu folosesc minciuna care, fără nici un risc, îmi aduce numai beneficii, fără nici măcar să-mi păteze onoarea?". Cînd cineva plimbîndu-se undeva ferit de ochii lumii găseşte, întîmplător, ceva valoros, după islam el trebuie să-şi pună problema: **„Acest lucru găsit nu este al tău, deci nu-l lua!"** Dar acesta se gîndeşte altfel: „De ce să nu-l iau din moment ce nu am plătit nici un ban pentru el şi nu am depus nici un fel de efort ca să-l dobîndesc! Nu m-a văzut nimeni care să mă reclame la poliţie sau să mă condamne pentru acest gest al meu necinstit. Atunci de ce să nu-l însuşesc?".

În situaţia cînd cineva, în secret, dă altcuiva un obiect spre păstrare, după care, întîmplător, decedează, atunci islamul îl avertizează pe acesta, zicînd: **„Nu însuşiţi ceea ce vi s-a încredinţat spre păstrare şi daţi-l moştenitorilor celui decedat!"** Dar acesta în replică spune: „De ce să-l dau? Doar nu ştie nimeni că acela înainte de moarte, mi-a dat mie ceva. Atît timp cît există posibilitatea să cîştig ceva fără să am consecinţe neplăcute, atunci de ce să mă feresc!".

În consecinţă, trebuie subliniat faptul că islamul oferă căile cele mai bune de urmat în diferitele împrejurări ale vieţii. Dar necredinciosul este întotdeauna tentat să nu ţină seama de acest lucru.

Islamul apreciază şi evaluează lucrurile avînd în vedere scopul lor final, pe cînd necredinciosul urmăreşte cîştigul imediat, cîştigul în această lume.

A fi musulman este un lucru deosebit de important. Nu se poate concepe umanismul, bunătatea în afara acestei credinţe.

O CONCEPŢIE RAŢIONALĂ ASUPRA CREDINŢEI ÎN VIAŢA DE APOI

Este un adevăr de necontestat faptul că mintea omenească acceptă şi întăreşte autenticitatea şi adevărul celor afirmate de profetul Muhammed, în legătură cu viaţa de apoi.

Deşi noi credem în viaţa de apoi doar după îndemnurile profeţilor, totuşi dintre toate celelalte învăţături, cea a lui Muhammed, în legătură cu această chestiune, este cea mai logică şi cea mai clară.

În legătură cu viaţa de apoi există următoarele concepţii în lume:

1. Unii oameni susţin că după moarte nu mai rămîne nimic din om şi că după viaţa pămîntească nu mai există o altă viaţă. După aceşti oameni, credinţa în viaţa de apoi, n-are nici o legătură cu realitatea. Ei afirmă că aşa ceva nu este posibil şi că o asemenea concepţie este antiştiinţifică.

Această concepţie aparţine ateiştilor, care susţin că se bazează pe o abordare ştiinţifică a problemei şi că această concepţie a lor este susţinută şi de ştiinţele occidentale.

2. Alţii, pentru a-şi justifica faptele lor, pe acest pămînt, susţin că oamenii, după moarte, se nasc din nou. Dacă cineva a dus o viaţă nedemnă, a doua oară se naşte cu înfăţişare de animal sau plantă, sau cu înfăţişare de om rău, de om nedemn. Această concepţie apare în unele credinţe orientale.

3. Exista o altă concepţie care este concepţia conform căreia se spune că morţii ar învia la **sfîrşitul** lumii şi că toţi oamenii vor fi prezentaţi la judecata de apoi, adică la judecata divină unde se hotărăşte soarta lor: raiul şi fericirea sau iadul şi osînda veşnică. Acum să analizăm fiecare concepţie în parte.

Cei din prima categorie care au, spun ei, de partea lor autoritatea şi sprijinul ştiinţei, susţin că nu există o altă viaţă după moarte. Ei susţin că nu au întîlnit pe nimeni care să fi revenit la viaţă, după moarte, ca oricine să poată să vadă că oamenii după moarte se transformă în praf şi pulbere şi de aceea moartea constituie sfîrşitul vieţii, neexistînd nici o formă de viaţă după moarte. Să fim atenţi puţin la logica acestora. Ceea ce susţin ei are într-adevăr o bază raţională? În această situaţie cînd n-au întîlnit nici un caz de revenire la viaţă, ei logic ar trebui să spună că **nu ştiu ce se întîmplă cu omul după**

moarte. În loc de această atitudine loială și corectă ei susțin sus și tare că **după moarte nu există nici o formă de viață** și cînd spun acest lucru ei nu uită să amintească că această afirmație a lor are o bază științifică. În realitate, toate aceste afirmații ale lor sînt pure speculații.

În această problemă știința nu poate să ne dea un răspuns afirmativ sau negativ, din contră, ne atrage atenția că afirmațiile legate de inexistența unei alte vieți după moarte, sînt nefondate. Această atitudine a lor se poate asemui cu cel al unuia care, dacă nu a văzut niciodată vreun avion în viața lui, susține că nu poate exista un asemenea aparat zburător făcut de mîna omului. Dacă un om sau chiar mai mulți oameni n-au văzut cu ochii lor ceva, asta nu înseamnă că acel ceva nu există în realitate.

A doua concepție susține că oamenii se nasc și mor de mai multe ori. Dacă în prima generație a trăit o viață nedemnă, atunci a doua oară se naște animal, iar dacă în prima generație a trăit ca animal, datorită bunei comportări, a doua oară se naște om. Și tot așa viața și moartea intră într-un cerc vicios, care nu poate să aibă nici o fundamentare rațională.

Acum să analizăm a treia concepție. Prima argumentare de la care pleacă această concepție este următoarea: **Într-o bună zi această lume va avea un sfîrșit. Allah va distruge acest univers și în locul lui va crea un sistem superior.**

Acest argument este corect, fără posibilitatea de a fi contestat într-un fel. Cu cît ne concentrăm gîndirea asupra esenței acestui univers, cu atît ne dăm seama că el nu este dat odată pentru totdeauna. Această concluzie se degajă din acel adevăr că sursele sale de energie nu sînt nelimitate. Este aproape cert că acestea se vor epuiza într-o bună zi. Tocmai de aceea oamenii de știință acceptă ipoteza că la un moment dat soarele se va răci și își va pierde toată energia, că aștrii se vor ciocni între ei și că toate sistemele universului se vor transforma într-un haos general.

Admițînd distrugerea completă a universului trebuie să admitem implicit că va intra într-o altă etapă de evoluție, superioară.

A doua argumentare a acestei concepții este următoarea: **Omul va căpăta din nou viață.** Oare acest lucru este imposibil? Să zicem că acest lucru n-ar fi fost posibil, atunci cum de a fost posibilă actuala viață a omului. Este fără îndoială că Allah, care a

creat omul pe lumea aceasta, va proceda la fel și pe lumea cealaltă. Acest lucru nu este doar o probabilitate, ci o certitudine.

A treia argumentare: **Toate faptele oamenilor sînt înregistrate cu precizie, fiind mai apoi prezentate lui Allah, în ziua judecății de apoi.**

Autenticitatea acestui argument este confirmată chiar de știința însăși. Mai de mult se considera că sunetul determină apariția unor unde ușoare în aer și că apoi dispare cu totul. În momentul actual se știe că sunetul lasă niște amprente asupra obiectelor cu care vine în contact și că datorită acestor amprente acest sunet poate fi reconstituit. Discurile de gramofon sînt făcute conform acestui principiu.

Al patrulea argument se bazează pe faptul că **în ziua judecății de apoi Allah va cere socoteală oamenilor pentru faptele lor din timpul vieții, hotărînd raiul și fericirea pentru cei cu credință și cei buni și osînda veșnică pentru cei necredincioși și răi.**

Oare în această idee există ceva care să vină în contradicție cu logica? Deseori ne este dat să vedem că cineva, deși făptuiește numai fapte bune, totuși nu beneficiază de pe urma acestei comportări a sa, dar, în același timp, ne este dat deseori să ne întîlnim cu oameni care, deși cîștigă enorm datorită comportării lor nedemne și mîrșave, nu sînt pedepsiți de nimeni. Observînd la tot pasul o asemenea nedreptate, involuntar ne gîndim că odată și odată primul va fi recompensat pentru faptele sale bune, iar cel de-al doilea va fi pedepsit aspru pentru faptele sale rele. La această judecată de apoi vor fi dezvăluite toate păcatele, fără excepție, chiar și acele păcate săvîrșite cu gîndul. În urma acestei judecăți de apoi va fi hotărîtă soarta oamenilor în funcție de comportamentul practic și mental pe care l-au avut în trecerea lor pe pămînt. În lumea de apoi, spre deosebire de lumea aceasta, lumea pămînteană, nu există anomalii de felul celor existente pe pămînt cînd un om de o valoare deosebită să fie în slujba unui prost sau un om cu o integritate morală aparte să fie batjocorit de unul lipsit de orice scrupule.

Ultimul argument al acestei concepții este legat de probabilitatea existenței raiului și iadului.

Din moment ce Allah a putut să creeze soarele, luna, stelele și pămîntul, atunci de ce n-ar fi putut crea raiul și iadul?! Cînd toți morții vor învia la sfîrșitul lumii și vor răspunde, înaintea lui Allah, pentru

faptele bune şi rele pe care le-au făptuit, în funcţie de gravitatea lor, Atotputernicul va hotărî pentru unii recompensa, iar pentru alţii osînda şi de asemenea va stabili şi locul unde vor sta cei buni, cei fără păcate, adică raiul şi locul unde îşi vor ispăşi osînda veşnică cei răi, cei păcătoşi, adică iadul.

După analiza tuturor acestor aspecte ale acestei chestiuni, credem că nimeni cu o gîndire raţională şi nimeni de bună credinţă, nu va putea să nu admită, să creadă în existenţa unei vieţi după moarte. Mai mult, oamenii cred în viaţa de apoi, şi pentru că profetul Muhammed îi învaţă că nu trebuie să se îndoiască de existenţa ei şi că această credinţă este numai şi numai pentru binele nostru.

Principiile enumerate mai sus constituie cele cinci dogme fundamentale ale Islamului. Esenţa lor este concentrată într-o mică propoziţie numită **Al-Kalimătul Tayyibă** (Cuvinte de împăcare). Cînd un credincios pronunţă cuvintele **La ilahă illallah** (Nu există alt Allah în afară de Allah) înseamnă că el nu recunoaşte nici o altă divinitate în afară de Allah. Şi dacă la aceste cuvinte, adaugă şi cuvintele **Muhammed un-resulullah** (Muhammed este trimisul profetului Allah), înseamnă că el atesta şi accepta faptul că Muhhamed este trimisul lui Allah. Deci, alături de recunoaşterea ca profet al lui Muhammed, un musulman crede în Allah şi arată supunere devotată faţă de voia Lui, crede în toate cărţile sfinte vestite de Dumnezeu, în îngerii Lui şi în viaţa de apoi. Deasemenea, un bun musulman trebuie să respecte căile şi mijloacele de manifestare a credinţei şi a supunerii noastre faţă de Allah, definite şi cerute de profetul Muhammed. Aceasta este singura cale de mîntuire şi izbăvire...

CAPITOLUL 5
RUGĂCIUNEA

Analiza noastră de mai înainte a clarificat faptul că profetul Muhammed ne îndeamnă să urmăm următoarele cinci principii ale islamului:

1. Credinţa în Allah şi numai în Allah şi supunere devotată faţă de voia Lui.
2. Credinţa în îngerii Lui Allah.
3. Credinţa în cărţile sfinte vestite de Allah şi credinţa în Coran, ultima carte sfîntă vestită de Allah.

4. Credința în profeții Lui Allah și în ultimul profet al său care este Muhammed.

5. Credința în lumea de apoi.

Aceste cinci principii constituie fundamentul islamului. Cineva care arată respect și credință față de aceste cinci principii intră în comunitatea islamică și devine un membru al acestei comunități. Dar, trebuie avut în vedere faptul că cineva nu poate să devină musulman doar prin vorbe. Cineva devine un bun musulman, mai ales, respectînd și îndeplinind, cu strictețe, toate canoanele pe care le-a vestit Allah prin trimisul său Muhammed. Această credință în Allah presupune manifestarea deschisă a supunerii față de voia Lui. Recunoașterea Lui Allah ca unic creator și suprem judecător al lumii presupune implicit și obligativitatea îndeplinirii unor îndatoriri pentru a cîștiga îndurarea lui Allah.

Credința în Allah presupune direct și credința în Coran, cartea sfîntă vestită de Allah, și în tot ce cuprinde această carte sfîntă. Un bun musulman acceptă fără șovăire faptul că Muhammed este trimisul lui Allah. Această acceptare semnifică, implicit și acceptarea poruncilor lui Muhammed ca porunci venite de la Allah. Acest lucru înseamnă că trebuie să avem credință în Muhammed. Deci, trebuie să se știe că simpla acceptare și aderare prin vorbe la islam nu înseamnă nicidecum că cineva a devenit un bun musulman. Această calitate presupune, înainte de toate, respectarea și aplicarea în viață a tuturor cerințelor și principiilor islamului.Care sînt aceste cerințe și principii. Prima cerință și principiu este cel al rugăciunii. Rugăciunea însemnînd îndeplinirea unor datorii sfinte de bază.

ESENȚA RUGĂCIUNII

Ibadet provine de la cuvîntul arab **abd** „sclav" și are înțelesul de **supunere**, **închinare**. În islam acest cuvînt semnifică faptul că Allah este stăpînul omului, omul este robul lui Allah și de aceea așa cum un rob, un sclav este supus față de stăpînul său și se închină lui, tot așa și un bun musulman trebuie să arate supunere față de Allah și să se roage la El ca să-i ierte greșelile.

În islam cuvîntul **ibadet** are un înțeles foarte larg. Astfel, dacă cineva, conștient de faptul că așa e bine să fie un bun musulman nu minte, nu jignește pe nimeni, nu încalcă drepturile nimănui, nu aten-

tează la bunul altuia, ba din contră, este corect, drept și bun în tot ceea ce face, această comportare a lui înseamnă **ibadet**. Tot **ibadet** înseamnă cînd cineva respectă întru totul poruncile lui Allah, în activitatea comercială și economică și respectă voința lui Allah în toate relațiile sale cu părinții, rudele, prietenii și cu alte persoane cu care vine în contact.

Tot **ibadet** se numește atunci cînd cineva, doar pentru a cîștiga bunăvoința lui Allah, îi ajută pe săraci, îi satură pe cei flămînzi și într-un fel sau altul alină suferințele bolnavilor. Deci, dacă toate activitățile unui om se desfășoară după voința lui Allah, dacă trăiește cu frica lui Allah și dacă este conștient de faptul că tot ce face, tot ce întreprinde este doar pentru a cîștiga bunăvoința lui Allah, atunci toate aceste activități ale lui, de fapt toată viața lui este **ibadet**.

Mai mult, înseamnă că un om își îndeplinește îndatoririle sale de bun musulman atunci cînd, de teamă să nu-l mînieze pe Allah, este preocupat, în permanență, să nu facă vreun rău semenilor săi, făcînd tot timpul numai bine.

Pentru ca un om să-și îndeplinească în mod fericit toate îndatoririle de bun musulman, au fost create o serie de forme de închinare. De aceea **ibadet** (închinarea) reprezintă stîlpul pe care se sprijină islamul.

SĂLAT-UL (RUGĂCIUNEA)

Sălat-ul este una din îndatoririle cele mai importante ale unui musulman. Ce este de fapt **sălat-ul**? Este o rugăciune zilnică care se realizează prin repetarea, de cinci ori pe zi, a credinței pe care se întemeiază religia noastră. Un bun musulman se scoală de dimineață, se spală, se purifică și se prezintă în fața lui Allah, pentru **sălat**, pentru rugăciune. Diferitele mișcări pe care le execută în timpul **sălat-ului** constituie simbolul supușeniei umane față de atotputernicia lui Allah. Rugăciunile exprimate în timpul **sălat-ului** sînt legămîntul unui musulman față de Allah. În timpul sălat-ului un musulman imploră de la Allah să-i lumineze calea, să-i ierte păcatele și să fie bun cu el. El recită diferite versete din Coran, își îndreaptă cu pioșenie gîndurile către profeți, își reînnoiește credința în ziua de apoi și își amintește că într-o zi se va înfățișa în fața bunului Allah și că atunci va fi nevoit să dea socoteală pentru toate faptele sale bune și rele făptuite. Ziua

unui bun musulman așa începe. Doar peste cîteva ore muezinul îl cheamă din nou la rugăciune și iarăși își apleacă capul cu supușenie în fața lui Allah și iarăși repetă legămîntul pe care-l are față de El.

Lasă, pentru cîteva minute, toate preocupările lumești și se roagă pentru a fi primit în fața lui Allah. Acest moment îl determină să-și aducă aminte de adevărata menire pe care o are în această lume. Apoi, el se întoarce la preocupările sale lumești, ca peste încă cîteva ore să se înfățișeze din nou înaintea lui Allah.

Odată cu venirea serii și lăsarea întunericului se roagă din nou, pentru ca întunericul nopții să nu-l facă să-și uite îndatoririle pe care le are față de Allah. Apoi, spre miezul nopții el își săvîrșește ultima rugăciune a zilei, reînnoindu-și încă o dată credința înainte de somn.

Nu este nevoie de prea multe explicații ca să înțelegem cum că sălat-ul fortifică fundamentele credinței noastre, cum că această rugăciune ne învață supușenia față de Allah și cum că ea reînnoiește și împrospătează credința, care constituie izvorul purității noastre morale și spirituale.

Cum ne pregătim pentru sălat? Mai întîi de toate săvîrșim spălarea rituală, care se realizează în forma în care ne-a poruncit profetul nostru Muhammed. De ce trebuie să procedăm așa? Tocmai de aceea pentru că noi credem în profetul nostru și considerăm de datoria noastră sfîntă ca să-i urmăm calea.

De ce nu citim intenționat cu greșeli Coranul? Nu-l citim așa întrucît știm că această carte sfîntă cuprinde în ea cuvîntul lui Allah și de aceea știm că greșelile ar constitui o ofensă adusă lui Allah. De multe ori, la sălat, noi citim, în gînd, rugăciunile. Și știm foarte bine că nimeni nu ne poate auzi sau vedea dacă noi le citim cu adevărat sau nu. Dar știm, în același timp, că un bun musulman niciodată nu se prefacă. De ce? Tocmai pentru că noi toți știm că Allah ne urmărește pe fiecare din noi, că aude și vede dacă citim sau nu și știm că pentru El nu există nici o taină.

Ce anume ne împinge pe noi să săvîrșim **sălat**-ul, din moment ce nimeni nu ne obligă să facem acest lucru sau nimeni nu ne urmărește în mod expres să-l facem? Oare nu săvîrșim sălat-ul doar pentru că sîntem conștienți de faptul că Allah vede întotdeauna totul? Ce anume vă determină să lăsați baltă toate preocupările dv. și să alergați la geamie pentru a săvîrși sălatul? Ce anume vă determină să vă sculați dis-de-dimineață, întrerupîndu-vă somnul dulce,

pentru sălat sau să mergeți la geamie, suportînd arșița soarelui de prînz sau să sacrificați o distracție foarte tentantă pentru a săvîrși sălat-ul de seară? De ce ne temem ca nu cumva să comitem vreo greșeală cînd săvîrșim sălat-ul? Se întîmplă așa pentru că în noi există teama de Allah și știm că în ziua judecății de apoi ne prezentăm înaintea Lui și atunci sîntem obligați să dăm socoteală. Să ne gîndim puțin, oare există un mijloc mai bun de educație morală și spirituală decît sălat-ul?Tocmai această educație este cea care formează un musulman desăvîrșit. Sălat-ul îi amintește tot timpul unui om legămîntul pe care-l are cu Allah. Îl determină să-și reînnoiască credința în El, îl face să nu uite nici măcar pentru o clipă credința în ziua judecății. Sălat-ul este un mijloc de educație desăvîrșit, care ajută să se stabilească un echilibru perfect între gîndirea și acțiunile omului.

Un om care săvîrșește de cinci ori pe zi sălat-ul, fără îndoială că se poate considera că este un bun musulman, un om care în trecerea lui prin această lume a știut să fie un adevărat credincios. Oricine poate avea încredere într-un asemenea om. Acest fel de om nu se va împăca niciodată cu nedreptatea sau cu o hotărîre strîmbă.

Există obligația pentru un musulman să săvîrșească sălat-ul de vineri împreună cu ceilalți coreleigionari. Aceasta cultivă între musulmani un raport de dragoste și înțelegere reciprocă. Acest sălat de vineri dezvoltă la musulmani sentimentul de solidaritate și în aceeași măsură sentimentul de frăție. Sălat-ul totodată este simbolul egalității. Pentru că bogații și săracii, conducătorii și condușii, cei cu școală și ignoranții, fără nici o deosebire, formează un singur șir și toți împreună se închină lui Allah. Pe scurt, namaz-ul cultivă la oameni o viață individuală și colectivă deosebit de sănătoasă.

Binefacerile sălat-ului sînt foarte multe. Cei care nu săvîrșesc sălat-ul nici nu-și dau seama cît de mult pierd. Numai un musulman care practică sălat-ul zi de zi, absolut fără nici o derogare de la această practică, știe ce binefacere imensă este pentru un om atît în viața lui pămîntească, dar mai ales, pentru viața de apoi. Săvîrșirea sălat-ului de cinci ori pe zi constituie una din poruncile profetului Muhammed pentru toți musulmanii.

SAUM (POSTUL)

Postul ţinut de musulmani în luna ramazanului (a noua lună din calendarul musulman) îndeplineşte aceeaşi funcţie pe care o îndeplineşte şi săvîrşirea sălat-ului. Un musulman, în decurs de o lună de zile, îşi impune să nu mănînce şi să nu bea absolut nimic, din zori pînă seara. Oare ce anume îl determină pe el să se expună, de bună voie, la o asemenea încercare? Răspunsul la această întrebare nu este greu de ghicit. Credinţa în Allah, teama de El şi de ziua judecăţii de apoi constituie principala cauză a unui asemenea comportament.

Atît timp cît un musulman ţine post el îşi înăbuşă toate dorinţele, toate pasiunile, toate poftele. Conştiinţa datoriei împlinite şi însuşirea de a îndura anumite privaţiuni de ordin fizic şi moral au rolul de a întări credinţa oamenilor. Privaţiunile şi disciplina de fier pe care şi-o impun oamenii în această lună, îi fac să înţeleagă, nemijlocit, realităţile vieţii, să se confrunte ei înşişi cu aceste greutăţi şi privaţiuni. Tocmai acest contact direct cu realitatea îi determină pe oameni să ducă o viaţă echilibrată, o viaţă plină de supuşenie faţă de Allah.

Pe de altă parte, postul are o influenţă deosebit de mare în viaţa socială, pentru că în această lună toţi oamenii, indiferent de statutul lor în societate, ţin post. Această situaţie creează un grad de egalitate între toţi oamenii şi de aceea postul are şi menirea de a cultiva dragostea şi frăţia între oameni. Luna ramazanului este şi luna cînd răul este în defensivă totală, iar binele se afirmă cu toată forţa. În tot decursul acestei luni adie un vînt al credinţei şi al purităţii sufleteşti.

Această disciplină ni s-a impus numai şi numai pentru binele oamenilor. Cineva care nu-şi îndeplineşte această îndatorire de bază pentru un musulman, este foarte probabil că nu le respectă nici pe celelalte îndatoriri ce-i revin unui bun musulman.

Cei mai răi oameni sînt cei care în această lună mănîncă şi beau în văzul tuturor. Cu această comportare a lor ei nu fac altceva decît să arate că nu vor să recunoască că Allah este creatorul şi ocrotitorul lor, de aceea desconsideră poruncile Lui. Prin această atitudine a lor ei arată că nu sînt nişte membri devotaţi ai comunităţii musulmane, ba din contră prin asta ei demonstrează că n-au nici o legătură cu ea. Musulmanii nu pot să aibă încredere în asemenea oameni făţarnici.

ZEKAT-UL

A treia îndatorire a unui musulman este **zekat**-ul. Un musulman care are o situaţie financiară peste o limită determinată, trebuie să dea de pomană 2,5% (o patruzecime parte) din bani* unui om care a devenit recent musulman, unui călător sau unui datornic*. Aceste sume sînt limite minime. Însă cu cît mărimea **zekat-ului** este mai mare, cu atît bunăvoinţa lui Allah faţă de persoana respectivă va fi mai mare. Dacă musulmanii mai cu stare îi ajută pe fraţii lor mai nevoiaşi, atunci Allah îi va răsplăti cu generozitate pe aceştia.Pentru ca **zekat-ul** să-şi atingă scopul pentru care a fost instituit, trebuie să îndeplinească două condiţii: în primul rînd cel care dă **zekat-ul** să nu aştepte vreun profit personal de pe urma acestui gest al său şi în al doilea rînd să nu urmărească laude precum că este un mare filantrop.

Şi zekat-ul, ca şi sălat-ul şi postul, constituie o îndatorire de bază faţă de credinţa sa a unui musulman. Importanţa ei rezidă în faptul că cultivă la oameni, într-un mod excepţional, sentimentul de sacrificiu, avînd în vedere că omul renunţă de bună voie la o parte din avuţie pentru binele şi folosul semenilor săi şi se eliberează de egoism şi de zgîrcenie. Islamul nu are nici o legătură cu oamenii egoişti şi zgîrciţi. Un adevărat musulman, atunci cînd trebuie, îşi poate sacrifica toată avuţia în numele lui Allah. Pentru că zekat-ul în acest spirit îi educă pe musulmani.

Într-o comunitate islamică zekatul are o importanţă deosebită. Constituie o datorie sfîntă pentru musulmanii mai înstăriţi să-i ajute pe fraţii lor mai nevoiaşi. Un musulman nu trebuie să-şi cheltuiască averea numai pentru confortul şi luxul său. Şi alţii au dreptul la averea lui. Văduvele, orfanii, săracii şi handicapaţii, şomerii care nu-şi pot folosi forţa lor de muncă din cauza lipsei unui loc de muncă, cei talentaţi şi inteligenţi, care, învăţînd ar fi putut ajunge oameni deosebit de valoroşi pentru societate, dar din lipsa mijloacelor necesare nu pot face acest lucru, se numără printre cei care au dreptul la averea

* Zekat-ul nu se calculează numai pe bani lichizi. El se calculează şi pe alte avuturi ca spre exemplu aurul, argintul, mărfurile de comerţ, animalele şi alte valori. Zekat-ul ce se cuvine dat pentru asemenea valori se prevede în cărţile de jurisprudenţă islamică. Din economie de spaţiu nu le-am indicat în această carte. Tocmai de aceea aici se discută numai despre bani.

acestuia. Este un om crud, inuman cel care nu vrea să recunoască faptul că și aceștia au dreptul la o parte din avuția lui. Să înoți în bogăție cînd în jurul tău există atîta mizerie, cum poate fi calificată această lipsă de omenie?! Islamul este un inamic neînduplecat al acestui soi de oameni. Doar cei lipsiți de credință sînt lipsiți și de dragostea universală. Aceștia n-au altă grijă decît să se îmbogățească cu orice preț și oricum. Islamul nu se va împăca niciodată cu o asemenea atitudine și asemenea oameni.

HADJ (PELERINAJUL)

Hadj, adică pelerinajul, constituie a patra îndatorire, cerință de bază a islamului. Această îndatorire cade pe umerii acelor musulmani care au posibilități materiale pentru a efectua măcar o dată în viața lor această călătorie în locurile sfinte ale islamului.

Astăzi, Mecca se găsește în locul unei căsuțe pe care profetul Ibrahim (Avraam) a construit-o pentru rugăciuni. Allah l-a însărcinat pe profetul Ibrahim (Avraam) s-o transforme într-un lăcaș de cult al său și să lămurească oamenii ca atunci cînd fac rugăciuni să fie îndreptați cu fața spre acest lăcaș sfînt. Allah a mai poruncit că măcar o dată în viață, musulmanii care au posibilități materiale trebuie să efectueze pelerinaj în locul acesta sfînt. Această vizită în locul acesta sfînt nu este pur și simplu o vizită de curtoazie. Și pelerinajul are rolul de a cultiva în sufletul omului credința și bunătatea. Atunci cînd un musulman începe pelerinajul, el trebuie să-și stăpînească pasiunile și pornirile, să nu provoace vărsare de sînge, să fie pur, neîntinat, atît în vorbe cît și în fapte.

Pelerinajul, dintr-un punct de vedere, constituie cea mai importantă formă de manifestare a credinței în Allah. Dacă n-ar fi așa, cine s-ar încumeta să pornească la un asemenea drum lung și anevoios, lăsînd în urma sa pe cei dragi și apropiați? Pelerinajul nu are nimic comun cu o călătorie obișnuită. În această călătorie spre locurile sfinte toată atenția unui musulman este concentrată, cu o intensitate maximă, asupra lui Allah și sufletul lui, pînă în cele mai sensibile coarde ale sale, vibrează de o credință și de o dragoste nețărmurite față de Allah. Acolo, în locurile sfinte, el găsește o atmosferă de credință, de pace desăvîrșită, de destindere totală. El vizitează toate

locurile sfinte care constituie mărturii ale măreţiei islamului, rămînînd profund impresionat de cele văzute.

Momentele petrecute în aceste locuri sfinte şi tot ce îi este dat să vadă acolo rămîn întipărite pentru totdeauna în mintea şi sufletul pelerinului.

Vorbind de foloasele pelerinajului se poate arăta că Mecca este locul unde se întîlnesc, o dată pe an, musulmanii din toate zonele geografice ale lumii. Pelerinajul efectuat la Mecca constituie simbolul unităţii şi solidarităţii tuturor musulmanilor din lumea întreagă, indiferent de rasă, neam, culoare sau ţară.

APĂRAREA ISLAMULUI

Deşi apărarea islamului nu constituie unul din principiile de bază, totuşi necesitatea şi importanţa ei se repetă de nenumărate ori în Coran şi în Hadis (Ansamblul spuselor şi obiceiurilor lui Muhammed, avînd semnificaţia unor porunci, maxime).

Dacă cineva susţine că este musulman, atunci el trebuie să apere cu sfinţenie religia în care crede. Singurul scop al tuturor acţiunilor noastre trebuie să fie grija pentru prosperitatea tuturor musulmanilor din lume, iar atunci cînd este nevoie, să jertfim tot ce avem pentru a sluji islamul.

DJIHADUL (RĂZBOIUL SFÎNT)

Djihadul constituie o parte integrantă a concepţiei de apărare a islamului. Înţelesul primar, iniţial al cuvîntului **djihad** este: **a se strădui din toate puterile, a se lupta.**

Se spune că face **djihad** despre cineva care depune eforturi fizice şi intelectuale deosebite sau despre cineva care îşi dedică toată avuţia sa în numele lui Allah.

Dar, în realitate, după şeriat, adică după jurisprudenţa islamică, acest cuvînt se foloseşte doar pentru a exprima lupta dusă pentru numele lui Allah şi împotriva duşmanilor islamului care recurg la forţă. Fiecare musulman are îndatorirea de a accepta, în orice clipă, sacrificiul suprem în numele lui Allah şi în apărarea islamului. O comunitate se consideră eliberată de această îndatorire doar prin participare la **djihad** a unei părţi din musulmanii aparţinînd comunităţii

respective. În caz contrar, adică în cazul că nimeni din comunitatea respectivă nu participă la **djihad**, vina aparţine întregii comunităţi.

Dacă o ţară islamică este victima agresiunii din partea unei puteri neislamice, atunci toţi cetăţenii, fără excepţie, ai ţării respective au datoria să participe la **djihad**. În caz că ţara islamică victimă a agresiunii nu deţine suficientă forţă pentru a respinge agresiunea, atunci datoria sfîntă a ţărilor musulmane vecine este de a sări în ajutorul acestei ţări. Şi dacă nici în acest caz duşmanul nu a fost respins, atunci musulmanii din întreaga lume trebuie să se mobilizeze împotriva agresorului.

Djihadul, în asemenea împrejurări, are aceeaşi semnificaţie pentru musulmani, precum săvîrşirea rugăciunii şi ţinerea postului. Cine se eschivează de **djihad** păcătuieşte mult. Această atitudine a lui semnifică faptul că a rămas repetent la un asemenea examen important.

CAPITOLUL 6

RELIGIA ŞI ŞERIAT-UL (LEGISLAŢIA ISLAMICĂ)

Pînă acuma am analizat conceptul de credinţă sau religie. În continuare vom încerca să analizăm **şeriat**-ul profetului. Mai înainte de toate să clarificăm deosebirea între religie şi şariat.

DEOSEBIREA DINTRE RELIGIE ŞI ŞERIAT

În capitolele precedente susţinusem faptul că toţi profeţii care au apărut de-a lungul timpului au propovăduit islamul. Ei, fără excepţie, au propovăduit islamul, adică credinţa într-un singur Allah, în ziua judecăţii de apoi, în profeţi şi scripturi şi au îndrumat oamenii să ducă o viaţă plină de supuşenie faţă de Allah.

Aceste adevăruri exprimă religia şi ele reies şi din învăţăturile tuturor profeţilor.

Alături de acest mod de percepere a religiei, mai există şi şeriatul (Legislaţia musulmană) care cuprinde o serie de legi, norme şi reguli de practicare a credinţei, de comportare în viaţa de toate zilele, într-un cuvînt un îndreptar care pune în ordine viaţa comunităţii musulmane.

De-a lungul timpurilor aceste legi, aceste norme şi reguli au fost supuse unor modificări, îmbunătăţiri. Fiecare profet în parte, deşi toţi profeţii au propovăduit aceeaşi religie, în funcţie de poporul căruia se adresa şi în funcţie de condiţiile existente într-o perioadă dată, a adus cu sine un alt şeriat.

Acest proces a continuat pînă la profetul Muhammed, care a adus oamenilor un şeriat care îi va călăuzi pe oameni pînă la sfîrşitul lumii. Religia a rămas absolut aceeaşi, dar şeriatul atît de cuprinzător şi generos, adus de profetul Muhammed, le-a anulat pe toate celelalte.

SURSELE ŞERIAT-ULUI

Există două surse importante de informare în ceea ce priveşte şeriat-ul profetului Muhammed: Coranul şi Hadis-ul. Coranul este o creaţie divină şi fiecare cuvînt al său aparţine lui Allah, iar Hadis-ul este o colecţie a spuselor lui Muhammed cu diferite prilejuri şi de asemenea consemnări privind obiceiurile profetului. Spusele şi obiceiurile profetului au fost consemnate şi prelucrate de către unele personalităţi ale islamului. În acest sens cărţile elaborate de către imamii Muslim, Tirmizî, Ebu Dâuud, Neseî şi Ebnu Mage.

FÎKÎH-UL (JURISPRUDENŢA)

Mai mulţi teologi musulmani s-au ocupat de jurisprudenţa musulmană, elaborînd mai multe lucrări importante în acest domeniu. În pofida acestei situaţii, în prezent toate aceste concepţii şi păreri se concentrează în jurul a patru doctrine. Acestea sînt:

1. **Jurisprudenţa Hanefi**. Aceasta este acea jurisprudenţă care a fost redactată cu colaborarea şi pe baza culegerilor efectuate de către Abu Hanife Numan Ibin Sabit, Abu Yusuf, Zufăr şi alte mari personalităţi ale ştiinţei religiei islamice.
2. **Jurisprudenţa Şafii**. Este jurisprudenţa întemeiată de către Muhammed Ibni Idris-eş Şafii.
3. **Jurisprudenţa Mâlikî**. Întemeietorul acestei jurisprudenţe este Malikî Ibîn Anas.
4. **Jurisprudenţa Hanbăli**. Autorul acestei jurisprudenţe este Ahmed Ibin Hanbel.

Toate cele patru doctrine juridice au căpătat contur aproximativ după două sute de ani de la dispariţia profetului. Apariţia celor patru doctrine diferite este determinată de existenţa unor realităţi diferite. Analizînd cele patru doctrine ne putem da seama de seriozitatea şi soliditatea părerilor şi argumentelor cuprinse în ele. Tocmai de aceea musulmanii acceptă şi aprobă toate aceste patru doctrine.

TASĂV'UUF-UL (MISTICA, MISTICISM)

Fîkîh-ul (jurisprudenţa) are menirea de a rezolva chestiunile practice, exterioare ale comportamentului uman, pe cînd Tasăv'uuf-ul are în vedere spiritul. Astfel, atunci cînd un musulman săvîrşeşte rugăciunea, fîkîh-ul are în competenţa sa indicarea unor modalităţi practice de profesare a religiei. Aşa spre exemplu, el indică cum se face abdest-ul (spălarea rituală), faptul că rugăciunea se face stînd cu faţa spre Mecca, vremea rugăciunii şi modul cum se procedează în timpul sălat-ului. Pe cînd Tasavuuf-ul are în vedere participarea noastră spirituală la sălat, puritatea noastră sufletească atunci cînd ne rugăm.

Astfel, fîkîh-ul are în vedere îndeplinirea, pînă în cele mai mici amănunte, a tuturor poruncilor, pe cînd adevărata mistică islamică constituie măsura supunerii şi sincerităţii sufletului nostru. Exemplul de mai înainte scoate în evidenţă raportul existent între fîkîh şi tasăv'uuf.

Din păcate, în timp, mistica pură islamică a fost denaturată, fiind poluată cu nişte absurdităţi care nu au legătură nici cu Coranul şi nici cu Hadisul. Au apărut aşa-zişii musulmani care în vorbe se simţeau legaţi într-un fel de şeriat, dar în fapte se considerau a fi deasupra lui. Aceşti oameni n-au cunoştinţă despre ceea ce înseamnă islamul, pentru că această religie nu recunoaşte o mistică care să nu aibă legături strînse cu şeriatul. Nici un mistic nu are voie să nesocotească legile şi normele şeriatului şi nici sălat-ul zilnic, postul, zăkat-ul sau pelerinajul.

Adevărata semnificaţie a tăsăv'uuf-ului este exprimarea unei neţărmurite dragoste faţă de Allah şi profetul Muhammed. Numai

respectînd cu devotament poruncile lor noi ne exprimăm această dragoste a noastră. Cine abdică de la poruncile lui Allah, acela nu poate susține că îl iubește pe Allah.

CAPITOLUL 7

PRINCIPIILE ȘERIATULUI

Atît timp cît nu cunoaștem legile islamului și nu studiem cu atenție principiile lui și de asemenea nu încercăm să ne imaginăm tipul de om pe care vrea islamul să-l formeze, atunci cunoștințele noastre despre această religie ar fi fost incomplete, trunchiate. De aceea, în acest ultim capitol al acestei cărți, vom încerca să analizăm principiile șeriatului.

ESENȚA ȘI SENSURILE ȘERIATULUI

Omul a fost înzestrat cu multiple însușiri, nu pentru a face rău, ci pentru a fi în permanență în slujba binelului.

După modul cum se folosesc de însușirile și calitățile lor, oamenii se împart în două categorii: 1) Cei care își folosesc intenționat denaturat însușirile și calitățile lor, din care cauză au de suferit atît ei înșiși, cît și ceilalți oameni. 2) Cei care sînt sinceri și serioși, dar din cauza ignoranței lor sînt confruntați cu greșeli.

Cei care, intenționat, își folosesc calitățile pentru a face rău sînt cei mai periculoși și păcătoși oameni. Este nevoie ca aceștia să fie ținuți sub control și sînt necesare măsuri juridice foarte serioase împotriva lor.

În ceea ce privește pe cei care greșesc din cauza ignoranței lor, aceștia au nevoie să fie educați și învățați să aleagă calea cea bună și să-și folosească însușirile în cele mai bune condiții. În această privință șeriatul are o importanță deosebită.

Șeriatul este o expresie a voinței lui Allah și constituie o călăuză deosebit de importantă în ordinarea, în modul cel mai bun al vieții oamenilor. Legea lui Allah este numai în interesul oamenilor. În această lege nu există nici o prevedere care să îngrădească, în vreun fel, posibilitățile sau drepturile oamenilor. Ea descurajează ascetismul, viața de pustnic. Șeriatul este împotriva unui mod de viață caracterizat prin austeritate extremă, restrîngerea la maximum a satisfacerii trebuințelor, în scopul realizării unui ideal religios. Șeriatul nu poate să aibă aseme-

nea pretenţii, din moment ce această lege este expresia voinţei lui Allah şi El niciodată nu cere supuşilor săi o astfel de viaţă. Omul a fost creat cu absolut tot ce îi este necesar pentru a se bucura de o viaţă demnă şi fericită şi, de asemenea, de a-şi perpetua neamul. Voinţa lui Allah este ca el, în armonie cu celelalte vieţuitoare şi cu natura, să-şi îndeplinească menirea pe care o are în această viaţă, aceea de a acţiona în aşa fel încît să creeze paradisul pe pămînt. Şeriatul, ca lege care exprimă voinţa lui Allah, interzice tot ce este în detrimentul, în dauna oamenilor şi permite şi încurajează ot ce este în folosul lor.

Principiul de bază al Şeriatului este de a veni în întîmpinarea tuturor necesităţilor şi dorinţelor reale ale omului, de a-i apăra toate interesele şi de a facilita, în final, ca omul să reuşească în viaţă şi să fie fericit. În atingerea acestor idealuri nu este suficient ca omul să fie corect, să nu atenteze la bunurile şi drepturile altora, ci trebuie neapărat să ţină seama şi de unele principii morale şi etice ca solidaritatea, într-ajutorarea şi cooperarea cu ceilalţi semeni ai săi. Iar în ceea ce priveşte binele şi răul, cîştigul şi paguba, principiul de bază al acestei legi este de a prefera cîştigul modest în dauna cîştigului mare şi de a sacrifica, de a pierde un cîştig, un profit mic, în faţa unei daune mari iminente. Deci şeriatul este împotriva exagerărilor de orice fel şi de asemenea este împotriva nesocotinţei, lipsei de chibzuinţă şi de înţelepciune.

Nu e secret pentru nimeni faptul că fiecare om are limitele sale. Nu întotdeauna omul poate discerne, de unul singur, ce este bine şi ce este rău, ce este folositor şi ce este dăunător. Sursele lui de informare în direcţia unor realităţi sînt limitate. Tocmai pentru a scuti oamenii de posibilitatea comiterii unor fapte nedemne, în necunoştinţă de cauză, Allah le-a trimis legi şi porunci care-i fereşte de asemenea fapte. Valabilitatea acestor legi şi porunci a fost verificată şi probată de timp şi o dată cu dezvoltarea societăţii umane, pe toate planurile, acestea au căpătat o credibilitate şi mai mare.

Omenirea, în perioada contemporană , arată tendinţe mari de apropiere de divinitate, de religie. Experienţa umană de pînă acum face necesară acceptarea de către din ce în ce mai mulţi oameni a divinităţii, a legilor şi poruncilor lui Allah. După o experienţă amară, din ce în ce mai mulţi oameni se conformează prevederilor şi normelor şeriatului.

Se poate întîmpla ca unii oameni să nu priceapă în întregime unele prevederi şi norme ale şeriatului, dar ei au convingerea că au acceptat un cod de legi care are o bază ştiinţifică şi al cărei singur scop este de a-i izbăvi de ignoranţă şi de unele erori ce se pot comite în necunoştinţă de cauză. Numai aceşti oameni sînt pe calea cea bună şi numai aceştia vor reuşi în viaţă.

DREPTURILE ŞI ÎNDATORIRILE OMULUI DUPĂ ŞERIAT

Sistemul de viaţă pe care îl concepe islamul este alcătuit dintr-un şir de drepturi şi îndatoriri, pe care orice musulman se obligă să le respecte şi să le aducă la îndeplinire. În principiu, islamul prevede patru tipuri de drepturi şi îndatoriri: **I) Drepturile divine pe care orice persoană trebuie să le îndeplinească. II) Drepturile pe care le are omul faţă de el însuşi, faţă de propria sa persoană. III) Drepturile unor oameni asupra altor oameni. IV) Drepturile privind puterea şi posibilitatea pe care le oferă Allah oamenilor, în interesul lor personal.**

Aceste drepturi şi îndatoriri constituie piatra unghiulară a islamului. A le respecta, a le îndeplini cu cea mai mare seriozitate şi conştiinciozitate, constituie îndatorirea obligatorie a fiecărui adevărat musulman. Şeriatul tratează, abordează toate tipurile de drepturi şi le analizează cu cea mai mare scrupulozitate. În acelaşi timp, se apleacă cu cea mai mare atenţie şi asupra mijloacelor de îndeplinire a tuturor îndatoririlor pentru ca toate drepturile, fără nici o excepţie, să fie respectate. Şi acum să analizăm pe scurt care sînt aceste drepturi şi îndatoriri.

1. Drepturile divine

Înainte de toate trebuie să clarificăm principiul islamic care reglementează relaţia existentă între om şi Creatorul său. Cel mai important şi primordial drept al lui Allah este acela ca omul să se închine Lui. Omul trebuie să accepte fără şovăire autoritatea Lui şi

nu trebuie să-l asemuiască sau să-l confunde cu absolut nimeni. Cerințele acestui drept divin noi le îndeplinim arătînd credință trimisului său pe pămînt și acceptînd în întregime rolul lui călăuzitor și îndrumător.

Al treilea drept al lui Allah asupra noastră este ca noi să arătăm o supunere adevărată și sinceră față de El. Cerințele acestui drept noi le îndeplinim respectînd întocmai legile și poruncile Lui.

Al patrulea drept al lui Allah asupra noastră constă în aceea ca noi să ne rugăm Lui. Acest drept noi îl răsplătim prin săvîrșirea sălat-ului și prin celelalte modalități de rugă. Aceste drepturi și îndatoriri le preced pe toate celelalte. Astfel, prima grijă a unui musulman este de a îndeplini toate îndatoririle pe care le are față de Allah și numai după aceea el se îngrijește de îndeplinirea altor îndatoriri sau exercitarea altor drepturi, care vin pe planul al doilea. Așa spre exemplu, un musulman trebuie, înainte de toate, să săvîrșească sălat-ul, ori de cîte ori este nevoie, să țină post în luna ramazanului, să dea zekat-ul.

Ceea ce trebuie citit în timpul sălat-ului este în așa fel chibzuit încît un sălat, după dorință, poate fi scurtat sau lungit. Cînd omul este odihnit și dispus, el poate să citească un fragment mai lung din Coran, iar în orele de maximă aglomerare a treburilor, el se poate mulțumi cu citirea doar a cîtorva versete din Coran. Mai mult, la sălat-urile care se suprapun cu orele de lucru și săvîrșite împreună cu toată comunitatea, se recomandă, în mod expres, ca aceste recitări din Coran să fie cît mai scurte. Într-un cuvînt, islamul ne îndeamnă să stabilim un echilibru între diferitele domenii de activitate ale vieții.

Și în cazul ramazanului (postului) lucrurile stau la fel. În decurs de un an avem obligația de a ține post doar o lună. În timpul unei călătorii sau în caz de boală omul este absolvit de post, dar cu condiția să-l recupereze cu alte prilejuri. De asemenea sînt scutite de a ține post, cu condiția recuperării lui în condiții normale, femeile în perioadele de graviditate, lehuzie și menstruație. Postul se ține exact pînă în momentul (general) stabilit și orice întîrziere se consideră a fi

de rău augur. De la apusul soarelui pînă la **sahăr*** există permisiunea de a mînca şi a bea. Postul ţinut în **plus**, şi cu alte prilejuri, este foarte preţios. Allah apreciază în mod deosebit acest sacrificiu al credincioşilor dar, în acelaşi timp, nu doreşte, în nici un chip, ca cineva ţinînd post, fără întrerupere, să ajungă într-un asemenea stadiu de epuizare încît să nu-şi mai poată îndeplini atribuţiile pe care le are în viaţă.

În ceea ce priveşte **zekat-ul** se pot afirma cam aceleaşi lucruri. Allah a stabilit doar procentul minim pe care trebuie să-l dea cineva din banii şi bunurile pe care le deţine, lăsînd la latitudinea lui cît la sută din bunurile deţinute doreşte să dea milostenie. Allah apreciază în mod deosebit pe cei generoşi, pe cei care fac bine altora. Dar, în acelaşi timp, Allah nu admite ca cineva să-şi epuizeze toţi banii, toate bunurile în scopuri de binefacere, lipsind familia sa şi pe sine însuşi de anumite drepturi legitime. Allah nu va dori niciodată ca cineva să sărăcească în acest mod. El porunceşte oamenilor să aibă, şi în acest domeniu, o atitudine echilibrată.

Cam aceleaşi lucruri putem spune şi despre pelerinaj. Acesta intră în obligaţia celor care au destui bani pentru a suporta toate cheltuielile de deplasare şi întreţinere şi, de asemenea, celor care sînt apţi, din punct de vedere fizic, să efectueze o asemenea deplasare dificilă. Mai mult, cel care îndeplineşte cele două condiţii are obligaţia expresă de a săvîrşi acest pelerinaj o singură dată în viaţă, indiferent de ce perioadă îşi alege. În situaţii excepţionale ca starea de război sau orice altă stare care îi pune viaţa în pericol, pelerinajul se poate amîna. În plus, trebuie să existe şi consimţămîntul părinţilor în vîrstă, care sînt în grija fiului care săvîrşeşte pelerinajul. Scopul acestui consimţămînt este de a preîntîmpina unele situaţii neplăcute pentru aceşti părinţi, în lipsa fiului care săvîrşeşte pelerinajul. Şi din aceste exemple se poate lesne deduce că îndatoririle şi obligaţiile pe care le avem faţă de Allah nu le exclud pe cele legate de viaţă, ba din contră, se completează reciproc, într-un deplin echilibru.

*Sahăr-denumirea momentului (în zori) pînă cînd poate să mănînce un musulman, care ţine post (n.t.).

Prinosul suprem adus de un musulman lui Allah este participarea la **djihad** (războiul sfînt în apărarea islamului). Este așa, pentru că un musulman, în timpul **djihadului,** nu se limitează numai la sacrificarea întregii sale avuții și jertfirea propriei sale vieți, dar este pus în situația de a lua și viețile altora.

Se poate afirma cu certitudine că dacă nu s-ar recurge, în caz de nevoie, la **djihad,** daunele suferite de islam și de lumea musulmană ar fi incomensurabil mai mari. De aceea, pentru a evita săvîrșirea unui asemenea dezastru, Allah ne poruncește să fim gata oricînd să ne sacrificăm viața și bunurile în numele apărării și propășirii credinței noastre, care este islamul.

În același timp, Allah ne avertizează să nu vărsăm sînge fără cauze bine întemeiate și mai ales ne interzice să facem vreun rău bătrînilor, femeilor, copiilor, bolnavilor și răniților. Porunca Lui este ca să ripostăm împotriva celor care vin cu război asupra noastră. Allah ne mai poruncește ca să nu ne dedăm la distrugeri inutile, chiar și pe teritoriul inamicului și să avem o comportare umană față de prizonieri. Allah ne îndeamnă să respectăm tratatele încheiate cu inamicul și să încetăm imediat lupta, de îndată ce acest inamic încetează confruntarea armată sau alte acțiuni ostile împotriva islamului. Astfel, islamul îi îndeamnă pe musulmani, cu jertfe materiale și umane minime, să asigure apărarea și propășirea islamului. Aceasta este și voia lui Allah.

2. DREPTURILE INDIVIDUALE

Iar acum să analizăm care sînt drepturile omului. Este un adevăr de necontestat faptul că omul constituie cel mai crud și cel mai nedrept dușman al său personal. La prima vedere acest lucru s-ar părea ceva incredibil. Cum de este posibil ca omul să fie nedrept față de el însuși, mai ales că sînt o sumedenie de exemple care arată că el se iubește mult pe sine. Cum de poate fi propriul său dușman? Apar destul de ilogice aceste afirmații, dar la o gîndire mai aprofundată ne dăm seama că lucrurile, din păcate, stau așa.

Partea cea mai slabă a omului este că el nu poate rezista, întotdeauna, unor tentații, devenind victima acestora, cu toate consecințele ce decurg din această situație. Sînt oameni care sînt cuprinși de patima băuturii.

Aceştia după ce consumă băuturi alcoolice îşi pierd judecata şi echilibrul. Cei care sînt cuprinşi de acest viciu nu mai ţin cont de nimic, mergînd pînă la distrugerea lor biologică.Există oameni care, consumînd alimente în cantităţi exagerate, îşi periclitează propria lor sănătate. Unii oameni sînt sclavii propriei lor pasiuni sexuale, din care cauză se degradează în ultimul hal.

În acelaşi timp mai există un soi de oameni care sacrifică totul în numele aşa-zisei înălţări spirituale. Ei neglijează, în întregime, cerinţele lor fizice, ţin sub un control strict pasiunile, îşi leapădă îmbrăcămintea, îşi abandonează casa şi familia, refugiindu-se în munţi, în păduri. Aceştia sînt animaţi de convingerea că lumea nu are nici un sens pentru ei şi nutresc un sentiment de dezgust faţă de orice este pămîntesc.

Aceste exemple reprezintă dovezi, de necontestat, ale slăbiciunii umane, care de cele mai multe ori, îl conduc la distrugerea personală. Asemenea dovezi de slăbiciune ne este dat să întîlnim la tot pasul.

Islamul propovăduieşte numai şi numai binele şi prosperitatea omului. Scopul lui este de a stabili un echilibru şi o stabilitate în viaţă. Tocmai de aceea este necesar să arătăm că şeriatul are un rol aparte în modelarea sufletului fiecărui musulman.

Şeriatul interzice cu desăvîrşire orice lucru care prejudiciază grav existenţa fizică, intelectuală şi morală a omului. Se consideră **haram** (spurcat, nepermis) consumarea sîngelui, băuturilor alcoolice, cărnii de porc, cărnii animalelor de pradă, otrăvitoare şi murdare şi de asemenea consumarea mortăciunilor, întrucît toate acestea au efecte nocive asupra stării fizice, intelectuale, morale şi spirituale ale omului. Interzicînd consumarea tuturor acestora, islamul îndeamnă, în acelaşi timp, oamenii să consume alimente şi băuturi curate, salubre şi folositoare.

Islamul interzice goliciunea şi îndeamnă oamenii să se îmbrace decent. Condamnă lenevia şi viaţa fără muncă, propovăduind necesitatea de a munci pentru asigurarea celor trebuincioase traiului.

Islamul nu îndeamnă nici la înăbuşirea pornirilor, dorinţelor sexuale. Cere doar ca aceste porniri să se afle tot timpul sub control, subliniind în acest sens importanţa căsniciei.

Islamul interzice cu desăvîrşire îngrădirile morale şi intelectuale pe care şi le impune omul singur. Permite, chiar porunceşte ca

fiecare om să se bucure de binefacerile vieţii, îndemnîndu-l să lupte, pe căi cinstite, să dobîndească o viaţă cît mai plăcută.

Nu e neapărat nevoie să părăseşti această lume pentru înălţare spirituală, puritatea morală, apropiere de Allah şi izbăvirea sufletului. Încercarea omului, de către Allah, se realizează aici, pe pămînt şi de aceea el trebuie să trăiască, supunîndu-se legilor Lui. Calea izbăvirii nu se află în afara greutăţilor vieţii, ci se află în miezul acestor greutăţi şi în modul cum noi ne achităm de datoriile noastre faţă de Allah.

Islamul interzice cu desăvîrşire sinuciderea şi îi înştiinţează pe oameni că viaţa lor aparţine lui Allah. Viaţa este darul dat de către bunul Allah oamenilor, pentru ca ei să se bucure de ea o perioadă de timp **determinată.** Ea nu ne-a fost dată s-o prăpădim fără nici un rost.

3. Drepturile altor oameni

Şeriatul porunceşte oamenilor, pe de o parte, să-şi folosească drepturile lor personale şi să aibă o atitudine corectă faţă de propria lor persoană, iar pe de altă parte, trebuie să respecte cu sfinţenie drepturile altora. Ca să prevină şi să evite conflictul dintre individ şi societate, islamul s-a străduit să stabilească un echilibru între interesele individului şi cele ale societăţii. Toţi oamenii trebuie să colaboreze în vederea aplicării legilor lui Allah.

Islamul respinge cu hotărîre minciuna sub orice formă s-ar manifesta ea, pentru că ea îl degradează pe omul care minte, provoacă daune celorlalţi oameni şi constituie o ameninţare împotriva societăţii. Interzice cu desăvîrşire hoţia, mita, falsul, înşelăciunea, camăta şi cămătăria. Cîştigurile obţinute prin mijloacele amintite mai sus sînt profituri realizate în detrimentul altor oameni. Sînt interzise, de asemenea, intriga, bîrfeala şi calomnia, aşa cum sînt interzise şi toate jocurile de noroc, sub orice formă s-ar manifesta ele. Sînt interzise toate genurile de afaceri în care o singură parte cîştigă. Sînt interzise tendinţele de a monopoliza şi a acapara bunurile oamenilor. Bursa neagră este de asemenea interzisă. Se consideră o vină gravă crima, vărsarea de sînge şi proliferarea corupţiei.

Adulterul şi orice fel de raport sexual anormal sînt interzise, pentru că cei care comit asemenea delicte nu se limitează numai cu

degradarea lor morală și corporală, ei mai molipsesc și întreaga societate cu asemenea vicii și tare, devin focare de infecții pentru unele boli venerice, periclitînd grav sănătatea publică, compromit sănătatea morală și fizică a tinerei generații, viciază relațiile umane normale în societate și, în sfîrșit, prejudiciază grav structura socială și culturală a societății. Islamul se luptă să smulgă din rădăcini asemenea delicte abominabile.

Legea islamului orînduiește viața în așa fel, încît reușește să realizeze, simultan, atît prosperitatea individului cît și a societății.

Pentru realizarea unei depline afirmări a individului și a societății, islamul a înființat o serie de instituții.

Temelia societății este familia. Trăsăturile de caracter fundamentale ale omului se formează în sînul familiei. De aceea, familia, din acest punct de vedere, este și leagănul civilizației umane. Aceste roluri importante ale familiei impun, înainte de orice, să analizăm principiile șeriatului în ceea ce privește familia.

O familie este alcătuită din soț, soție și copii. Normele islamului în ceea ce privește familia sînt deosebit de clare. Islamul pune în sarcina bărbatului întreținerea totală a familiei și apărarea ei în fața unor situații deosebite, iar sarcina femeii este de a asigura administrarea căminului, educarea în cele mai bune condiții a copiilor, asigurarea unui climat adecvat de viață soțului și copiilor. Datoria copiilor este de a arăta respect și supunere față de părinți, și atunci cînd devin și ei oameni mari să fie un sprijin de nădejde pentru părinții lor. Pentru ca familia să constituie într-adevăr o instituție socială de bază, islamul a prevăzut două lucruri esențiale.

a) Soțului i se recunoaște rolul de șef al familiei. După cum se știe, nici o instituție nu funcționează, în condiții optime, fără un conducător, un șef de cea mai bună calitate. Nu se poate concepe o școală fără un director, sau un oraș fără un conducător. În lipsa acestora apare dezordinea și haosul. Așa s-ar putea întîmpla și în cadrul familiei, dacă n-ar avea un șef. Dacă într-o familie fiecare membru al ei ar acționa după bunul său plac, atunci s-ar întrona haosul în acea familie. Ca să nu se întîmple așa ceva, islamul îl împuternicește pe bărbat să fie conducătorul familiei.

b) Conducătorul, şeful familiei este învestit cu răspunderi mai mari. El asigură întreţinerea familiei şi rezolvarea problemelor extracasnice. Femeia este scutită de rezolvarea unor chestiuni în afara căminului, toate acestea revenind în sarcina bărbatului, Toate problemele existente în cămin, inclusiv educaţia copiilor, revin în sarcina femeii. Pentru ca treburile familiei să se rezolve în cele mai bune codiţii, islamul stabileşte această diviziune a responsabilităţilor în cadrul unei familii.

Dar, acest lucru nu înseamnă că femeia trebuie să stea închisă în casă. Îi este permis, la nevoie, să iasă afară. Ea poate să iasă afară, cu condiţia îndeplinirii unor condiţii.

Islamul stabileşte unele norme în relaţiile între membrii unei familii. Aceste norme pot fi sintetizate în felul următor:

1. Este interzisă căsătoria între unele grade de rudenie. Astfel, este interzisă căsătoria între mamă şi fiu, tată şi fiică, tatăl vitreg şi fiica vitregă, mama vitregă şi fiul vitreg, frate şi soră, frate de lapte şi soră de lapte, unchi şi nepoată, mătuşă şi nepot, soacră şi ginere şi bunic şi noră.

Aceste interdicţii au menirea de a consolida legăturile familiale. Acestea asigură puritatea relaţiilor între membrii familiei. Aceştia se pot întîlni între ei deschis, fără gînduri ascunse, cu sinceritate.

2. Şeriatul îi îndeamnă pe musulmani să încheie relaţii de rudenie cu familii cunoscute şi care într-un fel sînt, în multe privinţe, apropiate între ele. Dar acest lucru nu înseamnă, nicidecum că nu e voie să se încheie relaţii de rudenie între familii care nu se cunosc sau familii din diferite pături sociale.

3. Într-un grup familial, de regulă există şi rude mai bogate şi rude mai sărace. Este un principiu al islamului faptul că rudele au drepturi şi îndatoriri mari reciproce. Expresia arabă **silatul rahim** (legături de rudenie) denumeşte exact relaţiile existente între rude. Există porunca de la Allah ca toţi musulmanii să arate respect faţă de relaţiile de rudenie. Este un mare păcat infidelitatea, lipsa de consideraţie faţă de rude sau nesocotirea unor drepturi ale rudelor. În cazul unor necazuri, unor nenorociri care se abat pe capul unui om, atunci toate rudele şi, în primul rînd, rudele mai înstărite trebuie să sară în ajutorul acestuia. Cînd cineva dă **zekat** (milostenie) sau face alte fapte de binefacere, trebuie să aibă grijă în primul rînd de rudele nevoiaşe.

Legile islamului în privința moștenirii sînt în așa fel elaborate, încît ele stipulează că această moștenire nu se poate concentra în mîinile unui singur om. Islamul împarte toată moștenirea, între rudele apropiate, în conformitate cu drepturile fiecăruia la această moștenire. Fiul, fiica, soțul, soția, tata, mama și frații sînt rudele cele mai apropiate și de aceea ele au prioritate la împărțirea moștenirii .

În situația inexistenței acestora, moștenirea revine rudelor de gradul al doilea. În toate aceste situații se preîntîmpină acumularea întregii averi în mîinile unei singure persoane. Acest principiu de bază al islamului, în ultima perioadă este adoptat, tot mai mult, și de către alte națiuni, aparținînd altor credințe.

Cu regret trebuie să menționez aici faptul că în unele țări musulmane acest principiu a început să fie dat uitării. Așa spre exemplu, în India și în Pakistan fiicele sînt private de partea lor din moștenire. Aceasta constituie un act flagrant de nedreptate și un act care încalcă în mod grosolan poruncile Coranului.

Legile islamului îi călăuzesc pe musulmani, și în ceea ce privește relațiile lor cu prietenii, vecinii și cu consătenii lor. Islamul poruncește ca un musulman să fie onest, corect, drept și amabil cu toți aceștia. Islamul cere de la musulmani ca ei să respecte sentimentele altora, să evite folosirea unui ton neadecvat, jignitor față de aceștia, să-i viziteze pe bolnavi, să-i ajute pe cei nevoiași, să aibă grijă de văduve și orfani, să-i hrănească pe cei flămînzi și să-i ajute pe cei care nu au unde munci, ca să-și găsească de lucru.

Allah interzice folosirea unor vesele din aur și din argint, portul unor haine (de mătase) deosebit de scumpe și efectuarea de cheltuieli exagerate pentru a duce o viață în mare lux.

Islamul consideră că este un act de cruzime și de nedreptate flagrante faptul că unii cheltuie uriașe sume de bani doar pentru o simplă satisfacere a unor capricii egoiste, în timp ce în jurul lui există o mulțime de oameni care trăiesc de azi pe mîine sau oameni și copii care mor de foame. În același timp, islamul nu are nici o lege care să-l priveze pe om de avuția sa. Bunurile cîștigate prin muncă cinstită sau prin moștenire aparțin lui și numai lui.Islamul recunoaște dreptul acestuia la această proprietate, îndemnîndu-l s-o folosească în cele mai optime condițiuni. Celor înstăriți le recunoaște dreptul de a se îmbrăca mai bine, să locuiască într-o casă mai bună și să ducă o viață mai îmbelșugată.

Esențial pentru islam este ca omul, în acțiunile sale, să aibă în vedere, în permanență, elementul uman, binele oamenilor. Ceea ce repudiază cu hotărîre islamul este egoismul care conduce, în cele din urmă, la un individualism excesiv, ceea ce afectează grav binele și prosperitatea celorlalți oameni. Islamul luptă, nu pentru propășirea cîtorva oameni, ci pentru propășirea întregii comunități umane. Și în această privință islamul îi îndeamnă pe musulmani să fie cumpătați, măsurați și echilibrați. Sînt îndemnați să fie animați, tot timpul, de spiritul de bunătate și într-ajutorare frățească.

Mai departe vom încerca să analizăm concepția islamului privind societatea și ce fel de societate dorește el să întemeieze.

În acest sens este deosebit de important să arătăm că, cineva cînd acceptă islamul și intră în rîndurile lui devine, implicit, și membru al comunității musulmane. Șeriatul a prevăzut o serie de principii și norme care stipulează esența frăției musulmane. Aceste principii și norme sînt următoarele:

1. În vederea protejării moralității societății și asigurării dezvoltării ei sănătoase, este interzisă întîlnirea liberă a celor două sexe. Islamul stabilește răspunderi și activități specifice pentru fiecare sex. Femeile se dedică treburilor casnice, iar bărbații activităților social-economice. Întîlnirea persoanelor de sex opus, cu excepția acelor rude care n-au voie să se căsătorească între ele, este interzisă. În cazuri excepționale, asemenea întîlniri pot avea loc, doar cu condiția ca femeia să fie acoperită. Tot așa, cînd femeile ies în stradă trebuie să fie acoperite cu haine simple. Acest lucru are în vedere și acoperirea feței și mîinilor. În situațiile de forță majoră ele pot să-și dezvelească mîinile și fața, ca apoi, imediat să se acopere din nou.

Mai mult, bărbații nu au voie să se uite la femei. Cînd un bărbat se uită întîmplător la o femeie, el este obligat de îndată să-și întoarcă privirea în altă parte. Se consideră o încălcare a normelor islamului încercarea unui bărbat de a vedea o femeie sau de a culege informații în legătură cu ea. Cade în sarcina fiecărui bărbat și femeie de a nu-și păta în nici un fel onoarea.

Căsnicia este locul unde se satisfac dorinţele sexuale ale oamenilor. Nimeni nu trebuie să încerce să evadeze în afara ei. Un musulman trebuie să fie un om pur şi în această privinţă.

2. Şi bărbaţii şi femeile au obligaţia de a se îmbrăca în aşa fel încît să fie în limitele decenţei. De exemplu, bărbaţii nu au voie să apară dezveliţi de la genunchi pînă la brîu, iar femeile trebuie să fie în întregime acoperite atunci cînd ies în societate. Doar în prezenţa rudelor de gradul unu ea poate apărea cu faţa şi mîinile dezvelite. Singura persoană în faţa căruia ea nu are obligaţia de a fi acoperită este soţul. În limbajul şariatului această situaţie poartă denumirea de **setr** (acoperire, învelire). Aceste obligaţii religioase pe care trebuie să le respecte fiecare musulman nu urmăresc altceva decît să educe oamenii în spiritul purităţii morale şi corporale.

3. Islamul înfierează distracţiile şi petrecerile care incită oamenii la erotism şi la senzualitate. Acestea nu fac altceva decît să tapeze oamenii de bani, de timp şi de energie. Ele atentează grav la bunele moravuri.

Fără îndoială că oamenii trebuie să se distreze. Distracţia, buna dispoziţie sînt ca şi aerul şi apa pentru existenţa oamenilor. Mai ales după o zi de muncă asiduă şi încordată. Aceste petreceri trebuie să-l destindă, să-l odihnească pe om, nu să-i prejudicieze spiritul.

4. Islamul porunceşte tuturor musulmanilor să lupte pentru reconciliere între toţi musulmanii, să meargă la o împăcare socială şi să evite orice fel de partitism în religie, în scopul apărării unităţii tuturor musulmanilor şi pentru ca comunităţile musulmane să aibă parte de prosperitate şi fericire. Se recomandă ca toate neînţelegerile şi conflictele să se rezolve conform prevederilor Coranului şi Sunetului. În caz că părţile nu ajung la nici un rezultat, atunci, în loc de a se lupta între ele, au obligaţia de a încheia neînţelegerile, lăsîndu-le pe seama judecăţii lui Allah. Se cere ca în problemele care au în vedere bunăstarea şi prosperitatea întregii comunităţi, toţi musulmanii trebuie să se ajute între ei, să evite orice fel de neînţelegeri şi să nu-şi consume energiile fără rost, din cauza unor chestiuni mărunte. Asemenea conflicte şi neînţelegeri constituie o ruşine pentru comunitatea musulmană şi nu reprezintă altceva decît semnele slăbiciunii acestei comunităţi. Asemenea neînţelegeri şi conflicte trebuie să fie evitate, cu orice preţ.

5. Islamul consideră că știința și cunoașterea sînt un bun al întregii omeniri. Musulmanii se bucură de o deplină libertate în a recepționa știința, ori de unde ar veni ea. Ei au libertatea de a primi cunoștințele științifice, indiferent de sursa lor, dar în același timp islamul interzice imitarea culturii și modului de viață al altor popoare. Dat fiind faptul că imitația poate fi un semn al slăbiciunii, le este interzisă. Imitarea altora, din punct de vedere cultural, poate să aibă consecințe tragice asupra unei națiuni. Aceasta distruge vitalitatea sa internă, îngustează perspicacitatea și înțelepciunea unui popor, diminuează discernămîntul său, dă naștere la un complex de inferioritate, distruge izvoarele culturale proprii și, în consecință condamnă la pieire acel popor.Tocmai de aceea, profetul nostru Muhammed a interzis musulmanilor să adopte cultura și modul de viață al nemusulmanilor. Forța unei națiuni nu depinde de portul și de obiceiurile, de tradițiile și de artele ei frumoase. Forța și vitalitatea unei națiuni depind de nivelul său de dezvoltare științifică, de capacitatea ei de organizare, de disciplină și, mai ales, de priceperea și munca ei neobosite. Dacă doriți să învățați ceva de la alții, atunci învățați, în primul rînd felul lor de a munci, luați lecții de la disciplina lor socială și să profitați de cuceririle lor în domeniul științei și tehnicii. Nu vă lăsați tentați de așazisele arte ale altora care, pînă la urmă, vă vor condamna la dependență culturală și la umilire. Musulmanii sînt avertizați să fie foarte prudenți în acest sens.

Am ajuns la problema relațiilor dintre musulmani și nemusulmani. Musulmanii sînt îndemnați să nu fie intoleranți și cu vederi înguste în ceea ce privește pe nemusulmani. Musulmanii nu au voie să defăimeze credința lor sau pe liderii lor religioși. Li se poruncește să nu dea naștere la neînțelegeri, fără motive întemeiate, ba dimpotrivă sînt îndemnați să trăiască în bună pace cu aceștia. Dacă nemusulmanii au o atitudine pașnică față de musulmani și nu atentează la pămînturile și la alte drepturi ale lor, atunci și musulmanii trebuie să-și continue relațiile de prietenie cu aceștia și trebuie să fie corecți și drepți în relațiile cu ei.

Unul din principiile de bază ale religiei noastre este că noi, musulmanii trebuie să fim animați, ca nimeni altul, de umanism, dragoste nețărmurită față de om, noblețe sufletească și modestie sobră. Este complet în contradicție cu spiritul islamului intoleranța, cruzimea și

mărginirea în gîndire. Un musulman vine pe lume pentru a fi un simbol al bunătății. Numai un astfel de musulman poate fi un adevărat ambasador al islamului.

4. Drepturile tuturor ființelor

Am ajuns la analiza ultimelor drepturi. Allah l-a onorat pe om, acordîndu-i împuterniciri deosebite asupra tuturor celorlalte ființe. Lui îi aparține dreptul de a se folosi de ele, așa cum dorește. Acest privilegiu nu înseamnă că Allah îi dă și drepturi nelimitate asupra lor. Islamul prevede anumite drepturi ale acestor ființe față de om. Astfel, omul nu are dreptul să le folosească la munci inutile, să le chinuiască sau să le facă vreun rău. Atunci cînd le folosește la diferite munci, să fie cît se poate de atent, ca să nu le istovească la culme sau să nu le lase fără hrană sau apă.

Șeriatul ne dă voie să le tăiem pentru a ne hrăni cu carnea lor. Însă islamul interzice cu desăvîrșire să le luăm viața cu ocazia unor întruniri distractive sau sportive.

Metoda cea mai potrivită de sacrificare a animalelor, pentru carnea lor, este considerată metoda **zebh,** adică tăierea. Toate celelalte metode nu sînt bune, ori pentru că provoacă mai multă suferință animalului tăiat, ori ele fac ca unele părți ale lui să fie necomestibile.

Islamul permite doar uciderea acelor animale, care constituie oricînd un pericol pentru viața omului. Dar și în acest caz nu admite omorîrea lor prin schingiuire.

În ceea ce privește animalele de călărie, tracțiune și de povară, islamul interzice oamenilor să le înfometeze, să le folosească la munci care sînt peste puterile lor sau să le bată cu cruzime. De asemenea, este păcat să prinzi fără nici un scop anumite păsări și să le ții în captivitate. Mai mult, islamul nu aprobă nici tăierea sau distrugerea inutilă a oricărei plante. Asta nu pentru că și plantele au viață, ci pentru că islamul, în general, nu permite distrugerea inutilă a oricărui lucru aflat în jurul său. Astfel, spre exemplu, nu permite să se prăpădească apa curgînd în zadar. Menirea islamului este de a educa oamenii să fie cumpătați în toate împrejurările și să se folosească cu măsură și în cel mai fericit mod, de toate posibilitățile pe care i le oferă viața.

ŞERIATUL : O LEGE UNIVERSALĂ ŞI ETERNĂ

În paginile precedente am făcut o foarte scurtă trecere în revistă a legilor pe care le-a adus profetul Muhammed. Aceste legi nu admit nici o deosebire între oameni, în afara deosebirilor religioase. Religiile, sistemele sociale, ideologiile politice şi culturale care fac discriminare între oameni după rasa lor, naţionalitate sau după culoare, nu pot să se impună în faţa umanităţii. Ele sînt condamnate să rămînă într-un cadru naţional sau geografic limitat.

Nu acelaşi lucru se poate afirma şi despre religia islamică, care este o religie universală. Cine are credinţă în **La ilahă illallah** şi se înrolează în rîndurile musulmanilor, acela se bucură de aceleaşi drepturi ca şi toţi ceilalţi coreligionari ai săi, fără nici o discriminare. Islamul nu admite discriminarea între oameni pe criterii de rasă, naţionalitate, culoare, ţară, limbă. Această religie se adresează întregii umanităţi şi nu admite nici o toleranţă în această privinţă. De aceea, islamul este o religie universală şi, de asemenea, eternă. Ea nu este expresia spiritualităţii unui singur neam sau popor, ci este chintesenţa spiritualităţii universale şi, de asemenea, nu se limitează la o anumită perioadă, ci vizează veşnicia.

Această religie este cea care satisface, în cel mai înalt grad, toate nevoile şi cerinţele de viaţă spirituale ale omului. Datorită principiilor, normelor şi dogmelor sale general valabile, acestei religii îi este predestinat să fie religia întregii umanităţi, pe vecie.

CUPRINS

DESPRE AUTOR 3
CUVÎNT ÎNAINTE 5
1.SEMNIFICAŢIA ISLAMULUI 6
Ce este islamul? 6
Particularităţile necredinţei 9
Binefacerile islamului 13
2. CREDINŢĂ ŞI SUPUNERE 19
Ce este credinţa 21
Cum se capătă cunoştinţe despre Allah? 23
Credinţa în cele tainice 24
3. PROFEŢIA 26
I. Atributele profeţiei (profetismului) şi necesitatea ei . 26
II. O scurtă istorie a lumii profeţilor 33
Profeţia (profetismul) lui Muhammed 37
O privire realistă asupra profetismului lui Muhammed . 39
Arabia cufundată în beznă 40
Se naşte mîntuitorul 41
Diamantul dintr-o grămadă de pietricele 42
Declanşarea unei revoluţii 43
Care este cauza acestei ostilităţi? 44
Cum de a fost posibil ca cineva la patruzeci de ani să se schimbe 45
Mesajul care înglobează în el totul 46
Contribuţia lui la gîndirea umanităţii 48
Cel mai mare revoluţionar 49
Ultimul argument 52
III. Sfîrşitul profetismului . . 54
4. FUNDAMENTELE CREDINŢEI 57

I. Teuhid-ul (Credința într-un singur Allah 58
Semnificația lui Kelimetul teuhid 59
Efectele teuhid-ului în viața omului 64
II. Credința în îngerii lui Allah 68
III. Credința în cărțile lui Allah 70
IV. Credința în profeții lui Allah 73
V. Credința în ziua de apoi 75
Necesitatea acestei credințe 76
O concepție rațională asupra credinței în viața de apoi 79
5. RUGĂCIUNEA 82
Esența rugăciunii 83
Sălat-ul (Rugăciunea) 84
Saum (Postul) 87
Zekat-ul 88
Hadj (Pelerinajul) 89
Apărarea islamului 90
Djihad-ul (Războiul sfînt) 90
6. RELIGIA ȘI ȘERIAT-UL (LEGISLAȚIA ISLAMICĂ) . . 91
Deosebirea dintre religie și șeriat 91
Sursele șeriatului 92
Fîkîh-ul (jurisprudența) 92
Tasăv´unf-ul 93
7. PRINCIPIILE ȘERIATULUI 94
Esența și sensurile șeriatului 94
Drepturile și îndatoririle omului după șeriat 96
1. Drepturile divine 96
2. Drepturile individuale 99
3. Drepturile altor oameni 101
4. Drepturile tuturor ființelor 108
Șeriatul: o lege universală și eternă 109

Lucrarea este realizată sub îngrijirea şi cu acordul „Asociaţiei Studenţilor Musulmani" reprezentată prin domnul Khaled Arab.

I.S.B.N. 973-9017-15-0

CASETĂ TEHNICĂ

Redactor şef: TEODOR VIRGOLICI
Redactor: ANCA VASILESCU
Grafician: ADRIAN AVRAM

S.C. CHRATER B S.R.L.

I.S.B.N. 973-9017-15-0

98+
T.L. 2
TOTAL 100 Lei